

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

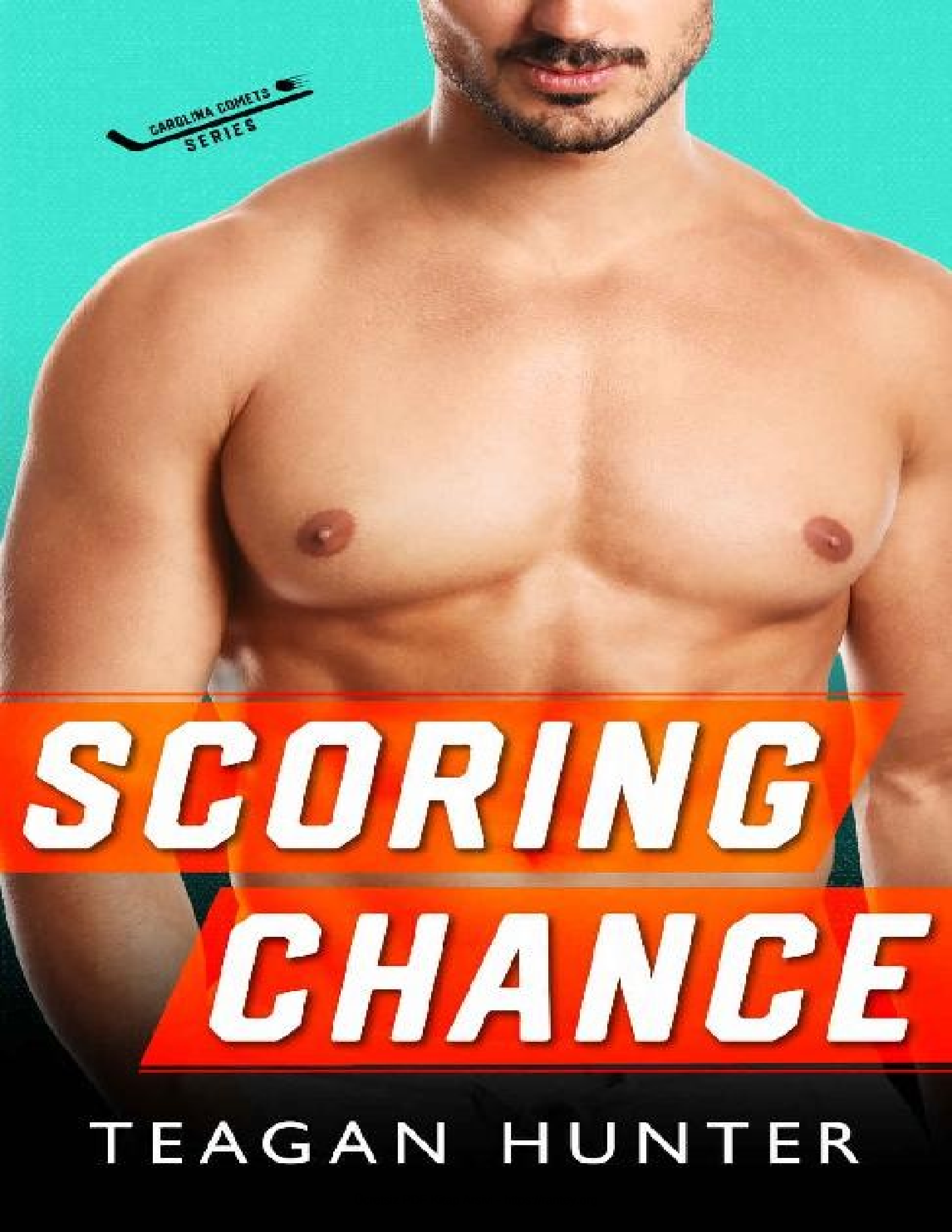
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



CAROLINA COMETS
SERIES

SCORING CHANGE

TEAGAN HUNTER

SKORLAMA ŞANSI



TEAGAN AVCISI

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2022 Teagan Hunter'dan Şans Puanı

Tüm hakları saklıdır. Sadece kişisel zevkiniz içindir. Bu kitap tekrar satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın.

Korsan kullanmadığınız ve yazarın bu kitap için harcadığı sayısız saate saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan kullanılamaz. Metnin bazı bölümlerini alıntılar için izin almak üzere lütfen teagan@teaganhunterwrites.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Kurgu: C. Marie'nin Kurgusu

Judy's Proofreading & Julia Griffis tarafından redaksiyon

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

1. [Miller](#)
2. [İzci](#)
3. [Miller](#)
4. [İzci](#)
5. [Miller](#)
6. [İzci](#)
7. [Miller](#)
8. [İzci](#)
9. [Miller](#)
10. [Miller & Scout](#)
11. [İzci](#)
12. [Miller](#)
13. [Miller & Scout](#)
14. [İzci](#)
15. [Miller](#)
16. [İzci](#)
17. [Miller & Scout](#)
18. [Miller](#)
19. [İzci](#)
20. [Miller](#)
21. [İzci](#)
22. [Miller](#)
23. [İzci](#)
24. [Miller](#)

[Sonsöz](#)

[PUCK SHY ÖN İZLEME](#)

[Teagan Hunter'ın Diğer Kitapları Teşekkür](#)
[Yazar Hakkında](#)

OceanofPDF.com

Denizciye.
Birlikte gol atmak istediğim tek kişi sensin.
Yani, çoğu zaman.
Yani, bazı hokey oyuncularını gördünüz mü?

OceanofPDF.com

MILLER

"Sen nesin?!"

Kelimeleri haykırdığı onuncu ses seviyesinde ırkiliyorum. Şapkamı aşağıya doğru çekiyorum ve istenmeyen bir dikkat çekmediğimizden emin olmak için etrafıma bakıyorum. Neyse ki diğerlerinden o kadar uzaktayız ki kimsenin onu duyduğunu sanmıyorum. Bu, etrafa yaymak isteyeceğim türden bir bilgi değil.

Takım arkadaşım ve Carolina Comets'in ilk kalecisi Greer'a "Beni duydun," diyorum.

"Yaptığımdan tam olarak emin değilim, o yüzden baştan başlayalım." Kendini işaret ediyor. "Dün gece bir pilice asılacağımı söyledim ve bir şekilde elini uzatıp parmağını kıcıma soktu." Parmağını bana doğru uzattı. "Sonra sana hiç böyle bir şey oldu mu diye sordum, sen de-"

"Hayır, ben bakireyim."

Onay karşısında ağzı bir karış açık kalıyor ve elinde tuttuğu çörek parmaklarının arasından kayarak önce krema tarafı masaya sığıyor; bu utanç verici, özellikle de Çikolatalı Fındık Ezmesi'nin şimdiye kadar yapılmış en iyi çörek olduğunu bildiğim için.

Bana deliymişim gibi bakıyor, sanki bir iletişimsizlik varmış gibi.

Öyle bir şey yok.

Ben yirmi dört yaşında profesyonel bir hokey oyuncusuyum... ve bakireyim.

Ben lanet bir anomaliyim.

"Ben... Ne... Şu anda bunu idrak bile edemiyorum. Bunu nasıl bilemedim?"

Omuz silkiyorum. "Bu tam olarak reklamını yaptığım bir şey değil." "Nasıl?"

"Ha?"

"Nasıl?" Greer tekrarlar.

Bunu ona açıklamak zorunda kalacağımı düşünmemiştim ama... "Şey, çok basit, daha önce hiç bir kadına aletimi sokmamıştım. I

."

"Hayır, seni aptal. O kısmı gayet iyi anlıyorum. Demek istediğim nasıl? Nasıl olur da hâlâ seks yapmazsın? Kaç yaşındasın, yirmi üç mü?"

"Yirmi dört." Ona daha geçen ay doğum günü yemeğine geldiğini hatırlatmaya zahmet etmiyorum.

"Siktir, dostum." Kafasını sallıyor. "Nasıl?"

Gerekçelerimi anlatmak istemiyorum çünkü kulağa aptalca geldiğini biliyorum. Ona zaten yeterince anlattım, bu yüzden "Bilmiyorum dostum. Sadece hiç olmadı." Sonra da peşini bırakması için dua ediyorum.

Gözlerimi kapatıp ellerimi birbirine kenetliyorum. Büyükannem şu an beni görebilseydi çok gurur duyardı. Her zaman daha dindar olmamı isterdi. Sanırım arkadaşım ve takım arkadaşım için dua etmek

Bir kadını beceremememi sorgulamaya devam etmek de sayılır, değil mi?

Sonunda "Tamam, bunu nasıl düzelteceğiz?" demeden önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum.

Yavaşça bir gözümü, sonra diğerini açıyorum. "Neyi düzelteyim?" "Senin..." Elini bana doğru sallıyor. "Sorun."

Sorunu dile getirme şeklinden pek hoşlanmadım. Ben bakireyim, ne fark eder. Bakire olmakta yanlış bir şey yok. Bundan hiç utanmıyorum. Sadece... hayal kırıklığına uğradım ve sadece cinsel olarak değil. Hayal kırıklığına uğradım çünkü hayatımda bu noktaya geldim ve pek çok şeyin yanımdan geçip gitmesine izin verdim.

Balo mu? Hiç gitmedim.

Okuldan kaçmak mı? Sanki sicilime işlenmesine izin verecekmişim gibi.

Kız arkadaş mı? Çıktığım biri yüzünden not ortalamamın düşmesine izin veremezdim.

Hokeyde yaşadım ve nefes aldım. Günlerim okuldan önce sabah dört antrenmanından ve sonrasında gecenin ilerleyen saatlerine kadar koşu antrenmanlarından oluşuyordu. Hafta sonlarım maçlar ve turnuvalarla geçirdi. Hokey sezonu olmadığında, hokey sezonu için antrenman yapıyordum.

Oyun her zaman önce gelirdi çünkü hayallerim vardı, büyük hayaller. Ve gerçek oldular.

Şanslıyım ve bunun farkındayım. Dünyanın en iyi oyununu en iyi ligde oynayabiliyorum. Ama şimdi buradayım ve bu hayaller için belki de biraz fazla şeyden vazgeçtiğimi düşünmeden edemiyorum.

"Önemli bir şey değil," diye mırıldanıyorum, öyle hissettirse de, özellikle de bana Kral Ghidorah ya da başka bir üç başlı canavarmışım gibi bakarken.

"Madem umurunda değil, neden bana söyledin? Başka türlü bilemezdim." Meydan okuyan bir kaş kaldırıyor, yere düşen çöreğinden arta kalanları alıp ağzına atıyor.

Hay sikeyim. Beni orada yakaladı.

Elimi enseme de kavuşturup yavaş yavaş artan gerginliği bastırmaya çalışıyorum.

Greer'e neden söyledim ki? Ona kolayca yalan söyleyebilirdim. Muhtemelen söylemeliydim de. Takımdaki açık ara en büyük pislik o. Yani, gerçekten bir pislik olduğundan değil. Sadece dürüst ve bazı insanlar bundan hoşlanmıyor. Yine de dürüstlüğü beni rahatsız etmiyor. Hayatının çoğunda kullanılmış biri için, birinin dürüst olması ferahlatıcı.

Hemen cevap vermediğimde "Seni rahatsız mı ediyor?" diye tahmin ediyor. "Oyununu bozuyor mu?"

"Çoğu zaman, hayır."

"Ama bu seni rahatsız ediyor mu?"

İç çekiyorum. "Tabii ki öyle. Bir ay önce yirmi dörde girdim ve yüzde doksan dokuz eminim ki NHL tarihindeki en yaşlı bakire ben olabilirim. Bazen bunu düşünmemek çok zor. Bütün gün buzda gol atabiliyorum ama buz dışında atamıyorum. Bu üzücü."

"Bu üzücü değil. Hayat bu ve bazen hayat boktan olabiliyor." Bunu sanki tecrübelerinden yola çıkarak söylüyor ve belki de öyledir. Daha yeni takılmaya başladık ve Greer'in hayatı hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama onu okumak da pek kolay değil. Onun hakkında bir şey bilmemi istiyorsa bana söyleyeceğini düşünmüşümdür, o yüzden burnumu sokmuyorum. "Bunu düzeltebiliriz. Sadece sana kadınlarla konuşmayı öğretmemiz gerekiyor."

"Kadınlarla nasıl konuşulacağını biliyorum, sikik. Bunun benim sorunum olduğunu hiç söylemedim. Ayrıca, senin yardımına ihtiyacım yok."

O lanet kaşları bana inanmıyormuş gibi yine kalkıyor. Kahretsin, şu anda karşımda oturup yirmi dört yaşında bekaretimi kaybetmeyi tartışıyor olsaydım, ben de kendime inanmazdım.

"Bana hiç bir kadınla birlikte olmadığını söylüyorsun ve ben-"

"Hiç seks yapmamış olmam, hiç bir kadınla birlikte olmadığım anlamına gelmez. Bir sürü kadınla birlikte oldum."

Pekala, t a m a m , yani çok şey önemli bir esneme. Biraz oyalandım ama başka bir şey yapmadım.

"En son ne zaman biriyle birlikte oldun?" diye soruyor.

"Dün gece."

"Kim?"

"Annen."

Başını öne eğip sallıyor. "Tam içine girdim, ha?" Elini yüzünde ovuşturuyor. "Bu düşündüğümünden çok daha fazla iş olacak."

"Tekrar söylüyorum,
yardıma ihtiyacım yok."

"Bunu bakire söylüyor."

Kadınlar konusunda tamamen umutsuz değilim. Flört edebilirim. Etkileyebilirim. Son birkaç yılda bir sürü randevum oldu.

Elbette, hiçbir şey tutmadı, ama bu randevu yardımına ihtiyacım olduğu anlamına gelmiyor. Bence bu sadece çıkmak için doğru kişiyi bulmam gerektiği anlamına geliyor ve bu konuda Greer'in yardımına kesinlikle ihtiyacım yok.

"Peki ya o?" Greer çenesini birine doğru kaldırır.

Onun görüş açısını takip ederek dışarıda oturduğumuz donut kamyonunun önüne geliyorum. İçeride kamyonun sahibi, hayatımda yediğim en iyi çörekleri yapan kadın var.

Ayrıca benden nefret ediyor.

"Adı Scout," diyorum ona, arkamı dönerek. "Onu tanıyorsun o zaman?"

Omuz silkiyorum. "Sayılır. Benim büyük bir hayranım değil." "Ne yaptın?"

"Neden bunun benim yaptığım bir şey olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Çünkü bir keresinde bir anne ve kızına asıldığını görmüştüm. Kadınlara karşı pek de yumuşak değilsin."

Hay sikeyim. Bunu ben yaptım.

Elimi tekrar boynuma götürüp sıkıyorum çünkü daha fazla gerilim oluşuyor. Böyle devam ederse takımın masörüne uğramam gerekecek. Buzun üzerinde gevşemem lazım, böyle gergin olmamalıyım.

İnledim. "Kendimi onunla tanıştırdım sayılır."

Kaşları birbirine çarptı. "Bu kötü bir şey mi?"

"Buraya hemen hemen her hafta geldiğim ve onun kim olduğunu bilmem gerektiği için, evet."

Greer bile bundan irkildi, irkilmeli de. Çok utanç vericiydi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, onu kahverengi saçlarını topuz yapmış ve üzerinde bir önlükle görmeye alışmıştım. Onu eski takım arkadaşımın partisinde tüm kıvrımlarını saran bir elbise giymiş, saçlarını kıvrırmış ve hayatımda gördüğüm en seksi dumanlı gözlerle görmeyi beklemiyordum.

"Evet, tamam. Belki o değildir." Gözleri kamyonu doğru kayıyor. "Ya da..." Kelimeyi çekip çıkarıyor. "Belki evet o,

Başımı sallıyorum, şu anda yanaklarımı dolduran ateşi görmemesini umuyorum çünkü bu konu hakkında konuşmak utanç verici. "Hayır. Ben, hokey oynayarak çok zaman geçirdim."

Ona söylemediğim şey, lisede birileriyle çıkmaya çalıştığım ama babamın bunu öğrenir öğrenmez bunu tamamen iptal ettiği. Kızlar dikkatimi dağıtırdı ve benim dikkatimin dağılmasına izin yoktu. Gözümü ödülünden ayırmamalıyım: NHL'den.

Liseden hemen sonra askere alındım ve üniversitede vahşileşecek kadar uzun kalmadım. O zamana kadar flört, kızlar ve diğer her şey çok fazla baskı gibi geliyordu ve Comets'e çağrılmaya layık olduğumu kanıtlamak zorunda olduğum için zaten yeterince baskı altındaydım. Son birkaç yılda bunu telafi ettiğim kesin ama onun gibi her gece farklı bir kadınla çıkmıyorum.

"Ben de öyle, ama yine de am için zaman ayırdım. Bana en azından sikini yalattığını söyle."

"Neden? Yoksa teklif mi ediyorsun?" Bana ters ters bakıyor, ben de gülüyorum. "Evet, sikimi yalatmıştım."

"En azından bunu deneyimledin. İyi miydi?"

Yani, geldim, ama iyi diyebilir miyim... Eh.

Görünüşe göre bunu ona söylememe gerek yok; yüzüm her şeyi anlatıyor olmalı.

Sadece yarısı yenmiş olan üçüncü çöreğini kutuya geri atıyor. "Beni üzüyorsun ve çöreklerimi mahvediyorsun." Omzumun üzerinden bakıyor. "Ama onun beni depresyona soktuğu kadar değil."

Başıma inen tokadı göze alıp bu kez bakıyorum. Scout'un bana doğru gönderdiği ateşli bakışlar beni korkutuyor

arkasından bir bıçak çıkarıp beni otoparkın dışına kadar kovalamak üzereydi.

Bankta yer değiştiriyorum çünkü ne yazık ki küçük bir parçam bu senaryoyu çok ateşli buluyor.

Kahretsin. Belki de sevişmek için düşündüğümünden daha çaresizim.

Scout her zamanki kıyafetini giymiş: bir çift tulumun üzerine bir önlük geçirmiş ve saçlarını aynı dağınık görünümle başının üzerine yığmış. Her zamanki gibi dudaklarını büzmüş ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir şekilde duruyor. Partide olduğu kadar sinirli görünüyor.

Ve daha da fazlası, şu anda gözümü Onu.

Elimi küçük bir el sallamak için kaldırıyorum ve kaşları çatılıyor. Bana sırtını dönüp kamyonunda bir şeylerle meşgul olması yarım saniye sürüyor. Aslında hiçbir şeyle uğraşmadığı ve beni görmezden geldiği izleyen herkes için çok açık.

Sanırım soğuk omuzu hak ediyorum.

"Vay canına." Greer ıslık çalar. "Şaka yapmıyormuşsun. Senden nefret ediyor. Görünüşe bakılırsa ona karşı mahvolmuş olabilirsin, hem de umduğun şekilde değil. Bu da çok kötü. Çok ateşli, belki benim için biraz inek ama inek kızlar her zaman sapıkça şeylere hazırdır." Sırtarak kaşlarını aşağı yukarı oynatıyor. "Eminim ünlü hokey oyuncusu kartını oynarsan seni affedecektir."

Sözleri bütün sinirlerimi bozuyor çünkü yemin ederim şu anda tıpkı babam gibi konuşuyor.

Hayatım boyunca hokey oyuncusu oldum. Ailemin tek umursadığı şey buydu, o kadar da iyi olmadığımı fark ettiklerinden beri.

Oyunda kötüydüm. Profesyonel olmam onların hayatı oldu, dolayısıyla benim de hayatım oldu. Öyle ki bu uğurda her şeyimden vazgeçtim - her şeyimden demek istiyorum - ve bunların hiçbirisi doğru nedenler değildi.

Greer'e bunların hiçbirini anlatmayacağım. Zaten çok fazla şey söyledim.

"Ben bir hokey oyuncusundan daha fazlasıyım." Kelimeler niyet ettiğimden çok daha sert çıktı.

O da bunu kaçırmadı, ani çıkışım karşısında gözleri büyüdü.

Ellerini teslimiyetle kaldırır. "Öyle olmadığını söylemedim. Sadece bunun kullanmak için kötü bir kart olmadığını söylüyorum. Benim için bir tılsım gibi çalışıyor." Elindeki çörekten arta kalanları -bu sefer Fruit & Pebbles-parmaklarından yalıyor. "Kahretsin, belki de onu aramalıyım çünkü bu çörekler çok güzel."

Greer ve Scout'u birlikte düşününce midem bulanıyor. Bu konuda herhangi bir fikrim yok ama yine de bir nedenden dolayı hoşuma gitmiyor. Belki de Scout her zaman iyi biri gibi görüldüğü ve Greer'ın da iyi gününde biraz aşağılık biri olduğu içindir. Ayrıca, kadınları tek bir şey için istediği açık ve Scout bunu hak etmiyor.

"İnsanları sadece iyi oldukları için istememelisiniz."

Dördüncü çöreğinden bir ısırık almadan hemen önce duraksıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Yaptığın yorumlara bakılırsa seninle ilgili çözülmemiş bir şeyler olduğunu hissediyorum ama saygılı bir pislik olduğum için bu konuya girmeyeceğim."

"Pislik kısmını doğru anladın," diyorum ve o sadece gülüyor, hiç etkilenmemiş.

"Öyleyim." Bir peçete kapıyor ve ellerinde kalan pisliği siliyor. "Pekâlâ, bugünlük kaynaşmamız bittiyse ben çıkıyorum. Antrenman ahırına uğrayıp yeni kaskımı kontrol etmem gerekiyor." Ayağa kalkıyor, sert bir bakışla masanın üzerinde yükseliyor. "Bu konuyu konuşmayı henüz bitirmedik, yani bakire meselesini. Bunu düzeltmemiz gerekiyor."

"Biz mi?"

"Evet. Bu koşullarda seni buzun üzerinde tutamam. Belli ki seni yiyip bitiriyor. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacımız yok. Kazanmamız gereken bir kupa var, bebeğim."

Bu konuda haksız değil.

"Ve bu," diyor kamyonu doğru başını sallayarak. "Şunu tamir et."

"Scout?"

"Evet. Huzur içinde kahvaltımın tadını çıkarmak ve süpürgeyle kovalanmama iki saniye kalmış gibi hissetmemek istiyorum. Ondan özür dilemelisin."

"Denedim," diye açıklıyorum. "Birkaç kez. Saklanıyor ya da hemen dönerim tabelasını asıyor ve bir daha geri dönmüyor. Hatta bir keresinde bir çocuğu kasaya doğru itti."

"Tekrar deneyin. Bu koşullarda kimse çörek yemek istemez."

"Tamam. Onunla konuşacağım." Ayağa kalktım. "Ama gitmeden önce bir sorum var."

"O da ne?"

"Beğendin mi?"

"Ha?"

Bir parmağımı havaya kaldırıp sırtarak oynatıyorum. "Beğendin mi?"

Yanakları pembeleşiyor ve masanın üzerinden atlayıp bana saldırmasına iki saniye kalmış gibi görünüyor ama yapamıyor. Halkın içindeyiz ve kavga ettiğimiz için başımız derde girerse Koç kıcımıza tekme basar.

Onun yerine beni tersledi, bu da beni daha çok güldürdü.

Derme çatma otoparka doğru giderken bana sık dediğini duyduğuma yemin edebilirim.

İç çekerek çöplerimizi topluyorum ve ön taraftaki çöp kutularına yöneliyorum, kendimi günün ikinci utancına hazırlıyorum: Scout'tan özür dilemek.

Benden sonsuza kadar saklanamaz, değil mi?

OceanofPDF.com

İZCİ

Hayatta bazı şeyler gerçekten berbattır.

Dişinize bir parça yiyecek sıkışması ve kimsenin size bunu söylememesi. Aylardır ilk kez yıkadığınız arabanıza bir kuşun pislemesi. Aşık olduğunuz kişi tarafından tanınmamak.

Sonuncusu mu?

Benim de başıma geldi. Aslında sadece iki hafta önce.

Şimdi aynı adam benim yemek kamyonuma doğru yürüyor ve ben ne yapıyorum?

Saklanıyorum.

Fiziksel olarak eğilip saklanıyorum çünkü bugün beni bir değil iki kez ona bakarken yakaladı. Şimdi de güya konuşmak için buraya geliyor ki ben bunun bir parçası olmak istemiyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" Stevie soruyor. O benim ablam ve bugün aynı zamanda diğer fırıncım bu ay ikinci kez beni yüzüstü bıraktığında beni kurtaran ve bu sabah kamyonda bana yardım eden kurtarıcım. Gerçekten farklı bir yardıma ihtiyacım olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Stevie kaşlarını birbirine kenetlemiş, ela gözleri şaşkınlıkla kısılmış bir halde bana bakıyor ve cevap vermemi bekliyor.

Ona ne söylemem gerekiyor? Bu yolda yürüyen gülünç derecede seksi hokey oyuncusundan saklandığımı mı? Öyle bir şey olmayacak. Birçok nedenden dolayı delirmiş gibi görüneceğim.

"Ben... Envanterim," diyorum

ona. "Sen envanter misin?"

"Evet. Sayım yapıyorum. Daha fazla hindistan cevizine ihtiyacımız var."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor, kendimi tamamen aptal durumuna düşürmemle eğlendiği belli. "Nutmeg?"

"Meg'in en delisi" diye cevap veriyorum.

Gülüyor. "Kalk, seni ucube. Bir müşteri geliyor. Sen... Oh!" Stevie'nin yüzünde farkındalık beliriyor ve yanıma çöküyor. "Ondan mı saklanıyorsun?"

"Evet!" Fısıldıyorum, ama daha çok bir tıslama gibi çıkıyor. "Neden?" Stevie soruyor. "Bekle, bu o adam mı?" İsteksizce başımı salladım.

Stevie, Adam hakkında her şeyi biliyor.

Onu ilk gördüğümde hayatımda gördüğüm en güzel adam olduğuna yemin ettiğim adam.

Onunla ilk konuştuğumda, daha önce hiç olmadığım kadar dilim tutulmuştu ve Backstreet Boys ve Keanu Reeves'in üçüyle tanıştım, çok teşekkür ederim.

Kalbimi çarptıran adam.

Ve geçen yıl neredeyse her hafta donut kamyonuma gelmesine rağmen kim olduğuma dair en ufak bir fikri bile olmayan Adam.

"Eğer saklanıyorsan ona olan aşkının hala devam ettiğini varsaymak doğru olur mu?"

"Hayır, saklanıyorum çünkü o bir pislik," diye karşı çıkıyorum. "Ve ben ona aşık değilim."

Bu bir yalan ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Yine de suçlanabilir miyim? O Grady Miller, Carolina Comets'in yıldız sağ kanat oyuncusu. Sadece buz üstünde inanılmaz ve karizmatik değil, buz dışında da aynı şekilde. Kamyonetimde kaç kez kudurmuş taraftarlar tarafından bombardımana tutulduğunu sayamıyorum ve o sadece gülümsüyor, her şeyi imzalıyor ve onlarla sayısız fotoğraf çektiriyor. Ayrıca bir kutu donut sipariş edip bunu sokağın köşesinde oturan Eddie'yle paylaştığını da gördüm.

Ve bu yeterli olamayacağı için, gidip şimdiye kadar gördüğüm en seksi erkek olmak zorunda. Eğer bir hokey oyuncusu olmasaydı, yataktan yeni kalkmış gibi dağınık duran gece yarısı siyahı saçları ve TSA'nın bir silah olarak görmesi gereken kadar keskin çenesiyle bir model olabileceğinden hiç şüphem yok. Ve gözleri... Sanki biri gözlerinin içine bir bardak üst kalite viski dökmüş gibi.

Ona aşık olmamalıyım. Benim ligimin o kadar dışında ki aynı sporu bile yapmıyoruz.

O bir NHL oyuncusu. Ben çörekçiyim. Birlikte bir anlam ifade etmemizin imkanı yok.

Ona olan küçük aşkım mı? Bu bir fantezi, tıpkı romanlarda okuduklarım gibi. Bu konuda bir şey yapmaya hiç niyetim olmadı ve bundan sonra da olmayacağına eminim.

İki hafta önceki olayda sanki düzenli olarak donut kamyonuma uğramıyormuş gibi bana kendini tanıttı.

"Seni tanımadığına hâlâ inanamıyorum," diyor Stevie.

İnanabilirim. Buna inanabilirim çünkü hayatım boyunca başıma gelen buydu.

Ben görünmezim. İnsanlar beni görmüyor. Aslında hiç görmediler.

Ben her filmin arka planında, kameranın odağı dışında kalan, popüler kızın popüler erkeği elde etmesini izleyen kızım. Bunu kendimden nefret etmek için söylemiyorum ve yeterince çekici ya da elde edilmeye değer olmadığımı düşündüğüm için de söylemiyorum - çünkü her iki açıdan da öyleyim. Doğru olduğu için söylüyorum. Güvenli oynuyorum ve konfor alanımdan dışarı adım atmıyorum. Güvenli olmak ve arka planda ya da ikincil karakter olarak kalmak konusunda iyiyim. Hayatımdan memnunum.

Ama bazen... sadece bazen... keşke olmasaydım diyorum.

Keşke daha dışa dönük olsaydım. Keşke bu kadar beceriksiz olmasaydım. Keşke cesurca bir şeyler yapabilseydim, mesela söz verdiğim gibi bir aşk romanı yazabilseydim ve sonunda yayınlayabilseydim.

Ama ben bunların hiçbirisi değilim, çünkü bunlara dönüşme ya da bunları yapma fikri bende kuma isteği uyandırıyor.

Ben sadece Scout'um: çörekçi, inek ve yazar özentisi.

Ve ben bununla iyiyim.

Stevie bana "Ondan sonsuza kadar saklanamazsın, biliyorsun" dedi.

"Evet, yapabilirim."

Hafifçe kıkırdıyor ve benimkiyle neredeyse birebir aynı olan kahverengi saçlarını kulağının arkasına tarıyor. "Geçen gün o buradayken dokuz yaşındaki kızımı otuz dakika boyunca kasada çalıştırdın. Eminim buna karşı çocuk işçi yasaları falan vardır."

"Gitmemesi benim suçum değil."

"Scout..."

"Steve," diyorum, ona böyle seslenmemden nefret ettiğini biliyorum ama çocukça davranışlarımı yüzüme vurmasından da nefret ediyorum. Sanırım çocukça hakaretlere tenezzül etmek davama yardımcı olmuyor, ama yine de.

"Onunla bir ara konuşmalısın."

Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Daha önce hiç bu kadar dışlanmış hissetmemiştim. Çörekleri bırakıp gitmemek için kendimi zor tuttum çünkü o insanlardan bazılarını arkadaşım olarak görsem de oraya ait olmadığım o kadar açıktı ki.

Ben onların arkadaşı değilim. Ben onların çörekçisiyim, onlar da müşteri. Bu kadar.

"Onunla konuşman gerek ve bu sefer seni kurtarmayacağım." Ayağa kalkıyor, sonra beline doladığı önlüğü çözmeye başlıyor.

"Ne?! Nereye gidiyorsun?"

"Sana söylemiştim..." diyor, önlüğü çıkışın yanındaki kancaya takarken. "Macie'nin dişçi randevusu var."

"Hayır! İptal e t ! Yeniden planla! U m u r u m d a değil, sadece beni bırakma."

Çapraz askılı çantasını başının üzerine çekiyor, sonra da bunu söylediğime inanamıyormuş gibi bana bakıyor. Ben de inanamıyorum.

Az önce söylediğime inan. Bu aptalca. Aptalca davranıyorum.

"Sadece konuş onunla," diyor tekrar, sonra da bir hain gibi kamyonun arkasından çıkıyor.

Buraya iyilik yapmak için geldiğini düşünüyordum, ama bu?

Bu şeytani. O şeytan.

"Stevie!" Arkasını dönüp bana yardım etmeyeceğini çok iyi bilmeme rağmen ona fısıldayarak bağıyorum. Stevie sert sevgiyi sever. Bu küçük oyunumu bu kadar uzun süre yanıma bırakmasına şaşıyorum.

Çömeldiğim yerden uzaklaşmasını izliyorum ve kamyonun önünde duran birine el sallamasını kaçırmıyorum.

Bu şu anlama mı geliyor.

"Benden mi saklanıyorsun?"

Oh, kahretsin.

"Çünkü biliyorsun..." diye devam ediyor, tezgâha birkaç kez vurarak, "Ben uzunum. Bu şeyin üstünü görebiliyorum ve seni kesinlikle görebiliyorum."

Lanet olsun.

"Benden sonsuza dek kaçamazsın."

Ben de yapabilirim.

"Stevie bile yapamayacağını söyledi."

Ağır bir iç çekişle ayağa kalkıyorum ve evet, tüm mükemmel hokey oyuncusu sıcaklığıyla orada. Bana sırtıyor ve bu sinir bozucu çünkü bir şekilde dişleri bile mükemmel.

"Ah, işte orada," diyor.

Sesi şekerli bir tatlılıkla süslü ama ben buna inanmıyorum. Daha önce de güzel yüzlü adamlar tarafından kandırılmışım.

"Ne istiyorsun?" Bu bir soru olarak gelmiyor çünkü Miller söz konusu olduğunda sahip olduğum tüm incelikler yok oldu.

Yüzünü buruşturuyor, kabadayılığı gözlerimin önünden kayıp gidiyor. Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken bir eli cebine gidiyor, diğeri boynuna geliyor. Gerginliği azaltmaya çalışıyormuş gibi sıkıyor. Neredeyse kendimi kötü hissedeceğim.

Neredeyse.

"I, uh..." O temizler onun Boğaz. "Pekala, Ben olsam gibi özür dilemek için."

Kaşımı kaldırıyorum.

"Ne için?" "Smith'in partisi için."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Smith'in partisi ne olacak?"

Kalın kalın yutkunuyor. "Seni tanımadığım için."

Sanki utanıyormuş gibi tek bir kelimeyi aceleyle söylüyor. Buna sevindim çünkü kamyonetime kaç kez geldiğini düşünürsek, utanması gerekirdi.

Kelimeleri göğsünden çıkardığı için rahatlamış gibi bir nefes veriyor. Birimizin rahatladığına sevindim ama o ben değilim. Olanlar yüzünden hâlâ aşağılanmış durumdayım.

"Çok hıyarca davrandım."

"Sik gibi demek için iyi bir yol. Şahsen ben olsam götlük yaptığını söyledim ama sik gibi de iyi."

Dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor ve ben bunun ne kadar sevimli olduğunu düşündüğüm için sinirleniyorum, özellikle de ona kızgın olmam gerekirken. "Seni buranın dışında hiç görmedim," diyor açıklama olarak. "Bu... Şey, sen sen gibi görünmüyordun."

"Bundan rahatsız olmam gerektiğinden emin değilim."

"Hayır!" diye neredeyse bağıyor. "Olmaz. İyi anlamda söylüyorum."

Kaşlarım birbirine çarpıyor çünkü... "Buradayken kötü göründüğümü mü söylüyorsun?"

"Evet." Başını sallıyor ama bir ara hareketleri yukarı aşağıdan sağa sola dönüyor ve gözleri ortalama büyüklüğünün iki katına çıkıyor. "Hayır, hayır, hayır! Demek istediğim bu değil. Şimdi ve sonra harika görünüyorsun - sadece farklı."

"Farklı mı?" Dudaklarım seğiriyor, belki de şu anda onun kendi kendine çelme takmasını izlemekten biraz fazla zevk aldığım için.

Yorgun gözlerle bana bakmadan önce bir elini yüzünde gezdirerek iç geçiriyor. "Bak, ben bazen aptalın tekiyim, tamam mı? Aptalca şeyler yapıyorum ve söylüyorum. Seni neden tanıyamadığıma dair elimdeki tek mazeret bu. Bir de büyükannemde glokom olduğundan eminim ve bu kalıtsal bir şey. Sanırım... Bilmiyorum. Bir keresinde bunu söyleyen bir meme görmüştüm, belki de gözlerim kötüye gidiyordur. Emin olmak için en kısa zamanda takım doktorundan randevu alacağıma yemin ederim. I..." Ağır bir nefes daha alır. "Sadece üzgünüm, tamam mı? Çok ama çok üzgünüm."

Ona inanmam için sessizce yalvaran o viski rengi gözleriyle bana bakıyor.

İşin üzücü yanı, işe yarıyor olması. Bunun onu yiyip bitirdiğini görebiliyorum.

Birkaç kez benimle konuşmaya çalıştı. Belki ciddi, belki de hiçbir şey demek istemedi. Dürüst olmak gerekirse, o gece gerçekten farklı görünüyordum.

Belki aptalım ya da zayıfım, belki de o aptalca aşkım tamamen bitmemiş olabilir ama...

"Tamam," diyorum, onu rahat bırakarak. "Seni affediyorum."

Elini göğsüne bastırarak sert bir şekilde nefes veriyor. "Oh, şükürler olsun. Çünkü beni gerçekten affetmeni istiyorum. Buraya gelmeyi seviyorum ve çörekleriniz olmadan yaşayamayacağıma eminim."

"Demek öyle, ha?"

"Evet. Çikolatalı Fındık

Ezmesi'ne bağımlıyım.

Biliyorum." Şaşırmış görünüyor.

"Biliyor musun?"

"Evet, çünkü senin aksine ben insanları hatırlıyorum."

Çenesi bir an için düşüyor, şok dalgaları onu sarıyor. Sonra kıkırdıyor ama içindeki acıyı duyabiliyorum. Kendimi biraz kötü hissediyorum ama kahretsin, o benim de duygularımı incitti.

"Bunu hak ettim."

"Gerçekten yaptın," diye kabul ediyorum.

"Ateşkes mi? Artık benden saklanmak yok mu?"

"Saklanmıyordum," diye ısrar ettim. "Envanter yapıyordum." "Doğru." Sırıttıyor. "Envanter."

"Hindistan cevizine ihtiyacımız var" diyorum meydan okurcasına ama bu bir yalan. Bir sürü hindistan cevizimiz var.

Neyse ki beni bu konuda suçlamıyor.

"Sonunda benimle konuştuğuna sevindim. Arkadaş olabildiğimize sevindim."

Bir kahkaha attım. "Arkadaş olmak hakkında hiçbir şey söylemedim."

Gözleri tekrar açılıyor ve sanki yelkenlerini suya indirmişim gibi bir adım geri atıyor. "Arkadaşım olmak

istemediğini mi söylüyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu
söylüyorum." "Neden olmasın?"

"Öncelikle, benim kim olduğumu
unuttun..." İnliyor. "Sana söyledim, ben-"

"Bir aptal. Evet, bunu anladım. Ama ikinci olarak,
benimle gerçekten arkadaş olmak istemiyorsun."

"Evet, biliyorum."

"Hayır, gerçekten yok. Arkadaş olmamızın bir anlamı
yok."

"Neden olmasın? Lowell ile arkadaşsın, değil mi? Smith
de öyle, neden ben olmayayım?"

Lowell'ı diğerlerinden daha iyi tanıyor muyum? Evet,
ama sadece liseye birlikte gittiğimiz için ve Smith bana
sadece yeğenimin ona karşı garip bir bağlılığı olduğu için
dostça davranıyor. Hokey takıntısı var ve futbol takımına
sponsor olduğundan beri adamı idol olarak görüyor.

"Çünkü biz tamamen farklı iki insanız Miller."

"Grady," diyor. "Arkadaşlarım bana öyle der."

"Evet, Smith'in partisinde de böyle demiştin." Yine
mahcup görünüyor, yanaklarında bir parça kırmızı
beliriyor. "Ama biz arkadaş değiliz, yani sen benim için
sadece hokey oyuncusu Miller'sın."

Yüz hatlarında karanlık bir ifade beliriyor ve sanki
duygularını incitmişim gibi.

Sonra, neredeyse geldiği kadar hızlı bir şekilde gitti ve
tekrar sıırıtmaya başladı. "Benim arkadaşım olacaksın,
Scout."

"Gerçekten değilim."

"Yapacaksın." Gülümsemesi genişliyor ve bu kez
gözlerine bile ulaşıyor. "Benimle arkadaş olmayı kabul
edene kadar her gün buraya geleceğim," diye söz veriyor.

Miller'ı her gün görmek zorunda kalma düşüncesi midemi düğüm düğüm ediyor çünkü kadınsı organlarımın buna dayanabileceğinden emin değilim. Kahretsin, şu anda bana sırtışına bile zor dayanıyorlar. Bu kadar çekici olması nasıl mümkün olabilir?

Uzak durması için bir sebep bulmaya çalışıyorum.

"Koçlarının her gün çörek yemenden hoşlanacağını sanmıyorum," diye çıktım.

"Muhtemelen hayır." Düz karnını sıvazlıyor. "Ama sanırım bunu atlatabilirim."

Eminim o da yalan söylemiyordur. Birkaç kez buz patenine gittim ve her bir tur sonunda nefes nefese kaldım. Yorgunluktan ölmemeye çalışırken bir sopayı tutmanın, diski kovalamanın ve diğer iri adamlardan darbe almanın nasıl bir beceri gerektirdiğini hayal bile edemiyorum.

"Ya seni kovarsam?"

"O zaman caddenin karşısında oturacağım."

Lanet olsun. Neden her şeye bir cevabı olmak zorunda?

"Ya hiç arkadaşın olamazsam?"

"Bu gerçekten endişelenmemiz gereken bir şey değil."

Bir sırtıma daha, kalçalarımın arasında bir zonklama daha.

Yüzüm ısınmaya başladı ve yemin ederim dışarısı on derece daha sıcak oldu.

Aman Tanrım. Kendine gel, Scout.

"Sana hiç ukala olduğunu söyleyen oldu mu Miller?"

"Kendinden emin, ukala değil." Tezgâha birkaç kez vuruyor. "Yarın döneceğim, Scout."

"Uh-huh. Gördüğüm zaman inanacağım."

Topuklarının üzerinde dönmeden önce bana son bir kez sırtıyor ve her zaman çok hızlı sürdüğü parlak, süslü spor arabasına doğru park yerine doğru ilerliyor.

Tüm zaman boyunca onu izliyorum. Attığı her adımı, tekmelediği her taşı... Görüyorum.

Bu yüzden arabasına ulaştığında bana doğru dönüp el sallamasını hiç kaçırmıyorum.

En ufak bir harekette kalbimin nasıl çarptığını da özlemiyorum.

Geri gelmemesi için dua ediyorum... çünkü ne kadar dayanabileceğimden emin değilim.

OceanofPDF.com

MILLER

"Haydi, Miller. Ŗu lanet bacakları hareket ettir. Bize hız lazım, hız, hız!"

Koç'un isteği üzerine dişlerimi sıkıyor ve bacaklarımı daha sert itiyorum. Bunu yapabileceğimi biliyorum. Olmamı istediği yere ulaşabilirim ama bacaklarım çok yorgun.

Ara verdikten sonra oyuna geri dönmek her zaman yorucu olmuştur. Aslında ara verdiğimden değil, ama hokey sezonu olmadığında buzda geçirdiğim süre önemli ölçüde azalıyor ve Ŗu anda bunu her yerde hissediyorum. Kalçalarım, kığım, belim, her yerim ağrıyor.

Ama zorlamam gerekiyor çünkü geçen yılki ilk tur çıkışımızdan sonra bu sezona çok şey bağlı. Herkese tek kupalı ve bitmiş bir takım olmadığımızı kanıtlamamız gerekiyor. Bunu yapabileceğimizi ve bu ligin zirvesinde kalmak için burada olduğumuzu kanıtlamamız gerekiyor.

"İşte bu! Banttan banda, çocuklar," diye bağılıyor Koç, pakı Lowell'a attığımda ve pak onun sopasına zahmetsizce indiğinde. Senkronize durumdayız, bu da ilk günümüz için iyi bir başlangıç.

Lowell pakı kaleye götürüyor ve Greer'ın ısırmasını sağlamaya çalışıyor. Isırıyor ve Lowell pakı bana doğru gönderiyor, ben de doğrudan kalenin arkasına atıyorum.

Lowell eldivenini çıkarmış bana doğru kayıyor, ben de benimkini onunkine çarpıyorum. "Güzel oyundu evlat. Mükemmel bir okuma."

Öyleydi, özellikle de bunu hiç çalışmadığımızı düşünürsek. Yaptığımız şeyle gurur duysam da Greer'ın fake-out'u ısırması konusunda biraz endişeliyim. Bunlar bizim için bir oyunu gerçekten mahvedebilecek küçük şeyler.

Greer bu durumdan memnun görünmüyor ama tipik bir şekilde, yüzündeki kızarıklığın ötesine geçmesine izin vermiyor. Baskı altındayken ve çuvalladığında bile bunu kabulleniyor ve zorlamaya devam ediyor. Belki de iyi olacağımıza dair umudumu ayakta tutan da bu.

"Yukarıdan!" Koç bağılıyor ve hepimiz tekrar yerlerimizi alıyoruz.

Oyunu bir kez daha oynuyoruz. Bu sefer Greer hazırды ve bizi eldivenin yanından geçti.

Bir sonraki sıra buza çıkıyor ve biz de yedek kulübesindeki yerimizi alıyoruz.

"Kahretsin, bacaklarım beni öldürüyor," diyor Rhodes, en büyük ve en acımasız defans oyuncumuz, nefes üstüne nefes alırken.

"Dostum, bana mı söylüyorsun. Bu iş çok yorucu. Bunu neden yaptığımızı bana bir daha hatırlatır mısın?" diyor bir başka defans oyuncusu ve Rhodes'un partneri Wright.

"Çünkü acıyı seviyoruz," diye yanıtlıyor Lowell. "Ve parayı."

Hepsi sırtıyor, çünkü kaptanımız haksız değil. Tam da bu yüzden yapıyoruz.

Buza ilk adım attığım anı hâlâ hatırlıyorum. Adım, bunu ifade etmenin güzel bir yolu. Düşmüştüm, sanki hemen kırımın üstüne düşmüştüm. Canım yanmıştı ama babamın yüzündeki utanç ifadesi daha çok acıtmıştı. O yüzden hiçbir şey söylemedim. Sadece kalktım ve tekrar denedim. O gün pek çok kez aşağı indim ama asla pes etmedim. Bunun yerine, bir ara tekrar gitmek istedim. Babam kararlılığını beğendi ve beni götürdü. Bu sefer hokey oynayan daha büyük çocuklar vardı. Beni yanlarına davet ettiler ve elime bir sopa verdiler. Daha önce hiç hokey oynamamış, hatta izlememiş olmama rağmen kendimi kaptırdım. Her dakikasına bayıldım.

Alışmam biraz zaman aldı ama bir kere girdim mi, sonuna kadar giriyordum. Ve bunda da fena değildim.

Oyunu bitirdiğimizde, diğer babalardan biri benimkine şöyle dedi: "Bunu hafife alarak söylemiyorum: Bu çocukta potansiyel var.

-Büyük bir potansiyel. Yerinizde olsam onu doğru yola sokardım."

Her şey böyle başladı. Sonrasında hokey benim için her şey oldu ve profesyonel olmanın getirdiği övünme hakları ve para ailem için her şey oldu.

Artık onlar için bir piyon olduğumu bilsem bile, bunu takas etmezdim, çünkü oyunu gerçekten çok seviyorum.

"Evde bir bebek varken nasıl oluyor da bu kadar kık tekmeliyorsun?" Wright Lowell'a diyor ki.

"Çünkü bebeğimin annesi tam bir rock yıldızı ve ortalığı kasıp kavuruyor." Sırıttıyor, kız arkadaşı Hollis'le gurur duyuyor gibi görünüyor. "Ve çünkü kızım bir melek."

Rhodes huffs. "Aynı fikirde değilim."

Lowell, "Bunu sadece yüzüne iki kez tükürdüğün için söylüyorsun," diyor. "Eğer ona kaşlarını çatmayı bırakırsan, belki

seni daha çok severdi."

Söz konusu adam kaşlarını çatarken, "Ben ona kaşlarımı çatmıyorum," diyor.

"Sen de öyle yapıyorsun ama elinde değil. Bu sadece senin varsayılan ayarın," diyor Wright ona. Wright başını sallıyor. "Ryan'la nasıl birlikte olduğunuz hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok. O senin tam zıttın gibi."

Rhodes'un karısından bahsetmek bile onun meşhur kaşlarının sırtmasına neden oluyor. Ona çok aşık. Ama gerçekten de Wright'ın dediği gibi, her yönden zıtlar. Kadın, Rhodes'un canavarına karşı güzel ve bu ikisi için de işe yarıyor.

"Sen ve Harper'ın aksine," diyor Lowell Wright'a. "Temelde aynı tuhaf korku takıntılı insanlarsınız."

"Hey, o bu işe benden daha çok meraklı. Son isteğine ve o Michael Myers maskesiyle ne yapmamı istediğine inanamayacaksın. O-"

Lowell onu durdurmak için elini kaldırır. "Hayır. Hollis'in kız kardeşiyle yaptığın hiçbir şeyi duymak istemiyorum. O benim kızımın teyzesi. Ben iyiyim."

"Evet, ama kız kardeşiyle birlikte olmadan önce bizim tuhaf şeylerimizi duymaya bayılırdın."

"Ve şimdi bilmiyorum. Bu sadece... garip. Ailemden biri gibisin."

"Az önce bana kardeşim mi dedin?"

Lowell bu fikre kaşlarını çatıyor ve ben gülüyorum, bu da dikkatleri üzerime çekiyor.

"Peki ya sen Miller? Hepimiz aşk tarafından alaşağı edildik.

Senin sıran ne zaman?"

Tepki vermemeye ya da koltuğuma geri kaymamaya çalışıyorum. Greer ile dünkü konuşmamızı hala unutmaya çalışıyorum.

Aşk hayatımın üzücü durumu.

Wright, buzda olup bitenlere dikkatle bakan Smith'e doğru başını sallıyor. "Yaşlı huysuz bile birini bulmuş."

Lowell, "Evet, kesinlikle aramaması gereken biri," diye mırıldandı.

"O yemek masasının etrafında oturmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Kız arkadaşının amcası da olan eski koçun meslektaşınla?" Rhodes başını sallıyor. "Bu dinamiği hayal bile edemiyorum."

"Sanki sen konuşacak birisin, Beast. Şimdi müstakbel çocuklarına anneleri ile Vegas'ta sarhoşken evlendiğini açıklamak zorundasın."

"Şey, teknik olarak..." Rhodes başlar, ama Wright onu elinin tersiyle iter.

"Teknik olarak benim kığım. En azından Harper ve benim yeğenlerimize anlatacak normal bir hikâyemiz var."

Lowell, "Öncelikle, Harper'la tanışma şeklinizde normal olan hiçbir şey yoktu," diyor. "İkincisi, sen ve Harper hâlâ Çocuk Yok kampında mısınız?"

"Evet," diye cevaplıyor gururla. "Eğlenceli teyze ve amca olmakta iyiyiz. Aklıma gelmişken, bebek Freddie'ye bıçak elli bu sevimli küçük eldiveni aldık."

Lowell huffs. "Ona Freddie Mercury'nin adı verildi, Freddy Krueger'ın değil, seni ucube."

"Anlambilim."

Bunu yüksek sesle itiraf ettiğimden değil, çünkü erkekler beni sonsuza kadar kızartırlar, ama onları kadınları hakkında konuşurken izlemeyi seviyorum. Çok ferahlatıcı. Babam annem hakkında asla bu adamların konuştuğu gibi konuşmazdı.

kadınları hakkında. Her zaman gözlerini devirir ya da onun hakkında boktan bir şey söyler ve sonra onu bir şekilde aşağılardı. Tabii ki acısını benden çıkarırdı, ama bu şu anda uğraşmaya hazır olmadığım bambaşka bir bok kutusu.

Ben de bunu söylemeye cesaret edemezdim, ama sanırım bekaretimi rastgele bir kadına veremememin büyük bir nedeni, bu adamların teker teker aşık olmasını izledikten sonra, onun rastgele olmasını istememem.

Hepsinin sahip olduğu şeyi istiyorum.

"Buzun üzerine, beyler!" Smith seslenerek sözümüzü kesti.

Onu yedek kulübesinde görmek hala çok garip, özellikle de birkaç ay önce burada onunla oynarken. Bu sezon onu özleyeceğimizi biliyorum. Onun yerine gelecek kişinin doldurması gereken büyük patenler var.

Panoların üzerine yığılıyoruz ve buzun ortasındaki yerimizi alıyoruz. Birkaç alıştırma daha yaptık, bazı oyunlar üzerinde çalıştık ama çoğunlukla tekrar buzda ve birlikte olmaya alışmaya çalıştık.

Yorucu ama eğlenceli. Burada, ailem olarak gördüğüm çocuklarla birlikte çok sevdiğim oyunu oynamak çok güzel bir duygu. Hiç kardeşim yok, bu yüzden onlara sahip olmaya en yakın olduğum an bu.

O günkü antrenmanları tamamladıktan sonra otuz dakikalık hızlı bir antrenman için ağırlıklara çıkıyoruz. Daha sonra toplantı odasında toplanıp bu sezon yapmamız gereken o kadar da eğlenceli olmayan işleri gözden geçiriyoruz. Hokeyin sadece oyundan ibaret olduğunu sanıyordum ama işin içinde çok daha fazlası varmış.

"Bu da bizi yıllık sezon başı bağış toplama etkinliğimize getiriyor. Her zamanki gibi tüm gelirler Kid Comets'e aktarılacak. Geçen yıl bağışladığımız toplam miktarı en az on bin ile geçmek istiyoruz. Siyah kravatlı hayır etkinliği üç hafta sonra ve herkesin katılması gerekiyor. Artı-one'lar zorunlu değildir, ancak bu bağışlara ihtiyacımız olduğu için teşvik edilmektedir. O yüzden randevularınızı ve çek defterlerinizi getirin çocuklar." Koç kâğıtlarını bir araya topluyor ve defterinin kapağını kapatıyor. "Antrenman yarın saat tam sekizde. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Bununla birlikte, kapıya doğru yöneldi ve bizi gün boyunca kendi halimize bıraktı.

"Yanında birini getirecek misin?" Greer yanımda belirerek sordu. "Eğer bir tane bulabilirsen yani."

Ona ters ters baktım. "Bir tane bulabilirim."

"Siciliniz öyle demiyor."

Kimsenin bize dikkat etmediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum. "Kapa çeneni."

"Neden? İddia ettiğin gibi bir kadın erkeği olmadığını öğrenmelerinden mi korkuyorsun?"

Pekala, tamam. Belki de takımdaki tüm çocuklar, söylediğimden daha fazla kızla çıktığımı düşünüyordur. Ve sanırım hiç geri aramadığım bir sürü kızla bir sürü randevuya çıkıyorum. Çocuklar bunu sorduğunda, onlara her zaman ukala bir sırtışla asla öpüşmediğimi ve söylemediğimi söylüyorum.

Ama gerçek şu ki, hiçbir zaman anlatacak bir şey olmaz çünkü o randevularda genellikle hiçbir şey olmaz.

Greer gülüyor, omzuma vuruyor ve beni odadan dışarı çıkarıyor. "Sadece seninle dalga geçiyorum, dostum. Senin şeyin hakkında asla bir şey söylemem."

Bazı nedenlerden dolayı ona inanıyorum. Greer pisliğin teki olabilir ve benimle uğraşmayı seviyor olabilir ama ona güveniyorum da.

"Sanırım Slapshots'a gideceğiz. Sanırım bu bir gelenek ya da öyle bir şey. Gelmek ister misin?"

Şehir merkezindeki hokey temalı bara gitmek bir takım ritüeli ama bugün önce yapmam gereken bir şey var.

"Sizinle sonra orada buluşuruz." Bir an için Greer'a nereye gittiğimi söylemeyi düşünüyorum ama özellikle dünden sonra soracağı milyonlarca soruyu cevaplamak istemiyorum.

"Elbette, dostum. Sorun değil. Yola çıktığında bana mesaj at."

Başımı sallayıp ters yöne doğru ilerliyorum. Kapalı otoparkta gri Porsche 911 Turbo S'e biniyorum, çalıştırıyorum ve altımda mırıldanarak canlanmasının tadını çıkarıyorum. Hiçbir zaman büyük bir araba adamı olmadım, ama bu güzelliği gördüğüm anda ona sahip olmam gerektiğini biliyordum. Ayrıca, parayı kendim için harcamam babamı gerçekten kızdırdı, bu da arabayı on kat daha fazla sevmemi sağladı.

Garajdan ciyaklayarak çıkıp gideceğim yere doğru ilerlerken kapıdaki görevliye el sallıyorum. On dakika geçmeden derme çatma otoparka giriyor ve arabayı park ediyorum.

Güvenilir Comets beyzbol şapkamı alıyorum ve arabadan inmeden önce başımdan aşağıya doğru çekiyorum. Burası şimdilik boş ama eminim insanlar öğlen kahvesi içmek için her an gelmeye başlayabilirler.

Doğruca buraya görmeye geldiğim kişiye yöneliyorum ve beni fark ettiği anda uzun, abartılı bir iç çekip gözlerini gökyüzüne kaldırıyor.

Sanırım beni gördüğü için bu kadar mutsuz olmasına gücenmem gerekiyor ama Scout'un benden gerçekten nefret etmediğini bildiğim için gücenemiyorum. O benim arkadaşım olmak istiyor, ben de onun arkadaşı olmak istiyorum. Takım arkadaşlarım dışında burada başka kimseyi tanımıyorum ve bazen birileriyle hokey dışında bir şeyler konuşmak güzel olurdu. Çıkmayı denediğim tüm kızlar bile sadece tek bir şeyle ilgileniyor, o da oyun. Bir kez olsun beni sadece bir hokey oyuncusu olarak görmeyen biriyle konuşmak istiyorum. Sadece beni görmelerini istiyorum ve kim olduğum umurunda değilmiş gibi görüldüğüne bakılırsa Scout aradığım kişi olabilir.

Gülüyorum, sonra ona bir el sallıyorum. "Selam dostum. Günün nasıl geçiyor?"

Bana sert bir bakış attı. "Hâlâ arkadaş değiliz Miller."

"Elbette arkadaşız ve arkadaşın olarak, seni desteklemek için buradayım.

küçük yerel işletmeniz. Sade bir kahve alabilir miyim lütfen-"

"Bir paket şeker ve biraz tarçın." "Nasıl yaptın-"

"Biliyor musun?" Kaşlarını kaldırıyor. "Hatırladım."

Dudaklarının kenarı kendi şakasına gülmek ister gibi seğiriyor ve bir yanım bunu görmek için can atıyor. Aslında, onun gerçekten güldüğünü görmek istiyorum, başını geriye atıp içindikileri dökmesini istiyorum.

Siparişimi tablete giriyor, sonra ödemem için tableti çeviriyor. Üç dolarlık kahve için yirmi dolarlık bir bahşış eklediğimden emin oluyorum.

Geri döndüğünde, gözleri bir an için ekranda kısıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Onun yerine dudaklarını birbirine yapıştırıyor ve içkimi almak için dönüyor.

"Bugün meşgul müsün?" Şapkamı çevirip kollarımı kamyonu yaslayarak soruyorum.

Yemek kamyonlarının yerden yüksekte durmasına alışkınım ama bunu biraz alçaltmış. Acaba bunu müşteriler ve çocuklar için daha az korkutucu hale getirmek için mi yaptı?

"Evet."

Tüm söylediği bu, ama en azından bir cevap, ki bu da son iki haftada ondan aldığımından çok daha fazlası.

Elinde kahvemle arkasını dönüyor, bana doğru kaydırmadan önce kapağını kapatıyor. Sonra her zaman yaptığı şeyi yaptı: Beni görmezden geldi.

Eşyaları yeniden düzenlemeye, kaselerin yerini değiştirmeye ve tepsileri üst üste koymaya başladı. Tüm bu süre boyunca tek kelime etmeden durup izliyorum.

Saniyeler dakikalara dönüştükçe hareketleri daha da rahatlıyor, sanki benim orada durmama alışmış gibi. Varlığımda kendini rahat hissettiği için gurur mu duymalıyım yoksa ben yokmuşum gibi kolayca davranabildiği için kırılmalı mıyım emin değilim.

Sinirlenmeye başlayıp ona bir şeyler söylemek zorunda kalana kadar beş dakika geçti.

"Günün geri kalanı için bir planın var mı?" Duraksıyor, sonra bana bakıyor.

Tamam, atlamadı, belki de orada durduğumu unutmamıştır.

"Hâlâ burada mısın? Seni tamamen unutmuşum."
Ouch.

"Gerçekten mi? Çok iyi bir hafızan olduğunu sanıyordum," diyorum kahvemden bir yudum alarak. Fokur fokur kaynıyor ve tadı sanki biri hüznü şişeleyip sıcak kömürlerin üzerinde servis etmiş gibi. Yüzümü buruşturmamı fark etmemiş olmalı, çünkü elini uzatıyor. "Ne?"

"Kahven. Ver onu."

Emrine kulak verip fincanı eline tutuşturuyorum. Bardağı kenara koyuyor, sonra buzlu kahveler için kullandığını gördüğüm şeffaf bardaklardan birini ve buzdolabından bir sürahi alıyor. Yaklaşık dörtte üçünü dolduruyor, sonra içine biraz buz atıyor, ardından bir paket şekeri boşaltıyor ve karışıma biraz süt ekliyor. İçeceğin kapağını kapatıyor, çalkalıyor ve pipetle bana uzatıyor.

"Al. Bunu dene."

Fincana şüpheyle bakarak pipeti ambalajından çıkarıp kapağa sokuyorum ve küçük bir yudum alıyorum. Çok güzel - buraya her geldiğimde içtiğim sıcak kahveden çok daha iyi.

"Kahvenden her yudum aldığında yüzünü buruşturduğunu fark ettim." Omuz silkiyor. "Sanırım sıcak kahveyi sevmiyorsun ve soğuk demleme daha çok hoşuna gidebilir. Süt, oluşabilecek acılığı azaltmaya yardımcı olur."

Şaşırdım. Kahve hiçbir zaman içmeyi en sevdiğim şey olmadı ama işimi görüyor, bu yüzden her zaman acı çekiyorum. Şeker ve tarçınla süslemeye çalıştım ama hiç iyi olmadı. Bu benim için oyunun kurallarını değiştirebilir.

"Sanırım beğendin?" diye soruyor ikinci içkimi aldıktan sonra.

Başımı salladım. "Bu iyi. O diğer şey her neyse alınma ama bana göre değil."

"Alınmak yok. Sıcak kahveyi herkes sevmez. Bence tadı yanmış su gibi, ama bu sadece benim. Bana haftanın her günü vanilyalı bir soğuk demleme verin."

Bu Scout'un benimle en çok konuştuğu ve kesinlikle kendisi hakkında en çok açıkladığı şey, ancak bunu belirtmek istemiyorum çünkü benimle tekrar konuşmayı bırakacağından korkuyorum.

"Yarın vanilyayı deneyebilir miyim?"

Kaşları yeniden çatıldı. "Her gün buraya gelip beni rahatsız ettiğin için şaka yaptığını sanıyordum."

"Seni rahatsız mı ediyorum?"

Beklediğim gibi hemen cevap vermiyor. Bunun yerine, bir dakika boyunca alt dudağını çiğniyor, bunu düşünüyor, muhtemelen şu anda ne kadar dürüst olması gerektiğini merak ediyor ve sonunda sessiz bir "Hayır. Beni rahatsız etmiyorsun." cümlesinde karar kılıyor.

Sırıtiyorum ve kaşları çatılıyor, bu da benim gülmeme neden oluyor.

"Tamam, şimdi beni rahatsız ediyorsun. Git başımdan. Öğle yemeği için hazırlanmalıyım."

O bunları söylerken otoparka iki araba yanaşır ve ben de tecrübelerime dayanarak buranın öğlen kafein ve şeker ihtiyacını gidermek isteyen insanlarla dolmak üzere olduğunu biliyorum.

Fincanımı ona doğru salladım. "Bunun için teşekkürler." Başını sallıyor ama başka bir şey söylemiyor. "Yarın görüşürüz, dostum."

Homurdanıyor ve ben yine gülüyorum.

"Seni yıpratacağım Scout. Beni seveceksin."

Alay ediyor ve kulağa "Rüyanda görürsün Miller" gibi gelen bir şeyler mırıldanıyor.

Uzaklaşırken yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

OceanofPDF.com

İZCİ

"Vanilyalı soğuk demleme alabilir miyim lütfen?" diyor arkamdan bir ses.

Miller'ın orada durduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. Sadece sesinden değil, ki o kadar derin ki sesli kitap anlatabileceğine yemin edebilirim, aynı zamanda vücudumun onun etrafta olduğunu nasıl bildiğinden de anlayabiliyorum.

Dün gittikten sonra onu düşünmeden edemedim. Öğle yemeği telaşı bile dikkatimi dağıtamadı. Tek odaklanabildiğim şey döneceği konusunda yalan söylemediği idi. Tıpkı söylediği gibi gelmişti. Tüm bunların onun için küçük bir oyun olduğunu düşündüğümünden, bu şaşırtıcıydı.

Ama bugün? Onu yine burada görmek? Bu daha da büyük bir şok.

Arkamı döndüğümde onu her zamanki aptal gülümsemesiyle ve öğle güneşine karşı parlayan viski gözleriyle bana sırtırken buluyorum.

Bu, dün buraya geldiği saatle aynı ve acaba antrenmandan yeni mi çıktı diye merak ediyorum. Hokey sezonunun yaklaştığını biliyorum çünkü yeğenim durmadan hokeyden ve Comets'in nasıl

Bu yıl Toronto'ya gitmeme şansımız çok daha yüksek, ne demekse artık.

"Lütfen?" diye soruyor ve bu sefer gerçekten de kirpiklerini bana doğru savuruyor... kalın ve koyu renk kirpikleri gözlerini mükemmel bir şekilde çerçeveleyiyor.

Uzun zamandır ilk kez parmaklarım klavye için kaşınıyor, çünkü işte tam burada, tüm romanlarda erkeğin yalnız, garip kıza doğru yürüdüğü ve ona dizlerini titreten o sırtışı verdiği an var. O sırtışı hakkında bir hikâye yazmak istiyorum.

Ugh, Scout! Onun ne kadar çekici olduğunu düşünmeyi bırak. O hala senin kim olduğunu unutan aynı adam. O da herkes gibi.

Ona cevap vermiyorum. Onun yerine kahvesini hazırlıyorum, sonra tableti ona doğru çeviriyorum ve içeceğini hazırlamaya başlıyorum. Soğuk demliği doldurup biraz vanilya şurubu eklerken göğsümde hafif bir gurur duygusu kabarıyor. Birkaç yıldır bu kamyonu işletiyorum ve müşterileri okumakta ustalaştım. Miller'ın sıcak kahveden nefret ettiğini anlamam hiç zaman almadı. Daha önce ona bu konuda bir şeyler söylemek istemiştım ama her zaman ona yaklaşamayacak kadar gergindim. Ama şimdi, o kadar da değil.

Beni hâlâ tedirgin ediyor ve kalbim hâlâ göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor ama eskisine göre biraz daha az korkutucu görünüyor.

Kahvesini ve pipetini tezgâhın diğer tarafına kaydırıyorum, sonra tableti geri çeviriyorum. Ekranda gördüğüm rakam karşısında kaşlarımı çatmaktan kendimi alamıyorum.

Bana yine büyük bir bahşış verdi.

Sinirlenmemem gerektiğini biliyorum çünkü merhaba, para! Ama yine de. Sanki beni unutmasını telafi etmek için çok çabalıyor, bu da onun ortaya çıkıp beni rahatsız etmesini bir gösteri gibi hissettiriyor. Bir hile, sanki gerçek değilmiş gibi.

"Bana bu kadar bahşış vermene gerek yok, biliyorsun. Seni affettiğimi zaten söyledim. Bana rüşvet vermene gerek yok."

Dudakları köşelerinden aşağı doğru çekiliyor. "Sana rüşvet vermiyorum. Sadece artık keyif aldığım bir şey içtiğim için minnettarım. Ayrıca herkese yüklü bahşış veririm."

"Teşekkürler," diye mırıldandım, bunu bu kadar kayıtsızca söylemesine biraz sinirlenmiştim. Yine de bunu beklemem gerekirdi. O ünlü bir hokey oyuncusu; bu onun için hiçbir şey.

"Teşekkür ederim." İçkisini sallıyor, sonra bir yudum daha alıyor. "Bunun içindeki vanilyayı gerçekten seviyorum."

Onun iltifatı beni neşelendirdi çünkü müşterilerin yaptığım şeylerden, özellikle de üzerinde çok çalıştığım şeylerden keyif almasını seviyorum. "Güzel, değil mi? Ben yaptım."

"Başardın mı?"

"Buna neden şaşırdın?"

"Ben... Bilmiyorum. Sadece şişelenmiş falan olduğunu düşündüm."

Başımı salladım. "Hayır. Burada her şey taze yapılır. Neredeyse her şeyi. Serpintileri toptan alıyorum."

"Erzaktan bahsetmişken..." Arka cebine uzanıyor ve küçük bir çalkalayıcı çıkarıyor. Tezgâhın üzerine koyup bana doğru uzatıyor. "Envanter için."

Baharat şişesini elime alıyorum ve etiketinde ne

yazdığını görünce gülmekten kendimi alamıyorum.

Küçük hindistan cevizi.

Hemen üstüne Scout'un adını karalamış.

"Bana kendi hindistan cevizimi mi aldın?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Azaldığını duydum. Bitmesini istemedim. Tanrı korusun, Aww Nuts(meg) çöreğinize yetecek kadar yok."

Asla açmayacağımı bildiğim şişeye bakarak sırtıyorum. "Teşekkürler. Müşterilerimin bunu takdir edeceğinden eminim."

"Belki de etrafta olmak o kadar da kötü değildir, ha? arkadaş mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, kesinlikle öylesin. Şimdi, kışt. Görünüşe göre öğle yemeği telaşı başlamadan önce yapmam gereken bazı envanterler var." Şişeyi sallıyorum.

"Bunun için tekrar teşekkürler," diyor ve topuğunun üzerinde dönmeden önce kahvesini kaldırıyor.

"Rica ederim," diye mırıldanıyorum sessizce geri çekilen sırtına.

Orada ne kadar durup uzaklaşmasını izlediğimi bilmiyorum ama beni bakarken yakalayıp bana göz kırpmasına yetecek kadar uzun bir süre.

Ben kaşlarımı
çatıyorum, o gülüyor.
Sonra işe
koyuluyorum.

Stevie saçlarını atkuyruğu yaparken, "Onu kovmalısın Scout," diyor. "Bu iş iyice saçma bir hal almaya başladı. Onu korumaya devam edemezsin. Kendini yakacaksın, sonra da kitabını bitirmek için asla zamanın olmayacak."

Stevie bana son bir aydır yaptığı konuşmanın aynısını yaparken sinirli bir şekilde içimi çektim.

Haklı, ama haklı olmasını istemiyorum çünkü bu, başvurulara ve başka bir fırıncı bulmanın tüm zor işlerine devam etmem gerektiği anlamına gelir. Bunu tekrar yapmak istemiyorum ama uyanık olduğum her saati bu kamyonun içinde geçirmek de istemiyorum. Bunu seviyorum, ama aynı zamanda boş bir günümde bir şişe şarap ve iyi bir kitapla küvetime girmeyi de seviyorum, ki bu çok uzun zamandır sahip olmadığım bir şey.

"Biliyorum, biliyorum," diyorum önlüğünü beline sarıp yanımdan geçerken, dudakları sert bir çizgi halinde. "Sadece babası hasta ve ben bunu anlıyorum."

Stevie elinde taze yapılmış bir kase çilekli krema ile yanımdan geçerken bana bir bakış gönderiyor. "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Carla da biliyor. Babası grip olmuştu. Şimdi iyi. Hep iyiydi. Sadece senin geçmişini bildiği ve çok iyi biri olduğun için senden faydalaniyor."

Bir parçam Carla'nın iyi bir insan olduğuna ve benden faydalanmadığına inanmak istiyor ama Stevie'nin haklı olduğunu biliyorum. Geçmişimi bana karşı kullanıyor ve onun iyi olduğunu bildiğim halde hasta baba kartını oynuyor. Onu iki gün önce eczanede gördüm. Hijyen reyonundaydı. Ben tampon alıyordum, o da prezervatif. Carla'nın babasının gayet iyi olduğunu söyleyebiliriz.

"Az önce Scout'un iyi biri olduğunu söylediğini mi duydum?" Miller'ın sesini duyunca tüylerim diken diken oluyor. "Eğer öyleyse, neden bana bu yönünü hiç göstermedi?"

Arkamı döndüğümde kamyonun önünde gözlerinde eğlenceli bir parıltıyla duran hokey oyuncusunu görüyorum. Son birkaç gündür her gün buradaydı.

ve bu oyundan ne zaman bıkaçağını ve sonunda beni yalnız bırakacağını merak etmeye başladım.

Şu anda, yakın zamanda olacak gibi görünmüyor.

Stevie başını bana doğru eğiyor, muhtemelen kaçmamı ya da eğilip saklanmamı bekliyor. Bunu yapmadığımda, kaşları bunu kesinlikle daha sonra tartışacağımızı söyleyecek şekilde kalkıyor.

Bunu daha sonra tartışmak istemiyorum.

Aslında Miller'ın bugün gelmeyeceğini umuyordum.

Ama tabii ki yaptı.

Ve şimdi o ve kız kardeşim beklentiyle bana bakıyorlar.

İç çekerek ona doğru bir el salladım. "Miller, ablam Stevie ile tanış. Stevie, bu Miller. O oynuyor."

"Sağ kanat. Geçen yıl 90 sayı attı ve SportsCenter tarafından ligin en iyi sekiz forvetinden biri olarak gösterildi." Elini önlüğüne siliyor, sonra ona doğru uzatıyor. "Kim olduğunuzu biliyorum Bay Miller. Kızım Comets hakkında konuşmadan duramıyor. Büyük bir hayran."

Miller sırtıyor, sonra elini onunkine doğru kaydırıyor. "Grady iyi. Bunu duyduğuma sevindim. Bir hayranla tanışmak her zaman güzeldir."

Bugün cazibesini sonuna kadar kullandı. Bunu ona gülümsemesinden ve göğsünü biraz kabartmasından anlayabiliyorum.

"Ben hayranı değilim. Kızım hayran."

Stevie egosunu birkaç basit kelimeyle öldürdüğünde gülmekten kendimi alamıyorum.

"Beni yanlış anlamayın, ben büyük bir Comets hayranıyım ama Beast açık ara en sevdiğim oyuncu."

"O huysuz mu?" Miller alay ediyor. "Rhodes'tan çok daha iyiyim."

"Bunu kendine söylemeye devam et," diyor Stevie ona. "Peki, sonunda kız kardeşimden bir pislik gibi davrandığın için özür diledin mi?"

Miller'ın bakışları benimkilere takılıyor ve tüm sistemim şoka giriyor çünkü bunu gerçekten söylemiş olmasına imkan yok, bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum...

"Benim hakkımda mı konuşuyordunuz?" Miller ukala bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Benden hoşlandığını biliyordum Scout."

Gözlerimi deviriyorum. "Kim olduğumu bilmediğin zamanlarda seni daha çok seviyordum."

Ona kahve yapmak için döndüğümde sadece gülüyor.

Düşünüyorum vidalama o yukarı için olsun geri athim

Ama ne kadar sinir bozucu olurlarsa olsunlar, bir müşterinin siparişini bozmayı kendime yediremiyorum. Ne zaman I Kaydırak ve bitmiş içki onun yol, o

Hâlâ sırtıyordu ve ekranda toplamı gördüğümde nedenini anladım. Bana yirmi dolar daha bahşış bırakmıştı. Tezgâhın öbür tarafına uzanıp o kendini beğenmiş sırtışı silesim geliyor.

Yüzünden.

"Kes şunu," diye homurdanıyorum ve onun tek yaptığı gülmek oluyor.

"Merak etme, bu konuda seninle çok fazla dalga geçmeyeceğim. Başından beri benden gerçekten nefret etmene imkan olmadığını biliyordum. Benden nefret etmek imkansızdır."

"Durumun hiç de öyle olduğunu sanmıyorum."

Kahvesinden bir yudum alarak, "Öyle olduğuna eminim," diyor. "Ah, tam da sevdiğim gibi. Sadece bir arkadaş bunu hatırlar."

Stevie benden Miller'a doğru işaret ediyor. "Siz ikiniz artık arkadaş mısınız?"

"Hayır." Miller başını sallar. "Kız kardeşinin benimle arkadaş olmayacağına inanabiliyor musun?"

"Bu kadar çekiciyken şok oldum," diye takılıyor.

"Değil mi?" Miller, Stevie'yi şu anda kesinlikle onunla dalga geçtiğini anlayacak kadar iyi tanımadığını söylüyor.

"Ne kaçırdığını bilmiyor, ben harika bir dostum."

Stevie üzerinde çalıştığı karışımından başını kaldırıp bana kaşlarını çatarak bakıyor. O tek hareketinde bana sorduğu milyonlarca soru var. Elimden geldiğince kurnazca başımı sallıyorum ve bunu daha sonra konuşacağımızı söylüyorum... tabii beni bulabilirse. Kaçmak, saklanmak ve ondan sonsuza dek uzak durmak için büyük planlarım var çünkü Miller her ne yapıyorsa ona bulaşmak istemiyorum çünkü bu konuda ne hissettiğimden henüz emin değilim. Her gün ortaya çıkıyor ve bunun ne anlama geldiğini ya da ne anlama gelmesini istediğimi gerçekten bilmiyorum.

"Yaptığın şey ne?" Miller, şu anda içine quins serpintileri katladığım vanilyalı krema kasesine doğru başını sallayarak soruyor.

"Dolduruyor."

"Yeni bir çörek mi?"

"Sayılır. Haziran ayında buradaydı, ancak tam zamanlı bir ürün olarak tutmaya karar verdim ve yarından itibaren ekleyeceğim. Bunun için küçük bir tanıtım yapıyoruz."

"Ne oldu?"

"Bu bir Pride çöreği. Adını Gururla Yaşa koyduk." "Tatlı. Gerçekten." Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor. kelime oyunu.

"Babalarımız için," diyor Stevie ona. "Scout her zaman onların sevgisini kutlayan bir çörek yapmak isterdi ve o da

Sonunda bu yaz mükemmelleştirdik, artık düzenli bir menü öğesi olacak."

"Bu harika. Eminim seninle çok gurur duyuyorlardır. Hokey hayranları mı? Eğer öyleyse, bir dahaki sefere uğradığımda memnuniyetle forma ya da disk getiririm."

Stevie'nin bakışları bir an için benimkileri yakalıyor ve sonra şöyle diyor: "Babam her zaman değildi ama şimdi öyle. Diğer yandan babam-"

"Sanırım telefonun çalıyor," diye kestim sözünü.

Kendimi kötü hissediyorum çünkü telefonu gerçekten çalmadı ama çalacağını bildiğim gibi dikkatini çekti ve Macie'yle ilgili bir şey olması ihtimaline karşı çantasını koyduğu kamyonetin diğer ucuna doğru koşturdu.

Miller başını eğmiş, sanki Stevie'nin bıraktığı yerden devam edecekmişim gibi beklentiyle beni izliyor, ama etmiyorum. Kişisel bilgilerimizi ona anlatmasını istemiyorum, bu yüzden ben de anlatmayacağım, özellikle de onun son oyununun ne olduğundan hâlâ emin değilken.

Onu görmezden gelip şekerlemeleri ve kremasını karıştırmaya devam ediyorum. Şimdiye kadar çok fazla karıştığından eminim ama ellerimle hiçbir şey yapmak istemiyorum, o lanet olası soğuk demleme ve o lanet olası dikkatli gözlerle orada dururken değil.

"Oh, ben iyiyim. Benim değildi," diyor Stevie, telefonunu cebine koyup ön tarafa dönerek. "Belki de seninkidir? Carla gelip bir kez olsun gerçekten işini yapmaya hazır olabilir."

"Carla kim?" Miller soruyor.

"Diğer fırıncım," diye cevap veriyorum ve Stevie ofluyor. Ona ters ters bakıyorum ama o bunu görmüyor çünkü tekrar

kendi projesi üzerinde çalışıyormuş. "Bugün aradı."

"Ve bu hafta hiçbir sebep yokken her gün programa alındı."

Stevie'ye bir bakış daha.

Miller'ın yüzü bir anda kaygısızdan bulutluya dönüyor, sanki Carla gelmediği için kızgın olan oymuş gibi. "Bu saçmalık Scout. Seni böyle kullanmasına izin vermemelisin. Kimsenin seni kullanmasına izin vermemelisin. Sen bundan daha değerlisin. Onunla konuşmalı, temel kuralları belirlemelisin. Ve eğer sana bir bok vermiyorsa, kov onu. Daha iyi birini bulacaksın; zamanına ve işine senin gibi değer veren birini. Sen bunu hak ediyorsun."

Ses tonu... sanki tecrübelerinden bahsediyormuş gibi konuşması... boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu çünkü bunu beklemiyordum. Stevie'den ders almaya alışkınım, ama bu? Bu farklı hissettirdi.

Kendimi başımı sallarken ve "Tamam." derken buluyorum. Çünkü nasıl cevap vermem gerektiğinden tam olarak emin değilim. "Onunla konuşacağım."

"Güzel." Cevabımdan tatmin olmuş görünerek başını sallıyor. İçkisini kaldırdı. "Kahve için teşekkür ederim." Stevie'ye bakıyor. "Seninle resmen tanışmak harikaydı. Babalarınız bir şey isterse bana haber verin. Memnuniyetle getiririm."

Stevie, Miller'ın kesinlikle fark etmediği hüzünlü bir gülümsemeyle, "Edeceğim," diye söz veriyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Grady."

Dikkatini bana çeviriyor ve yemin ederim gözlerinin benimkileri delip geçmesinden dolayı vücudum uğulduyor. "Yakında görüşürüz, dostum."

"Güle güle Miller." Bu sefer göz devirmem biraz daha isteksizce oluyor ama bu onu rahatsız etmiyor. Arabasına yönelmeden önce bana aynı büyüleyici gülümsemeyi gönderiyor ve ben yine uzaklaşmasını izliyorum.

Stevie de izliyor, ama baktığı o değil. Bana bakıyor.

Bakışları başımın yan tarafında bir delik açıyor. Tek kelime etmeden bana yönelttiği yüzlerce soruyu duyabiliyorum.

Daha fazla dayanamayarak sonunda "Ne söyleyeceksen söyle" dedim.

"Ben de tam ondan hoşlandığımı söyleyecektim. İyi birine benziyor."

Bir kahkaha atıyorum ve muhtemelen benim bir yılda kazandığımdan daha pahalı olan spor arabasına binerken gözlerimi Miller'dan ayırıyorum. "Daha üç hafta önce benim kim olduğumu unuttuğunu unutma."

"Ben unutmadım ama o bunu telafi etmeye kararlı görünüyor."

"Çok çabalıyor."

"Ya da..." Kelimeyi uzatıyor. "O sadece bir hata yapmış gerçekten iyi bir insan ve onu yargılamamalıyız. Carla'nın hata üstüne hata yapmasına izin veriyorsunuz ama Grady'ye izin vermiyorsunuz, öyle mi? Neden?"

Çünkü Carla bana Miller gibi zarar veremez.

Yüksek sesle söylemiyorum. Söylememe gerek yok. Stevie, Miller'ı uzak tutma nedenlerimi biliyor.

"Senin için iyi olabilir, Scout. Seni bu kamyonundan ve daireden çıkarabilir. O iyi biri olabilir."

Hala bitiremediğın romanın için ilham kaynağı."

Ya da başladı. Ama bunu ona söylemedim.

Yazacağıma söz verdiğim kitaba en son üç yıl önce dokundum ve o da silmek içindi. O zamandan beri ne zaman yazmak için otursam, kelimeler bir türlü gelmiyor, bu da yayınlanmayı çok isteyen biri için gerçekten berbat bir durum.

Yazamamamın nedenini biliyorum. Zihnimin neden tıklandığını biliyorum. İlhamdan yoksunum, heyecandan yoksunum.

İkisine de çok ihtiyacım var.

Hazır olduğumdan pek emin değilim, özellikle de bu ilham ve heyecanın Grady Miller'dan geleceğı anlamına geliyorsa.

O çok iyi bir hokey oyuncusu ve ben onun oyununu oynamak istediğimden emin değilim.

OceanofPDF.com

MILLER

"Dün geceki mesajlarımı aldın mı?"

Başımı kaldırdığımda Greer'in başımın üzerinde yüz yirmi beş kilo ağırlığında durduğunu görüyorum. "Ben yaptım."

"Ve?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

Neredeyse gece yarısı, telefonum Greer'dan gelen fotoğraflarla dolmaya başladı. Hepsi de bağış gecesi için benimle çıkabileceğini düşündüğü kadınlara aitti. Çok seksilerdi, hakkını yemeyeyim ama görücü usulü randevular -özellikle de Greer'dan- pek bana göre değil. Eğer bütün gece bu lanet etkinlikte takılıp kalacaksam, birlikte vakit geçirmekten gerçekten keyif alacağım biriyle takılıp kalmak istiyorum. Ayrıca, çok acelem yok. Hala bir eş bulmak için zamanım var.

"Ve hayır," diyorum ona, ağırlıkları tekrar yukarı itip barı rafın üzerine yerleştirirken. Ayağa kalkıp çok ihtiyacım olan nefesi içime çekiyorum. Yanımdaki bankta duran havluya uzanıp yüzümü siliyorum. "Düşünceni takdir ediyorum ama seni geçen ay Slapshots'ta onlardan biriyle öpüşürken gördüğüme yüzde doksan eminim ve takım arkadaşımın ikincisiyle çıkmayı pek sevmiyorum."

"Sen kaybedersin." Greer omuz silkiyor. "Harika öpüşüyor." "Not edildi."

"Ve senin için... sorununu halledeceğini biliyorum."

Tam olarak neyi kastettiğini biliyorum: bekaretimi.

"Ben iyiyim," diyorum ona, sinirlenmemeye çalışarak. "Ve senin yardımını istemediğimi ya da yardımına ihtiyacım olmadığını konuştuğumuzu sanıyordum."

Omuz silkiyor, sonra omzuma dokunup yerimi istiyor. Ayağa kalkıyorum ve barı alıp raftan kaldırırken onu görebilmek için bankın önüne doğru ilerliyorum. Barı kolayca yukarı itiyor, yavaş gidiyor ve ölçülü tekrarlar yapıyor.

"İhtiyacın olursa birkaç seçeneğim daha var." Ağırılığı tekrar göğsünden uzaklaştırıyor. "Ve eğer her şey başarısız olursa, her zaman anneni alabilirsin. Yeni çaylağın bunu yaptığını biliyorum."

Annemle halka açık herhangi bir etkinliğe gitme fikri içimi sızlatıyor. Elbette, babam hokey konusunda bana çok sert davranırdı ama annem de diğer konularda bana çok sert davranırdı. En sevdiği şey, evden her çıktığımızda en küçük hatamda beni azarlamaktı. Ayakkabılarım çok yıpranmıştı, gömleğim doğru şekilde sokulmamıştı ya da saçım yerinde değildi. Dairy Queen'de akşam yemeğine hazırlanmak için bir saat harcasam da fark etmezdi, asla yeterli olmazdı.

Onu bağış toplantısına götürmenin nasıl bir şey olacağını hayal bile edemezdim.

"Wright'ın kayınvalidesine sormayı tercih ederim."

"Hey! Onu bu işe karıştırma, Miller! Yemin ederim, seni bir daha onunla flört ederken yakalarsam sikini keserim!"

Wright birkaç sıra aşığdan, sabit bisikletin üzerinde sertçe pedal çevirirken bağııyor.

Gölüyorum, onunla sevişmekten gerçekten zevk alıyorum. Beni yanlış anlamayın, kayınvalidesi muhteşem ve onunla flört etmeyi seviyorum çünkü bu onu iyi hissettiriyor, ama hepsi iyi bir eğlence. Gerçek şu ki, onunla vakit geçirmeyi seviyorum çünkü o benim sahip olmak istediğim türden bir anne - sıcak, düşünceli ve nazik.

Lowell, "Her zaman Ryan'ın büyükannesi var," diye öneriyor. "Büyükannenin bu teklifi kabul edeceğini biliyorsun. Wright'ın düğününde yaptığın hareketlere hâlâ bayıldığına eminim."

Rhodes homurdanıyor ve Lowell daha cümlesini tamamlayamadan bana doğru uyarı bakışları fırlatıyor.

Tamam, belki de takım arkadaşlarımla hayatındaki yaşlı kadınlarla flört etme konusunda pek iyi bir geçmişe sahip değilim. Ne diyebilirim ki? Onlarla uğraşmak eğlenceli. Bunu çok kolaylaştırıyorlar.

"Onu aklımda tutacağım," diyorum sırf Rhodes'la dalga geçmek için, o da koşu bandının kapatma düğmesine basıp huysuz bir şekilde odadan çıkıyor.

Greer barı rafa geri koyup otururken gülüyor. "Buzun üzerinde kışına tekniyi yemek istiyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Eh. Onu alabilirim."

"Beast'i alabilir misin? Ben bile onunla uğraşmazdım."

Eğildim ve çok da sessiz olmayan bir şekilde, "Seni kandırmasına izin verme. O sert dış görünüşünün altında kocaman bir yumuşaklık var."

"Seni duydum, seni küçük pislik!" Rhodes bitişik odadan bağııyor. "Sana gününü göstereceğim yumuşak şey," diye mırıldanıyor,

ve sol taşağım üzerine bahse girerim ki şu anda deli gibi kaşlarını çatıyordur.

Gülüyorum, sonra Wright'ın yanındaki sabit bisiklete geçiyorum.

"Bağış gecesi için bir tarih bulmakta zorlanıyor musun? Bay Casanova'nın kendisi mi? Kuru büyü mü?"

Ha. Keşke bilseydi.

"Onun gibi bir şey," diyorum sırf onu rahatlatmak için. Wright kıkırdıyor. "Harper'ın arkadaşlarından birini önerirdim ama,

O tam b i r içe kapanık ve tek arkadaşı Ryan. Rhodes'un bunu pek hoş karşılayacağını sanmıyorum."

"Ona yaklaşırsan ölürsün," diye tehdit ediyor Rhodes, yanımdan geçerken çantasıyla bana vurmayı ihmal etmiyor.

Antrenman odasından çıkarken gülüyorum, herkesi arkasından tersliyor, muhtemelen evine geri dönüp karısına koşuyor ve onu büyük karanlık kalesine kilitliyor, böylece başka kimse ona yaklaşamıyor.

Onu bu kadar kıskanıyor olmasaydım bunun çok tatlı olduğunu düşünürdüm. "İçinde bulunduğun rutinden **ç ı k s a n** iyi olur.

Çünkü eminim ki birisi randevusuz gelirse Koç kışımıza tekmeyi basacaktır. O zaman Smith için de endişelenmemiz gerekir, çünkü bu onun bu yıl yönettiği tutku projesi."

"Biliyorum, biliyorum," diye homurdandım. "Ben hallettim." Ama hiçbir şey halledilmiş değil, en ufak bir şey bile. Berbat durumdayım.

Bir sorun var.

Scout's Sweets'in otoparkına girdiğimde aklımdan geçen ilk düşünce bu oluyor. Sıra masalara doğru kıvrılıyor, o kadar uzun ki neredeyse otoparka değiyor ve otopark dolup taşıyor. Sekiz masanın tamamı balon demetleriyle süslenmiş ve tamamen müşterilerle dolu. Genellikle göz atmak için küçük bir kütüphanenin bulunduğu yere yerleştirilmiş birkaç hoparlörden müzik çalıyor.

Sinirli görünen birkaç müşteri var, ancak çoğunlukla insanlar gülümsüyor, sanırım bu iyi bir şey. Yine de bu sıra normal değil. Bu kadar kalabalık olmasının bir sebebi olmalı.

Şapkamı alıp başımdan aşıağı doğru çekiyorum ve kamyonun önüne doğru ilerliyorum. Birkaç kişi bana meraklı bakışlar fırlatıyor ama kimse bir şey söylemiyor ve buna seviniyorum çünkü açıkça sırayı atlıyorum.

Yaklaşık 20 metre uzaklaştığımda sorunun ne olduğunu anlıyorum: Scout yalnız ve sıraya ayak uydurmakta zorlanıyor.

Zaten genelde biraz dağınık olan saçları daha da karmakarışık. Önlüğü un olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle kaplı. Yanağında bir çizgi var. Gözleri iri ama bir şekilde yorgun, ama sorun yaşamasına rağmen gülümsüyor ve müşterileri bir şampiyon gibi karşılıyor.

Bakışları beni kenarda dururken bulduğunda şaşırmadım.

Hay sikeyim. Düşündüğümden daha kötü görünüyor, sanki pamuk ipliğine bağlıymış gibi ve bundan nefret ediyorum. Gözleri parlamaya başladı ve tamamen çökmesine sadece birkaç dakika kalmış gibi görünüyor.

Başını sallar ve "Git" der.

Bilmiyorum.

Aslında, daha da yaklaşıyorum. Sanki buranın sahibiymişim gibi kamyonu girene kadar durmuyorum. Kancada asılı duran diğer önlüğü alıp başıma geçiriyorum. Sonra şapkamı çevirip ona bakıyorum.

"Beni işe koy."

"Miller, bugün bunun için zamanım yok. Benim-"

"Koy. Beni. İşe. İşe," diye tekrarlıyorum.

Sesimdeki sertlik karşısında gözleri açılıyor, ama beni şaşırtacak şekilde itiraz etmiyor. Onun yerine uzanıp gömleğimi avuçladı ve beni kendine doğru çekti. Beni kasanın önüne çekti ve kasayı işaret etti.

"Sen siparişleri al, ben doldurayım. Basit bir kahve isterlerse yap. Karmaşık olanları bana bırak. Buzlu kahve sipariş ederlerse pipet vermeyi unutmayın."

Makinelerden herhangi birini nasıl çalıştıracığıma dair en ufak bir fikrim olmamasına rağmen, "Ben hallederim," diye söz veriyorum. "Git." Ona el salladıktan sonra önümde duran müşteriye kocaman bir gülümseme fırlatıyorum. "Scout's Sweets'e hoş geldiniz, şehirdeki en iyi çörekler burada. Bugün sizin için ne yapabilirim?"

Çevremde omuzlarının rahatlayarak çöktüğünü gördüğüme yemin edebilirim ama ona bakmayı reddediyorum.

"Hey, yarım düzine Live Out Proud donut alabilir miyim?"

Kahretsin, doğru ya. Yeni çöreğini tanıtıyor. Buranın tıklım tıklım olmasına şaşmamalı.

"Elbette," diyorum, tablette donut'ı arıyor ve yarım düzine donut'ı nasıl alacağımı bulmaya çalışıyorum. "Bir saniye..." Mırıldandım.

"Acele etme dostum," diyor adam. "Hiçbirimizin beklemek gibi bir derdi yok. Hepimiz Scout'un bu kadar iyi olmasını kutlamak için buradayız."

İnanılmaz. Birkaç dakika bekleyebiliriz, değil mi millet?" diye yüksek sesle kalabalığa sesleniyor.

Birçok kişi kollarını havaya kaldırıp yüksek sesle bağırarak Scout'a tezahürat yapıyor.

Bunu onun için seviyorum ve ne kadar harika olduğunu daha önce göremediğim için kendime biraz kızıyorum.

"Bugün geldiğiniz için size minnettar. Dün bu çörekler hakkında neler söylediğini görmeliydiniz," diyorum ve sonunda ekrandaki düğmeyi buluyorum. Scout'un daha önce pek çok kez yaptığını gördüğüm gibi makineyi ona doğru sallıyorum. "Bunlar babaları için, ki bence oldukça havalı."

Bana gülümsüyor, parayı ödüyor ve beklemek için kenara çekiliyor.

"Sıradaki!" Sesleniyorum.

Ve sonraki birkaç saat böyle geçiyor. Sıra çılgınca ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyor, ancak saat üç olduğunda, sonunda sadece bir avuç müşterimiz kalana kadar azalıyor ve hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Kariyerim boyunca pek çok imza kuyruğunda oturmak zorunda kaldım ama böylesini hiç görmemiştim. Scout'un bunu nasıl başardığını bilmiyorum çünkü buraya geldiğimden beri bir kez bile ara vermedi ve en son ne zaman ara verdiğini de bilmiyorum.

"Hey," diyorum nazikçe, bir elimi omzuna koyup arkasından yaklaşarak.

Benim olduğumu fark edene kadar bir an donup kalıyor, sonra dokunuşumla rahatlıyor. Ona bu kadar yakın durmamın iyi bir şey olduğunu düşünüyorum çünkü kollarıma yığılmak üzere olduğuna yemin edebilirim. Ben de onu yakalayabilirdim.

"Biraz ara ver," diyorum ona usulca.

"Ha?" Sersemlemiş görünüyor, sanki şu anda tamamen içgüdüsel olarak çalışıyor. Dürüst olmak gerekirse artık ne yaptığını bildiğini bile sanmıyorum.

"Bir molaya ihtiyacın var. Al. Kalan müşterileri ben halledebilirim."

Sonunda arkasını döndüğünde kaşları birbirine çarpıyor. Şu anda ne kadar yakın durduğumuzu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ama bu çok zor çünkü o tam orada. Daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştık... ve ben bundan nefret etmiyorum.

Eğer o da bunu fark ettiyse, hiçbir şey söylemiyor. "Bırak ben halledeyim," diye ısrar ediyorum. "Git rahatla."

Teklifimi düşünürken alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp çiğniyor. Yorgun. Yorgun olduğunu biliyor ama bebeğini ellerime bırakmaktan korkuyor.

Sonunda başını sallayıp gitmeyi kabul edene kadar geçen süre sonsuzmuş gibi geliyor. Önlüğünü belinden çözüyor ve başının üzerinden geçiriyor. Kendine taze bir kahve yapıyor, sonra kamyonun arka tarafında kayboluyor.

Sıradaki son birkaç kişiyle ilgilendikten sonra kamyoneti elimden geldiğince temizlemeye çalışıyorum. Çok dağınık ama eminim Scout bugün sadece bahşiş olarak ne kadar kazandığını görünce her şeye değecek.

Bir şişe hindistan cevizini rafa yerleştirirken gülüyorum, oradaki diğer üç büyük boy kabı da not ediyorum. İşim bittiğinde, Scout'u aramaya gidiyorum.

Onu tamamen sönmüş bir halde, katlanabilir bir çim sandalyede kambur otururken buldum. Buraya daha önce hiç gelmemiştim ama molaları için bu alanı kullandığı çok açık.

Yorgun görünüyor, sanki önümüzdeki on iki saat boyunca uyusa yine de dinlenemeyecekmiş gibi. Yavaşça

yaklaşıyorum,

Yanındaki sandalyeye çöktü.

Gıcırtıyı duyunca canlanıyor ve ayağa kalkmaya başlıyor ama onu durdurmak için bileğinden tutuyorum.

"Hayır. Dinlen."

"Ama kamyon..."

"Sorun yok. Hemen döneceğim tabelasını astım. On beş dakikamız var."

"Evet, ama sen-"

"Kasayı kilitlemek mi? Evet. Her şey yolunda." Ona nasıl kilitleneceğini bildiğimi söylemiyorum çünkü daha önce yanlışlıkla yaptım ve nasıl geri gireceğimi bulmak için beş dakika harcadım. Şifresini donuttan başka bir şeyle değiştirmeli.

"Oh." Sandalyesine geri çöktü. "Tamam."

Birkaç dakika sessizce oturuyoruz, ikimiz de saatlerdir ilk kez rahatlamaya çalışıyoruz.

"Bu..."

"Mutlak kaos mu?" diye bitiriyor alaycı bir kahkaha atarak. "Evet. Bunu düzenli olarak nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

"Normalde o kadar kötü değildir. Genelde yardım alırım ama..." "Carla?" Sanırım. Başını salladı.

"Siktiğimin Carla'sı."

"Dün gece ona mesaj attığımda, bugün lansman için burada olacağına yemin etti, ama tahmin edin ben saat beşte hazırlık için buradayken kim gelmedi?"

"Siktiğimin Carla'sı mı?"

"Evet. Ben de onu kovdum çünkü haklıydın, bana söylediği saçmalıklardan daha değerliyim."

Sırıtıyorum. "Tekrar söyle." "Ben daha değerliyim-"

"Öylesin ama o kısmı değil. Diğeri."

Bana bakıyor, başı eğik. Sonra ne sorduğumu anlıyor ve gülüyor. Ama bu sefer alaycı ya da kaba değildi. Samimiydi.

"Haklıydın Miller."

"Ah," diyorum bacaklarımı uzatarak ve ellerimi karnımın üzerinde birleştirerek. "Bana tatlı şeyler söylemene bayılıyorum."

Gözlerini deviriyor ama dudaklarının nasıl sırttığını kaçırmıyorum.

"Seni ektiği için üzgünüm. Stevie müsait değil miydi?"

"Hayır. Macie'nin okulunda bir işi vardı. Macie'nin okulunda

haftada birkaç kez. Benim küçük donut kamyonum için ondan bunu bırakmasını isteyemezdim."

Küçük çörek kamyonu demesi hoşuma gitmiyor, sanki bunun bir önemi yokmuş gibi, ama yorgun ve bitkin, bu yüzden bir şey söylemiyorum.

"Sanırım başka birini işe almam gerekecek." İnliyor, öne doğru oturuyor ve başını ellerinin arasına alıyor. "Ugh. Bütün gün bunu düşünmemekle çok iyi yaptım ve şimdi düşünüyorum ve-"

"Mavi balinanın aletinin devasa olduğunu biliyor muydunuz? Kolayca 8-10 metreden bahsediyoruz."

Tam bir şok içinde bana bakarken ağzı bir karış açık kalıyor. Birkaç saniye sonra başını salladı. "Ben... Ben... Ne oluyor Miller?"

Gülüyorum. "Lanet Carla'yı düşünmeyi bırakmanı sağladı, değil mi?"

Şok ifadesi yavaşça yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor ve o zaman gülümsemesini sevdiğimi fark ediyorum. Hem de çok.

Sandalyesine geri yerleşiyor, çok daha az stresli görünüyor.

Birkaç sessiz dakikadan sonra sessizce "Teşekkür ederim," diyor. "Bugün için. Ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin."

"Önemli değil," diyorum omuz silkerek. "Ayrıca, arkadaşlar bunun içindir, değil mi?"

Başını bana doğru çeviriyor, dudaklarında hâlâ aynı gülümseme var. "Evet, sanırım öyle... arkadaşım."

"Vay anasını!" Sandalyemden fırlayarak bağırdım. "Az önce bana arkadaşım dedin!"

"Ugh." Tekrar homurdanarak ayağa kalkıyor. "Şimdiden geri aldirtma bana."

"Yapamazsın. Takesies-backsies yok."

"Oh, kesinlikle geri alabilirim." Geçerken beni işaret ediyor. "Ve alacağım, o yüzden uslu dur."

Ellerimi havaya kaldırdım, on beş dakikamız dolduğunda geri dönerken arkasından takip ediyorum. "Evet, hanımefendi."

Kamyona geri dönüyoruz ve her şeyin ne durumda olduğunu anladığında gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

"Miller..." Adımı dua eder gibi usulca söylüyor. "Temizlendin mi?"

"Elimden geldiğince. Bazı şeyleri nereye koyacağımdan emin değildim, bu yüzden onları dışarıda bıraktım."

"Bu eskisinden milyon kat daha iyi."

Omuz silkiyorum, mükemmel bir aileye sahipmişim gibi davranmak zorunda kaldığım onca yıl sayesinde bir tür temizlik manyağı olduğumu ona söylemiyorum. Benimki gibi bir aileniz olduğunda, dağınıklıkları toplamakta ve her şeyi çabucak bir araya getirmekte iyi oluyorsunuz.

"Bütün bunları yapmak zorunda değildiniz ama size çok minnettarım. Sen olmasaydın bugün ne yapardım bilmiyorum."

Neden bilmiyorum ama sözleri tam göğsüme çarpıyor ve yerleşiyor. Göğsümdeki boşluğa girip içimdeki derin bir şeye tutunuyorlar.

"Önemli bir şey değildi."

Yalan söylediğimi anladığını belli eden bir bakışla beni süzüyor. Ben sezonu her geçen gün yaklaşan profesyonel bir hokey oyuncusuyum; yapacak işlerim yok değil. Antrenman yapıyor olmam gerekiyordu. Evrak işlerini bitirmem gerekiyor. Ev ödevlerim var, kaset izlemek ve önümdeki yorucu altı aydan fazlasına hazırlanmak gibi.

Ama yine de konuşmama izin veriyor ve kalan malzemeleri temizlemeye başlıyor, onları daha sonra temizleyeceğine söz vererek lavaboya bırakıyor. Yan yana çalışıyoruz, kamyonu topluyoruz ve bugün satamayacağından emin olduğu bazı artıkları paketliyoruz.

"Vay anasını," diye sesleniyor bir ses ön taraftan. Bunu alçak bir ıslık ve bir kahkaha izliyor. "Seni burada bulmayı beklemiyordum."

Kahretsin.

Kutulamakta olduğum çöreklerden başımı kaldırdığımda Greer'in kendini beğenmiş bir şekilde bana sırttığını görüyorum.

"Hey," dedim aptal gibi.

Gülüyor. "Hey? Hey mi? Hepsi bu mu? Özellikle de burada çörekçi kızla birlikteyken?"

"Adı Scout."

"Oh, güzel. Hatırladın," diyor söz konusu kadın, yanıma doğru kayarak. "Resmi olarak tanıştığımızdan emin değilim."

tanıttı." Şu anda Greer'a gönderdiği şeyin bu olduğunu bilecek kadar çok kez onun buz gibi bakışlarına maruz kaldım. Kibar ve tatlı görünüyor ama ona attığı bakış hiç de öyle değil.

"Greer."

"Miller'la falan mı çalışıyorsun?"

Kaşlarını kaldırıyor, kadın onu tanımayınca çenesi geriliyor. Egosu onu rahatsız edecek kadar büyük ama bu beni eğlendiriyor.

"Ya da başka bir şey," diye mırıldandı, sonra bana baktı. "Grup mesajını aldın mı?"

Hangisinden bahsettiğini sormadan biliyorum. Emekli olduğunda Smith tarafından oluşturulan ve onun, benim, Wright'ın, Rhodes'un, Lowell'ın ve Greer'in dahil olduğu bir zincirdi. Sıkı bir iş konuşmama politikamız var. Burası sadece dertleştiğimiz ve iletişimde kaldığımız bir yer.

Telefonumu cebimden çıkarıyorum ve bir sürü cevaplanmamış mesajla karşılaşınca şaşıyorum. Bütün gün görmezden geldim ve şimdi keşke yapmasaydım diyorum.

Smith: Bunu arkadaşınız olarak söylüyorum, ama yemin ederim, eğer herhangi biriniz randevusuz gelirse, sizi kıkırdama ve kıkırdama için paten daireleri yapacağım.

Wright: Arkadaşın olarak... siktir git. Sen bizim gerçek koçumuz bile değilsin, ihtiyar.

Smith: Ben de!

Wright: Nasıl istersen, Apple.

Rhodes: Bu sohbetteki erkeklerin çoğunun evli olduğunun farkındasın, değil mi?

Lowell: Ben evli değilim.

Wright: Hayır, ama sen aptalca annene aşıksın.

Lowell: Aynen öyle.

Rhodes: Sonunda duygularını buldu. Ne kadar tatlı.

Wright: Sanki sen konuşuyorsun, Beast.

Rhodes: *orta parmak emojisi*

Smith: Ne? Çaylaktan yorum yok mu?

Lowell: O artık bir çaylak değil. Ona öyle demeye izniniz yok. Ona daha iyi bir lakap bulmalıyız.

Rhodes: Küçük bok kafaya ne dersin?

Wright: Yoksa dangalak mı?

Lowell: Hadi çocuklar.

Wright: Bütün eğlenceyi mahvediyorsun, Kaptan.

Rhodes: Evet, başka kiminle dalga geçmemiz gerekiyor? Greer'le mi?

Greer: Devam et. Benim bir şey hissettiğim yok.

Greer: Merak etme, bir randevum var. Miller için konuşamam ama.

Smith: Lanet olsun. Biri çocuğu gemiye alsın.

Greer: Nasıl istersen büyükbaba.

Smith: *orta parmak emojisi*

Bir iniltiyle telefonu cebime geri soktum.

Bugünü sorunlarından uzaklaşmak için kullanan tek kişi Scout değildi. Çocuklar bütün hafta bağış kampanyası için bir eş bulma konusunda başımın etini yediler. Birini bulmak için sadece iki haftam kaldı ve seçeneklerim hala iyi görünmüyor. Dürüst olmak gerekirse, ben de aramak için hiç zaman harcamadım.

"Ee, henüz bir eş bulamadın mı?" Greer soruyor. "Yoksa..." diye düşünerek yardıma mı ihtiyacın var? Gözlerini Scout'a çeviriyor. "Sorun."

Hay sikeyim. Söylemedim ve söylemediğimi biliyor, bu da Scout'un önünde bunu söylemeyi on kat daha utanç verici hale getirecek.

"I-"

"Ona söylemedin mi Miller?" Scout omzuma şakacı bir şekilde vuruyor ve normalde bana karşı olduğundan çok farklı bir şekilde cilveli bir sırıtış atıyor. Sonra Greer'a baktı. "Ben onun randevusuyum."

İZCİ

"Ben onun flörtüyüm."

Ne yapıyorsun, Scout?! Ne yapıyorsun?

Greer benden Miller'a ve tekrar bana bakıyor. Belli ki bizi ölçüp biçiyor, bize inanıp inanmayacağına karar vermeye çalışıyor.

Umarım öyle olur çünkü bir ay içinde iki farklı hokey oyuncusu tarafından utandırılmak gerçekten travmatize edici olurdu.

Birkaç dakika sonra yüzüne bir gülümseme yayılır. "Kıçımı tokatla o zaman." Başını iki yana sallar. "Bunu beklemiyordum ama yine de mutluyum. Smith de öyle olacak."

"Smith mi?" Soruyorum.

Miller gözlerini bana dikerek, "Evet, seninle çıkacağım bağış kampanyasının başında o var," diyor ve beni oyuna teşvik ediyor.

"Oh, evet." Başımı salladım. "Bu doğru. Bunu bana sen söylemiştin. Duh." Alnımı şapırdatıyorum. Greer'a zorla sırtıyorum. "Üzgünüm, uzun bir gündü. Lafı açılmışken... Sana bir şey getireyim mi?"

"Buzlu kahve harika olur. Sade, lütfen."

İsteğini yerine getirmek için aceleyle uzaklaşıyorum ama kulaklarım arkamı döndüğüm anda sessizce yapmaya başladıkları sohbette.

"Bu ne zaman oldu?" Greer soruyor. "Ve nasıl? Senden nefret ettiğini sanıyordum."

Miller, "Ben çekiciyim," diye ısrar ediyor ve onu aptal gibi sırtırken hayal edebiliyorum.

"Sen bir aptalsın ve bunu ikimiz de biliyoruz. Ona ödeme yapmıyorsun, değil mi?"

Bu suçlama beni hem kendim hem de Miller için aşağıladı. Gerçekten Miller'ın kendisiyle çıkması için birine para ödemesi gerektiğini mi ima ediyor? O lanet olası bir hokey oyuncusu! Kadınların onun ayaklarına kapanmamasına imkan yok. Ya da patenlerine. Her neyse.

"Hayır, pislik. Bu tamamen rızaya dayalı. İnan bana, ben de en az senin kadar şaşırdım."

Dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum, gülmemeye çalışıyorum çünkü ilk kez yalan söylemiyor. Neden onun randevusu olduğumu söylediğime dair hiçbir fikrim yok. Onunla ne için çıktığımı bile bilmiyorum. Hangi konudan bahsettiğine dair de hiçbir fikrim yok - gerçi bu kısım beni meraklandırıyor ama Miller'ın takım arkadaşı tarafından sataşılmasına izin vermeyeceğim.

"Onu zorlamadığına yemin eder misin?"

"Yemin ederim Greer, bana bir daha hakaret edersen taşaklarını soyunma odasının banklarına çivileyeceğim. Ben-"

"İşte kahve," diyorum, arkamı dönüp Miller'ın ağzından çıkacak her türlü tehdidi kesiyorum - Greer için endişelendiğimden değil, daha çok Miller'ın bu kadar sinirlenmesini delicesine ateşli bulduğumdan.

Birbirlerinden ayrılıyorlar ve Greer bana çekici olduğunu düşündüğüm ama Miller'ın bana attıklarına hiç benzemeyen bir sırtış atıyor. Bunda samimi bir şey yok.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor, bir yudum alıyor ve tüm bu süre boyunca takım arkadaşına bakıyor. Şu anda Stevie ve benim yaptığım gibi sessiz bir konuşma yapıyorlar. Ne konuştuklarını bilmek için can atıyorum. "Peki, bugün burada neler oldu? Miller'ı kasanın arkasına geçmesi için nasıl kandırdın?"

"Ben yapmadım. O gönüllü oldu."

Bunun üzerine Greer'in kaşları havaya kalktı. "İlginç."

"Pek sayılmaz," diye mırıldanıyor Miller. "Sadece bunun için mi uğradın? Kahve mi?"

Takım arkadaşı onun bariz sıkıntısına gülüyor. "Evet." Bir yudum daha alır, sonra dudaklarını şapırdatır. "Ahh. Ferahlatıcı."

"Aman Tanrım!"

Uzaktan bir ses sesleniyor ve hepimiz dikkatimizi Stevie'nin yeğenimi kamyonu doğru aceleyle sürüklediğini görmeye çeviriyoruz.

Yaklaştığında, dağınık piknik masalarını ve umutsuzca boşaltılması gereken çöp kutularını görüyor ve yüzünü buruşturuyor. "Çok üzgünüm Scout. Macie'yi yüzüstü bırakamazdım. I-"

Elimi kaldırıp onu durduruyorum. "Sorun değil. Macie önce gelir. Anlıyorum."

Kamyonetin kenarından aşağıya bakıp yeğenime el sallıyorum ama bana hiç aldırış etmiyor.

Onun yerine Greer'e bakıyor, kaşları sımsıkı aşağıya inmiş, kaşlarını çatmış ona bakıyor. Onu azarlamak istiyorum.

Ama sonra Greer'in ne yaptığını fark ettim... O da ona kaşlarını çatıyordu.

"Uzun boylusun," diyor ona.

"Kısa boylusun," diye karşılık veriyor, kızın ona fırlattığı kadar küstah bir şekilde.

Kız dudaklarını ona doğru kıvrıyor, o da aynısını yapıyor. Yetişkin bir adamın küçük bir kızla alay etmesini izlemek çok komik.

Macie Macie'dir, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur ve geri adım atmaz. "Bu yıl bize bir kupa kazandıracak mısın? Eğer değilse, Johnson'ın kaleye geçebileceğine eminim."

Miller kısık bir kahkaha atıyor ve Macie ateşli bakışlarını Miller'a çeviriyor.

"Geçen sezon kaleyi bulan şut sayınız azalmıştı, biliyorsunuz.

Ona gülmeye hakkınız yok."

"Evet, hanımefendi," diyor ve yemin ederim dokuz yaşındaki çocuktan korkuyormuş gibi daha dik duruyor.

Onu tamamen suçladığımdan değil. Macie bazen oldukça korkutucu olabiliyor. Ateşi var, bu kesin.

"Macie May, kabalık ediyorsun."

Göğsünü şişiriyor. "Koç Heller gibi sert davranıyorum. Bir gün NHL koçu olduğumda, benim takımım da tıpkı bu takım gibi kazanacak. Sadece bekleyin ve görün."

Erkek egemen bir sektöre şimdiden sızmayı planlamasına bayılıyorum. Bunu yapabileceğine ben de inanabilirim.

"Koç mu olacaksın?" Greer meydan okuyor. "İnsanlara patronluk taslamaya başlamadan önce tüm dişlerini yaptırmaya ne dersin, ha?"

Bakışları yetişkin erkeklerin dizlerinin üzerine çökmesine neden olabilirdi.

Ama Greer değil.

Adam sadece gülüyor, bu da onu daha da ateşliyor. Stevie adama yaklaştığında onu çekip tekmelemesine iki saniye kalmış gibi hissediyorum.

"Küçük bir çocukla uğraşmayı bırakıp belki bir ya da iki pakı durdurmaya ne dersin kaleci?"

Greer'in gözleri onun sözleri karşısında kararıyor ve çenesinde bir kas zonklamaya başlıyor. "Öyle mi?"

"Evet," diyor Stevie, geri adım atmadan. Macie kıvılcımını buradan alıyor. Kız kardeşim tanıdığım en güçlü kadınlardan biri. Çok şey yaşadı ve bu yüzden çocuğunun güçlü olmasını sağladığını biliyorum. "Evet, öyle."

"Hmph." Greer onaylamayan bir ses çıkarır, sonra Miller'a döner. "Smith'e randevunuzu haber vermeyi unutmayın."

Stevie'nin kafası bana doğru savruluyor ve bana gönderdiği bakışları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Bunu daha sonra tartışacağımızı zaten biliyorum, ancak ona aklımı kaçırdığımdan başka ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Macie'ye "Hoşça kal, Twerp," der.

Kadın dişlerini göstererek park yerine gelene kadar adama bakıyor, sonra başparmağını omzunun üzerinden adama doğru uzatıyor ve "Ne var bunun kıcında?" diyor.

"Macie!" Stevie uyarıyor.

"Ne? Bazen eşek diyebileceğimi söylemiştin!" "Eşek diyebileceğini söyledim."

"Güzel. O zaman ne oldu onun kıcına?"

"Aman Tanrım. Yemin ederim, çocuk..." Stevie gülmemeye çalışarak başını sallar. "Hadi," diyor Macie'yi dürterek. "Gidip Scout Teyze için şu masaları temizleyelim." Stevie bana bunu sonra konuşuruz der gibi bir bakış attıktan sonra müşterilerin bıraktığı dağınıklığı toplamaya başlıyor.

O ve Macie görüş alanından çıkınca Miller bana döndü.

"Kefaletle çıkabilirsin, biliyorsun. Bunu yapmak ve Greer'in önünde beni kurtarmak zorunda değildin." Elini ensesinde gezdiriyor, daha önce de yaptığını fark ettiğim bir şey. Acaba gergin bir şey mi diye merak ediyorum. "Bunun ne için olduğunu bile bilmiyorsun ve muhtemelen benimle zaman geçirmek istemediğini biliyorum ve bu sorun değil. Anlıyorum, yani iyisin. Biz iyiyiz. Gitmene gerek yok."

"Bitirdin mi?" Saçmalamayı bitirdiğinde soruyorum.

Başını yana eğiyor. "Evet mi?"

"Güzel. Şimdi sus ve bana detayları anlat. Sanırım süslü bir elbise giymem gerekecek."

"Sen..." Dili alt dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Gidiyor musun? Emin misin?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Elbette. Neden olmasın? Bugün beni çok iyi kurtardın. Sanırım sana borçluyum. Seninle çıkacağım Miller, ama arkadaş olarak, başka bir şey değil."

Yavaş, memnun bir gülümseme yüzüne yayılıyor ve ben kendi sırtışıma karşı koymak zorunda kalıyorum.

"Arkadaşlar, ha?" diye soruyor.

"Arkadaşlar." Havaya birkaç kez yumruk atıyor ve ben de onu işaret ediyorum. "Beni buna pişman etme."

"Ben mi?"

Asla." Sonra

göz kırptıyor.

Ve yemin ederim aşkım biraz daha güçleniyor.

"Lütfen bana bunun bir şaka olmadığını ve gerçekten Grady Miller ile bir randevu için buluşacağınızı söyleyin."

İçimi çekiyorum, askıdan bir gömlek çıkarıyorum. "Bu bir randevu değil.

Sadece alışverişe
gidiyoruz." "Doğru.
Randevun için."

Hardal sarısı tişörtümü başımdan geçirip göz devirmelerimi gizliyorum. Cehennemden Donut Günü'nün üzerinden dört gün geçti ve ben hâlâ Scout Thomas olarak Miller'la alışverişe gitmek için plan yaptığımı inanamıyorum.

Görünüşe göre, onunla birlikte katıldığım bu etkinlik, hokey ekipmanı ve yoksul bölgelere antrenman alanı sağlamak için para toplanmasına yardımcı olan bir bağış etkinliği. Profesyonel sporcular tarafından desteklenen bu etkinlik iyi bir amaç için çok para getiriyor, bu da orada bir sürü fotoğrafçının olacağı anlamına geliyor. Bunlar Miller'ın sözleri, benim değil.

Elbise alışverişine çıktık.

Ona kendi başıma giyecek bir şeyler bulabileceğimi söyledim, ama hayır cevabını kabul etmedi ve elbisenin parasını kendisinin ödeyeceği konusunda ısrar etti. Ben kimim ki bedava kıyafeti reddedeyim? Stevie hülyalı bir iç çekişle kendini yatağıma geri attı. "Kız kardeşim, bir hokey yıldızıyla çıkıyor...

düşündün mü?"

"Milyarınıcı kez söylüyorum, biz çıkmıyoruz. Bu sadece bir randevu ve hayır işi için, yani sayılmaz bile."

"Evet, ama bu bir şeylerin başlangıcı olabilir."

Bir kahkaha attım. "Ha. Olmaz."

"Neden olmasın?" Karnının üzerine yuvarlanıyor ve ayaklarını ileri geri tekmeliyor, kot pantolonumu geniş kalçalarımın üzerinden çekip çıkarmamı izliyor. "O değil-"

"Öyle olmadığını biliyorum," diye kestim sözünü. "Ama böyle bir şey olmayacak, o yüzden bu konuyu kapat."

Sert sözlerim karşısında kaşlarını kaldırdı. "Son bir şey söyleyebilir miyim?"

Peşini bırakmayacağını bildiğim için inliyorum. Hiç bırakmıyor, ben de konuşması için işaret ediyorum.

"O iyi biri." Tartışmak için ağzımı açıyorum ama o elini kaldırıyor. "Yaptığı o aptalca şey dışında, gerçekten iyi birine benziyor. Kamyonunu çalıştırmaya yardım etti. O - gerçek bir NHL oyuncusu - eminim yapacak milyonlarca başka işi varken kamyonunu çalıştırmaya yardım etti. Bu çok hoş."

Tekrar konuşmaya çalışıyorum ama benden önce davranıyor.

"Tüm bunların ötesinde... ondan hoşlanıyorsun. İki yıldır ona aşıksın. Çoğunlukla masum olduğunu biliyorum ama neden öyle olmak zorunda? Eğer seninle ilgileniyorsa, devam et. Seni gülümsetiyor. Seni güldürüyor. Ve dürüst olmak gerekirse..." Odama dağılmış aşk romanı yığınlarına dikkatle bakıyor. "Hayatında bir şeyleri değiştirmek için küçük bir şeye ihtiyacın var. Sonsuza kadar saklanamazsın."

Bakışlarını takip ediyorum, odamın onun gözünden nasıl görüldüğünü görmeye çalışıyorum. Muhtemelen üzgün, yalnız ve sıkıcı, öyle olmasa bile.

Okuma alışkanlıklarımdan utanmıyorum. Çok daha kötü hobilerim de olabilirdi. Ama aynı zamanda bir noktada

Bir kitabın sayfalarının arkasına saklanmayı bırakıp gerçekten yaşamak, ki onun anlatmak istediği de bu.

Ben de istiyorum.

Gerçekten

istiyorum. Ama aynı

zamanda

korkuyorum.

Ya incinirsem? Kısa hayatımda kalbim yeterince kırıldı. Tekrar yok olmasını istemiyorum.

Ayrıca, hayatı yaşamaz ve yeni şeyler denemezsem, destansı bir romantizm hakkında nasıl gerçekten bir kitap yazabilirim? Elbette hayal gücüm falan var ama bazen gerçek hayattaki destansı deneyimler her şeyi çok daha inandırıcı kılıyor. En sevdiğim aşk romanı yazarlarının hepsini sosyal medyada takip ediyorum ve her zaman kocularının ne kadar komik, seksi ya da çekici olduğunu, en tatlı yollarla nasıl tanıştıklarını, nasıl ruh eşi olduklarını paylaşıyorlar.

Bunu ve kariyeri istiyorum.

Çörek yapmayı ve pişirmeyi seviyorum ama özellikle babalarımın birlikte yaptıklarına tanık olduktan sonra aşkı biraz daha fazla seviyorum.

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Biliyorum. Bunun üzerinde çalışacağım."

"Ve eğer randevunuzun sonunda şans eseri sana başka bir randevu teklif ederse, evet diyecek misin?" Kirpiklerini bana doğru savurdu.

Gülüyorum. Yüksek sesle gülmek gibi.

Miller'ın benimle ilgilenmesi mi? Evet,

doğru. "Böyle bir şey olmayacak."

"Olabilir."

"Olmayacak, Stevie. Sen delisin."

"Hayır! Aslında bunun olacağından o kadar eminim ki

Çünkü benim gözlerim var ve o çocuğun sana nasıl baktığını
gördüm. I

"Sana ıkma teklif ederse, evet diyeceğine dair serçe parmağınla yemin etmeni istiyorum."

"Tamam." Odanın karşısına geçip küçük parmağımı onun uzattığı parmağıyla birleştiriyorum. "Serçe parmağım la yemin ederim. Ama bunu yapıyorum çünkü bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum."

"Uh-huh." Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor.
"Bunu görecekiz."

Miller'a adresimi vermeyi reddettim.

Ona güvenmediğim için değil, evimi görmesini istemediğim için. O bir multimilyoner, Tanrı aşkına. Görmesi gereken son şey kız kardeşim ve kızıyla yaşadığım.

Ben de benimle donut kamyonunda buluşmasını istedim.

Güvenilir eski Toyota'mı otoparka çektiğimde zaten beni bekliyordu. Onun çok pahalı, çok lüks arabasının yanına park ettiğimde neredeyse komik oluyor.

Yolda tüm makyajımın akıp gitmediğinden emin olmak için son bir kez aynadan kontrol ediyorum, sonra arabamı kapatıp dışarı ıkıyorum.

"Merhaba dostum," diyor aracının arkasından iterek.

"Miller," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla.

Kıkırdıyor. "Hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar."

Beni yolcu tarafına kadar takip edip kapımı açtığında şok oldum.

"Ne?" o sorar ne zamanI peek yukarı
at Onu. "Ben bir centilmen."

"Bu sizi tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil."

"O zaman hangi kelimeyi kullanırdınız?"

"Sinir bozucu. Rahatsız edici. İğrenç. Tam bir baş belası."

"Bu altı kelime eder."

"Ha?"

"Tam bir baş belası - altı kelime."

"Kanıtlanmış bir nokta," diyorum, yanından geçip arabaya binerken.

Yerleşir yerleşmez Miller'ın kokusu tarafından saldırıya uğruyorum. Odunsu bir koku ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şey var. Sarhoş edici.

"Arabamı mı kokluyorsun?"

İrkildim, çünkü çoktan içeri girdiğini fark etmemiştim bile.

"Ah... evet?"

Dudakları seğiriyor ama sonra bırakıyor. "Durup bir kahve içmek senin için sorun olur mu? Antrenmandan sonra çok yoruldum."

"İstersen kamyonete gidip bize biraz getirebilirim." Kolu tutuyorum ama elini diğer bileğime dolayarak beni durduruyor. Dokunuşu serin bir sonbahar gecesinde sıcak bir battaniye gibi ve yemin ederim ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

"Hayır," diyor. "Bugün senin izin günün.

Tadını çıkar." "Sadece kahve..."

Başını sallar. "Hayır. O kamyondan çıkman gerek. Bugün çalışmak yok, anladın mı?"

Kendimi başımı sallarken buluyorum, hiç gereği yokken yaptığı bu talebi kabul ediyorum. "Tamam."

"Güzel." Elini çekiyor ve anında üşüdüğümü hissediyorum. Sonra gülümsüyor ve aynı sıcaklık geri geliyor.

Hayır, eskisinden daha kötü. Ayak parmaklarımda değil, bacaklarımda arasında hissediyorum.

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum ve kendi gülümsememi zorluyorum. "Peki, nereye?"

"Cup of Joe'ya uğrayıp sonra da Julia'nın yerine gideriz diye düşündüm."

"Şehir merkezindeki dükkan mı?" Başını sallıyor, ben de gülüyorum. "Evet, hayır.

Orada benim ölçülerim olmayacak."

Kaşları birbirine çarptı. "Neden yok?"

Elimi vücudumda gezdiriyorum. "Çünkü ben tam olarak küçük değilim Miller. Büyük kalçalarım var. Daha da büyük bir kırım var. Dar elbiselerin içine sıkışmaya pek de hevesli olmayan karın kıvrımlarım var. Bir mağazaya girip elbise bulacak türden bir kız değilim ve bir şeyler sipariş edecek zamanımız da yok."

"Evet, ama-"

Başımı sallayıp sözünü kesiyorum. "Hayır. Gidebileceğimiz bir yer biliyorum."

"Emin misin?"

"Evet." Ellerimi çırpıyorum. "Chop-chop. Dünya kadar vaktimiz yok. Bunun için son tarihimiz var."

Bana son bir kez uzun uzun bakıyor ama arabayı vitesle takıyor.

Eğer Miller'ın sürüşünü bir seyirci olarak dengesiz bulduysam, bu şeyin içinde bir yolcu olmakla kıyaslanamaz bile. Virajları keskin bir şekilde alıyor ve uyarı yapmadan şerit değiştiriyor. Sanki bir go-kart kullanıyormuş gibi vınlıyor, vınlıyor ve biz

Kahveleri alıp elbise mağazasına gittiğimde panik atak geçirmeme üç saniye kalmıştı.

"Aman Tanrım!" Bir profesyonel gibi paralel park ettiğimde haykırıyorum. On denemeden sonra bile küçücük arabamı o noktaya sığdırmaya çalışacağıma eminim. Beklemem için yaptığı itirazlara rağmen, çıldırmadan önce inmem gerektiği için titreyen bacaklarımla araçtan çıkıyorum.

"Bekleyebilirdin, biliyorsun," diyor bana yetiştiğinde. Beyzbol şapkasını kafasına nasıl indirdiğini kaçırmıyorum ve ona bunun faydası olmadığını söylemek istiyorum. O, lanet bir Yunan heykelinin yapısına sahip, 1.80'lik bir dev. Ünlü bir sporcu olsun ya da olmasın, nereye giderse gitsin fark edilecektir.

"Ve sen de Lewis Hamilton'mışsın gibi çok daha az sürebilirdin."

"Lewis Hamilton'ın kim olduğunu biliyor musun?"

"Onu gördünüz mü? Tabii ki kim olduğunu biliyorum."

Miller alay ediyor, sonra elini belime koyuyor ve beni dükkâna doğru götürüyor. Otuz saniyelik yürüyüşün tamamını parmaklarının tenimi sıyırdığı hissiyle bayılmamaya çalışarak geçiriyorum çünkü söz konusu Miller olduğunda hiçbir mantıklı tepki veremiyorum.

Kapının önünde duruyoruz ve bana bakıyor, o arpa rengi gözleri beni delip geçiyor. "Hazır mısınız?"

Grady Miller ile alışveriş yapmak için mi? Giysi denerken sinirlendiğim, ateşlendiğim ve vücuduma giydiğim her şeyden nefret ettiğim için nasıl bir canavara dönüştüğüme tanık olmasını sağlamak için mi?

Hayatta olmaz.

Ne kadar istesem de bunu söylemiyorum.
Onun yerine, "Olabileceğim kadar" diye
mırıldanıyorum.

OceanofPDF.com

MILLER

Kırk dakikadır mağazadayız ve Scout en az on farklı elbise denedi.

Hepsi yanlış. "Hayır.

Sıradaki."

"Affedersiniz?"

Telefonumdan başımı kaldırıp zar zor bakıyorum ama yine de doğru elbise olmadığını görecektir kadar uzun bir süre. "Bu o değil. Sıradaki."

Ofluyor, eli kalçasına gidiyor. "Bakmadın bile."

"Yaptım ve hayır."

"Miller... hadi ama. Şimdiye kadar bir sürü elbise denedim ve sen hepsine hayır dedin. Göğüslerim terliyor ve açlıktan ölüyorum."

"Bundan sonra yemeğe gideceğiz, söz veriyorum. Ayrıca, hiç sevdiğin bir elbise oldu mu?"

Alt dudağını çiğniyor, bu da bana tam da şüphelendiğim şeyi söylüyor: Hayır.

Beni yanlış anlamayın, tüylü olan hariç hemen hemen her elbisenin içinde inanılmaz görünüyordu.

Çünkü tüyleri vardı ama hiçbirisi tek değildi.

"Bu daha ne kadar sürece k? Bu bir bağış kampanyası, kırmızı halı etkinliği değil."

İçimi çekiyorum, sonra tüm bu olanları izleyen dükkân sahibine bakıyorum. "Orman yeşili olanı alabilir misiniz?"

Gözleri parlıyor ve onu almak için arkasını dönmeden önce heyecanla başını sallıyor.

"Hangi orman yeşili? Ve neden orman yeşili gibi şeyler söylüyorsun? Sen bir erkeksin."

"Önce . Hepsi, Bu cinsiyetçi. Erkekler
olabilir Biliyorum Renkler.
İkincisi, renklendirmeyi severim."

Başını öne eğiyor. "Boyamayı sever misin?"

"Evet." Yanaklarım ısınmaya başlıyor çünkü lanet olsun, şimdi bunu yüksek sesle söylediğime göre kulağa aptalca geliyor ve nedense Scout'un önünde aptal gibi görünmek istemiyorum.

"Boyama kitaplarındaki gibi mi?"

"Yetişkin boyama kitapları, ama evet." Omuz silkiyorum, geldiğimizden beri oturduğum sandalyede yer değiştiriyorum. "Rahatlatıcı bir şey. Bazen stresli oyunlardan sonra iyi geliyor."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu çok şirin."

Gözlerimi kısıyorum. "Benimle dalga geçiyormuşsun gibi hissediyorum." "Dalga geçmiyorum!" diye ısrar ediyor.

"Gerçekten öyle olduğunu düşünüyorum-"

"Şirin mi?"

"Evet. Sevimli." Bir sırıtma daha. "Bu... sensin."

Bunu söyleme şeklini seviyorum, sanki kastettiği bir şeymiş gibi, sanki iyi bir şeymiş gibi.

"İşte bu elbise," diyor dükkân sahibi ve elbiseyi Scout'un kollarına itiyor.

Kafası karışmış bir şekilde ona bakıyor. "Bu da nereden çıktı?"

Bir omzumu kaldırdım. "Bakmadığın raflardan birindeydi."

"Evet, çünkü askısız bir şey istemiyorum. Kollarım straplez için uygun değil."

Ona doğru yürümek, omuzlarından tutmak ve onu sarsmak istiyorum çünkü vücudunun herhangi bir yerinde tek bir sorun olduğunu düşünüyorsa açıkça aklını kaçırmış demektir.

"Elbiseyi dene, Scout."

Kollarının üzerine örtülmüş kumaşa bakıyor, düşüncelere dalıyor.

Bir denerse elbiseyi seveceğini biliyorum. Seveceğini biliyorum çünkü ben seviyorum ve kendisini benim bakış açımdan görmesini istiyorum.

"Lütfen," diye ekliyorum ve sonunda bana bakıyor.

"Peki," diyor yumuşak bir iç çekişle, bunu gerçekten yapmak üzere olduğuna inanamıyormuş gibi başını sallıyor ve sonra perdenin arkasına geçiyor.

Dükkân sahibi bana bakıyor, aptal gibi sırtıyor çünkü eminim o da benim bildiğimi biliyor - Scout o soyunma odasından bir milyon dolar gibi görünerek çıkmak üzere.

Kadın bana "Ön tarafı kontrol edeceğim ama hemen döneceğim" dedi.

Başımla teşekkür ediyorum, o kayboluyor ve ben bekliyorum. Sonra biraz daha bekledim.

Ve daha fazlası.

Yirmi dakika gibi gelen bir süreden sonra, daha fazla dayanamıyorum. Ayağa kalktım ve soyunma odasına doğru ilerledim.

"Scout?" Yavaşça sesleniyorum.

Yüksek sesle bir çığlık atıyor ve perdeyi açıyor. "Tanrım, Miller! Beni korkuttun!"

Bana ters ters bakıyor, eminim ama şu anda umursayacak durumda değilim.

Çünkü bu elbise? Bu elbise o elbise.

Olması gereken her yerini sarıyor; göğüslerini, belini ve kışını. Ya önündeki yırtmaç? Çok ateşli. Kızdırmak için yeterli ama uygunsuz olmak için yeterli değil. Onu tekrar görmek için uzun süre beklemek zorunda kalacağım için şimdiden üzülüyorum.

"Çarpıcı" görünüyor.

"Ha?"

Hay sikeyim. Bunu yüksek sesle mi söyledim?

Boğazımı temizliyorum, sonra gözlerimi vücudundan yüzüne doğru sürüklüyorum. "Büyüleyici görünüyorsun, Scout."

Yanakları daha önce hiç görmediğim kadar kızardı. "Kes şunu."

Kelimeler fısıldanıyor. "Ne?"

"Kes şunu," diye tekrarlıyor, bu sefer biraz daha yüksek sesle. "Neden?"

"Çünkü ciddi değilsin."

"Ciddi değil miyim?"

Başını sallıyor. "Hayır. Bunu söylüyorsun çünkü seninle çıktığım için sana iyilik yapıyorum ve kendini buna mecbur hissediyorsun. Ya da belki beni tanımadığın için hâlâ kendini kötü hissediyorsundur. Ya da-"

Ona doğru yaklaşmaya başladığımda sözleri kesildi. Bir adım geri çekildi. Ben bir adım daha atıyorum.

Geri. İleri.

Geri. İleri.

Sanki ben lanet bir aslanım ve o da benim avım.

Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim burada durup onun bana inanmamasını dinleyemeyeceğim.

"Miller..." Bunu sessizce söylüyor ve benden yaklaşmamı mı yoksa uzaklaşmamı mı istediğinden tam olarak emin değilim.

"Birkaç şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum Scout." Kalın kalın yutkunuyor.

Tenine sinmiş gibi görünen tatlı unlu mamul kokusuyla sarhoş olmamaya çalışarak daha da yaklaşıyorum. "Mecbur olduğum için bir şey söylemiyorum. Ciddi olduğum için söylüyorum. Ayrıca, sana asla yalan söylemeyeceğim, asla. Eğer büyüleyici olduğunu söylüyorsam, öyle olduğuna inandiğım içindir. Ve öylesin Scout. Göz kamaştırıcısın."

Nefesi kesiliyor ve sözlerimi duyunca gözbebekleri büyüyor. O lanet olası ela gözleriyle bana bakıyor ve küçük soyunma odasında birlikte kapana kısılmış durumdayız. İçimden bir ses şu anda ona istediğim her şeyi yapabileceğimi ve onun da bana izin vereceğini söylüyor.

Onu öpmek gibi. Ve şu anda, onu gerçekten öpmek istiyorum.

Bu düşünceinin nereden geldiğini bilmiyorum. Bu konuda nasıl hissetmem gerektiği hakkında da hiçbir fikrim yok, özellikle de sadece arkadaş olmamız gerektiği için.

Kendisi hakkında konuşma şeklinden nefret ettiğimi biliyorum, şu anda ne kadar muhteşem göründüğünü görememesinden nefret ediyorum.

"Çok güzelsin ve keşke bunu görebilseydin."

Aynaya bakana kadar onu döndürüyorum.

Onu sabit tutmak için belini kavıyorum ya da en azından kendime böyle söylüyorum. Aslında bu sadece ona dokunmak için bir bahane çünkü ona gerçekten dokunmak istiyorum.

"Bu elbiseyi görüyor musun?" Dudaklarımı kulağına götürüyorum ve yakınlığımız karşısında ürpermesine bayılıyorum. "Vücudunun her santimini nasıl sardığını görüyor musun?"

Başını sallıyor.

"Ne kadar muhteşem görüldüğünü görüyor musun? Sanki bu elbise senin için yapılmış Scout. Sanki vücudunu gördüler ve bunun için mükemmel bir giysiye sahip olduklarını biliyorlardı."

Kendimi durduramayıp parmak uçlarımı kolunda gezdiriyorum. Bileğinden köprücük kemiğine kadar bir yol izliyorum, sonra tekrar aşağı iniyorum. Her darbede nefes alışları hızlanıyor.

Ona dokunmayı bırakmalıyım. Bunu biliyorum. Ama yapamıyorum ve yapmak da istemiyorum.

Onun da beni istediğini sanmıyorum.

Ama buna ihtiyacım var. Ona yakın geçirdiğim her saniye... tenini parmak uçlarımda altında her hissettiğimde... sikim daha da sertleşiyor.

"Şimdi bana inanıyor musun?" Yavaşça başını sallıyor.

"Söyle."

"Sana inanıyorum."

Kelimeler titrek ve inandırıcı değil.

"Tekrar."

Dilini alt dudağında gezdiriyor ve gözlerinin aynadaki yansımasında gezinmesine izin veriyor. Koyu yeşil elbisenin vücudunu nasıl sardığına bakıyor. Göğüslerini o kadar

yukarı kaldırıyor ki, aslında

neredeyse dökölme noktasına kadar. Elbisenin belini sararak yumuşak bir kumaş demeti oluşturmaları ve bu kumaşın altında ne giydiğini herkese göstermeye tehlikeli bir şekilde yaklaşan bir yırtmaç oluşturmaları. Bu elbise gerçekten de onun için yapılmış gibi hissettiriyor.

Çenesini daha yukarı kaldırıyor ve sırtını biraz daha dikleştiriyor.

Sonra, "Sana inanıyorum."
dedi. Ve bu sefer ben ona
inanıyorum.

"Alışveriş yapacağımız yeri sen seçtiğine göre, bu öğle yemeğini de benim seçeceğim anlamına mı geliyor?" Yolcu koltuğundaki Scout'a bakarak soruyorum.

Elbise, gözünü alamadığı bir çift altın topuklu ayakkabıyla birlikte arka koltuğa güvenli bir şekilde yerleştirildi.

"Sanırım. Ama suşi yok." Titriyor. "Midem kaldırmıyor."

"Bu bir rezalet." Şeritleri sorunsuzca değiştiriyorum, ama sanki burada deli gibi araba kullanıyormuşum gibi kolu nasıl tuttuğunu kaçırmıyorum. "Pizza mı? Gerçekten iyi bir yer biliyorum. Şehirdeki en iyi pizza."

"Yalan söylemeyeceğim, pizza konusunda zorlanıyorum çünkü büyüdüğüm yerde gelmiş geçmiş en iyi pizzayı yapan bir yer var, ama bir deneyeceğim."

"Şimdiye kadarki en iyi pizza, ha?"

"Evet." Kendinden çok emin bir şekilde söylüyor. "Hiç makarnalı pizza yedin mi?"

"Bu sadece peynirli pizza değil mi?"

"Bu inanılmaz derecede saldırgan. Üzerinde makarna olan bir pizza."

"Kulağa..."

"Cennet gibi mi?" İç çekiyor. "Biliyorum. Bir de tavuklu pizzası var ki çok güzel. Bir de pastırmalı ve jalapeñoslu bir pizza var. Tatlı pizzalarına hiç girmeyeyim bile."

İnliyor. Tam inleme gibi.

Seksi bulduğumu itiraf etmekten utanmıyorum. Soyunma odasından çıktığımızdan beri yarı tombulum. En hafif tabiriyle dikkat dağıtıcıydı.

Arabayı pizzacıya çekiyorum ve geri geri giderek bir noktaya park ediyorum.

Bir kahkaha attı. "Tabii ki sen de o adamlardan birisin."

Arabadan inmeden önce ona ne demek istediğini bile soramıyorum. Araba kullanmamdan pek hoşlanmadığını hissediyorum.

"Kendin otur" tarzı bir şey olan restorana girdiğimizde Scout'u arka taraftaki bir masaya yönlendiriyorum. Eğer tanınırsam, burada rahatsız edilme olasılığımın daha düşük olduğunu biliyorum.

Masadan menüleri alıp incelemeye başlıyoruz. Burada onunla oturmak, aramızda uzanan sessizliği doldurma ihtiyacı duymamak güzel. Rahat hissediyorum.

"Bay Miller!"

Odanın diğer ucundan yüksek sesle söylenen isimle başımı kaldırıyorum. Pizzacının sahibi kollarını

Uzanmış ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle masamıza doğru ilerliyor.

"John!" Ona sesleniyorum, onu gördüğüm için en az onun beni gördüğü kadar heyecanlıyım. Ayağa kalkıyorum ve kollarımı ona dolayarak sarılıyorum. Ufak tefek bir adam ve sarılırken ne kadar gülünç göründüğümüzü düşündükçe hep gülüyorum.

"Seni görmek güzel evlat," diyor ve beni bırakmadan önce sırtımı birkaç kez sıvazlıyor. "Uzakta çok fazla zaman geçirdin. Bunu düzeltmemiz gerek." Gözlerini kısarak beni işaret ediyor.

"Sezon yakında başlıyor, bu yüzden düzenli olarak geri döneceğim.

Söz veriyorum."

Hokey oyuncularının batıl inançları olduğu bilinir ve çoğunun maçlardan önce sopalarını belirli bir şekilde bantlamak veya belirli çalma listelerini dinlemek gibi kendi ritüelleri vardır. Hatta Wayne Gretzky'nin bile meşhur Diyet Kola ritüeli vardır.

Benimkinde pizza var.

Biliyorum, biliyorum. Kulağa çılgınca geliyor ama bende işe yarıyor. Karbonhidratlı pizza yiyorum, kestiriyorum, sonra oyun oynuyorum.

Her iç saha maçından önce Johnny Boy's Pizza & Pasta'ya gelirim.

"Güzel." Omzumu okşuyor, sonra gözleri hâlâ oturmakta olan ve gülümseyerek bize bakan Scout'a kayıyor. "Ah! Görüyorum ki bugün bir arkadaşını getirmişsin."

Scout'a el sallıyorum. "John, Scout'la tanış. Sekizinci caddedeki Scout's Sweets'in arkasındaki dahi."

John'un gözleri parlıyor. "Bu çörekler harika." "Teşekkür ederim." Yanakları kızarır. "Sizinle tanışmak çok güzel, John. Pizzanı deneyeceğim için heyecanlıyım. Miller durmayacak.

bu konuda fıskırıyor."

"Bu çocuk, ha? İş için harika biri." John bana dirsek attı.
"Ne içiyorsun? Senin için getireyim."

"Kök birası alacağım," diyor
Scout. "Ne istediğimi zaten
biliyorsun."

Bana doğru bir el salladı. "Evet, evet. Kirazlı şeylerden
istiyorsun. Anladım."

O uzaklaşırken masaya geri yerleşiyorum. Scout
menünün üzerinden bana sırtlıyor.

"Ne?" Ona sordum.

Başını sallar. "Yok bir şey. Sen sadece... beklediğimden
biraz farklısın, hepsi bu."

"İyi farklı mı?"

Başını sallıyor.

"Evet."

Bu konuyu burada bırakıyoruz, çünkü bunu söylerken
gözlerindeki ifadeyi nasıl çözeceğimi bilemiyorum. Merak,
inançsızlık ve mutluluk arasında bir yerde. Bunların ne
anlama geldiğinden emin değilim.

John içkilerimizi masaya bırakıyor ve Scout'un isteği
üzerine soğansız büyük bir çizburger pizza sipariş ediyoruz.
Bana sorarsanız çok ayıp ama neyse.

"Ee, Scout... bu bir lakap mı?" Pipetimin üzerindeki
kâğıdı yırtıp "vişneli bokuma" ya da benim deyimimle
Cheerwine'ıma batırarak soruyorum.

"Hayır, hayır. Sadece Scout. Gerçi pek çok insan bunun
bir lakap olduğunu düşünüyor. Ya da en azından öyle
olmasını istiyorlar çünkü hoşlarına gitmiyor." Omuz
silkiyor. "Ama babam büyük bir edebiyat hayranıydı ve
sanırım bir karakter ya da öyle bir şey."

"Adını aldığın kitabı hiç okumadın mı?"

"Hayır. Pek bana göre değil."

"Senin olayın ne?" diye sordum. "Yani, sen bir okuyucusun, değil mi? Sanırım bu yüzden kamyonun önünde her zaman küçük bir kütüphane bulunduruyorsun, değil mi?"

"Ben kesinlikle bir okuyucuyum. Aşk romanlarını tercih ederim." Gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyor, sonra iki parmağının arasında lobunu ovuşturuyor. Kıpırdanıyor. "Ben de yazıyorum."

Meraklandım. "Bunu söylerken neden bu kadar gerginsin?"

"Çoğu insan bu itirafı pek hoş karşılamıyor. Ya yargılayıp burun kıvrıyorlar ya da benim seks delisi bir manyak olduğumu düşünüyorlar."

"Peki ya sen? Seks delisi bir manyak mısın?"

Yüksek sesle gülüyor. "Ha! Uzun zamandır seks yapmamış biri olarak..." Sözünü kesiyor, alt dudağını ısırıyor ve sonra başını sallıyor. "Hayır."

Bekle bir dakika. Scout...

"Yani, bakire falan değilim," diyor. Oh. Neyse, boş ver. "Bu iyi bir hikaye olurdu, değil mi? Bakire bir aşk romanı yazarı. Eminim çoktan yapılmıştır. Ama, evet, hayır. Seks delisi değil, bakire değil. Sadece bir yazar ya da yazar özentisi."

"Hiç kitap yayınlamadınız mı?"

Omuzları çöktü. "Bir kitabı bile bitirmediğim." "Neden bitirmediğin?"

"Şey..." İç çekiyor. "Kamyonetim var. Zamanımın çoğunu alıyor ki bu harika bir şey. Bunun için çok minnettarım ama... ben de yazmak istiyorum."

"O zaman yaz."

Dudaklarını büküyor. "Bundan biraz daha karmaşık."

"Neden?"

"Ben... Ben engellendim."

"O zaman engeli kaldır."

"Keşke o kadar kolay olsaydı," diye mırıldanıyor. "Üç yıldır kitabıma dokunmadım."

"Uzman değilim ama yazar olmak isteyen biri için üç yılın yazmamak için uzun bir süre olduğunu düşünüyorum."

Başını sallıyor. "Evet, öyle. Ama en son bir şey yazdığımda..." Uzun bir nefes veriyor ve kabine daha da gömülüyor. "Babam ölmeden önceydi."

Kalbim sıkışıyor, ebeveyn kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğim için değil, yüzünün kararması, o kelimeleri söylerken her şeyinin sönmesi yüzünden. Onun için zor olduğu açık.

Ayrıca kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor çünkü babaları için çörek yaptığını söylediğinde ikisinin de hala hayatta olduğunu düşünmüştüm.

"Kahretsin, Scout. Bu berbat."

"Sorun değil. Yani, bir tane daha var ama-"

Şaşkın bir kahkaha atıyorum, neredeyse Cheerwine'ımla boğuluyordum. "Lanet olsun."

"Özür dilerim." Yüzünü buruşturdu. "Ölü eşcinsel baba şakası... çok mu fazla?" "Hayır." Başımı sallıyorum, nefesimi geri almaya çalışıyorum.

kontrol altında. "Bunu beklemiyordum."

"Bazen bu konuda rahatsız olduğumda kara mizaha başvuruyorum." Pipetiyle oynayıp duruyor. "Bu konuda çok rahatsız oluyorum, muhtemelen konuşmadığım için

bu konuda sık sık. Ya da en azından terapistim Stevie böyle söylüyor."

"Terapistinin adı Stevie mi?"

"Terapistimin adı Stevie."

"Onun bir terapist olduğunu bilmiyordum."

Scout gülüyor. "Öyle değil. O sadece bir abla ve hayattaki her şeyi çözmüş gibi terapistmiş gibi davranmaya bayılıyorlar, kendi sorunlarının üstesinden gelmeye çalıştıklarını hiç düşünmüyorlar. Yine de anladığınıza eminim."

"Bir ablam olmasına rağmen, ben küçükken çok fazla yanımda değildi. Aramızda dokuz yaş fark vardı ve on sekiz yaşına girer girmez ayrıldı, bu yüzden uzun bir süre tek çocuk gibi hissettim."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Nasıldı?" Yüzümü buruşturuyorum ve o da bunu kaçırmıyor. "Uh- oh. O kadar kötü mü?"

"O..." Bir omzumu kaldırıyorum. "Bir şeyler. Bir yandan ailemin tüm ilgisine sahiptim. Diğer yandan...şey, ailemin tüm ilgisi bendeydi. Eğer Grady Miller gibi uzun yıllar harika hokey oynayacak bir çocuksanız, bu çok yorucu olabilir."

Ağzının kenarları kaşlarını çatarak aşağı doğru çekildi. "Özür dilerim Miller. Kulağa zor geliyor."

Berbattı ama bunu ona söylemedim. Bana ölmüş babasından bahsederken bu doğru gelmiyor.

"Sen ve kız kardeşin en azından iyi anlaşıyor musunuz?"

"Artık öyle. Taşındıktan sonra sanki tamamen farklı bir insan oldu. Seattle'da

Yeğenim. Onları istediğim kadar sık göremiyorum ama yeni takımımızla birlikte yılda en az birkaç kez görüşebiliyoruz. Peki ya baban? O nasıldı?"

"İnanılmaz biriydi." Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Pek çok ortak noktamız vardı. O büyük bir kitap ineği idi ve bu yüzden ben de öyle oldum. Saatlerce kitaplar hakkında konuşabilirdik ve Stevie ile babamı ne kadar çıldırtsa da bundan asla bıkmazdık. Yazar olmak istememin nedeni o."

Onun hakkında konuşurken, sadece babası olduğu için değil, onun için çok şey ifade ettiği çok açık. En iyi arkadaşı da o gibi görünüyor. İkisini birden kaybetmeyi hayal bile edemiyorum.

"Peki yazamamanın sebebi ne?"

Başını sallıyor. "Korkarım öyle. Ona kitabımı bitireceğime söz verdim ama..."

"Ama?"

"Hoş bir şey değil," diye uyarıyor.

Devam etmesi için elimle işaret ediyorum, ne söyleyeceğini çok merak ediyorum.

İç geçiriyor, öne doğru oturuyor ve çenesini elinin üzerine koyuyor. "Babam öldüğünde çok ciddi bir erkek arkadaşım vardı. Birkaç yıldır birlikteydik, bir dairemiz vardı ve onun aradığım kişi olacağını düşünmüştüm. Onu seviyordum, biliyor musun?"

"Neden içimden bir ses, onun gerçekten dangalakça bir şey yapmak üzere olduğunu söylüyor?"

"Oh, çünkü öyle." Kuru, esprisiz bir kahkaha attı. "Sanırım ailesini yeni kaybetmiş biriyle çıkmak onun için çok zordu. Bu yüzden benden en kötü şekilde ayrıldı: başka biriyle yattı... babamın cenazesinde."

Yemin ederim kırmızı görüyorum.

Bu ifadeyi daha önce hiç anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Kör edici bir öfke gibi. Birini yumruklama dürtüsü, şiddete duyulan mutlak bedensel ihtiyaç...

Bunu hissediyorum.

Kim böyle bir şey yapar? Ebeveynini yeni kaybetmiş birini bırakın, kim birine böyle davranır? Ne tür bir insan bu kadar alçalır?

"Adı ne?"

Kaşları kalktı.

"Affedersiniz?" "Onun adı."

"Miller..."

"Ne?" Bu bir soru değil, çünkü şu anda neden başka bir şey beklediğini anlayamıyorum.

Elini masanın üzerinden kaydırarak benimkiyle birleştiriyor. İçimde kopan fırtına onun dokunuşuyla dinmeye başlıyor ve ellerimin yumruk haline geldiğini ancak o zaman fark ediyorum.

"Hey," diyor usulca, dikkatimi bana dokunduğu yerden başka yöne çekerek. "Öfkeni anlıyorum ama sorun değil. Ben iyiyim."

"Bu iyi değil, Scout."

Bana yarım bir gülümseme veriyor. "Haklısın. Öyle değil. Ama uzun zaman önceydi ve ben bunu geride bırakmak için çalışıyorum. Stevie bazen geçmişe takılıp kaldığımı söylüyor ve sanırım haklı olabilir. Hayatıma devam etme zamanım geldi, anlıyor musun?"

Bunu bana mı yoksa kendine mi söylediğinden emin değilim ama yine de başımı sallıyorum.

"Tamam. Ama... lütfen bana en azından öğrendiğinizde adamı dövdüğünüzü söyleyin."

Sırıttıyor. "Evet, burnunu kırdı. Hokeyde dövüşmeyi neden sevdiğinizi anlıyorum. Heyecan verici."

"Sıcak pizza!" John masanın ucunda beliriyor. Birbirimizden ayrılıyor ve ben anında onun benim elimi tutmasını özlüyorum, ama ben öyle demiyorum.

Bunun yerine ev sahibine sırtıyor ve yemek için teşekkür ediyorum. "Ne zaman isterseniz. Afiyet olsun." Scout tabağına bir parça koyuyor, sonra da spatulayı bana uzatıyor.

"Aklını başından almaya hazır mısın?" diye sordum. Turtaya şüpheyile bakıyor. "Göreceğiz." O asansörler ve dilim, verir o a Kokla. Alır a küçük, belirsiz bir ısırık. Çiğniyor, yutuyor, sonra bir tane daha alıyor.

İkinci ısırık onu çatlatıyor ve yumuşak bir inilti çıkarıyor.

"Tamam, güzel. Bu gerçekten iyi. Slice kadar iyi değil ama ikincilik için yeterli."

"Sana söylemiştim." Yemeğime yumuluyorum ve birkaç dakika boyunca sessizce yiyoruz.

Tam ilk dilimini bitirirken, "Hey, Miller?" dedi. Yemeğimden başımı kaldırdığımda onu ciddi gözlerle bana bakarken buluyorum. "Öyle mi?"

"Teşekkürler

." "Ne için?"

"Benim için ayağa kalkmak istediğin için. Bunun anlamı çok büyük."

"Elbette," diyorum boğazımda biriken duyguyu yutkunarak. "Arkadaşlar bunun içindir, değil mi?"

Dudakları seğiriyor. "Doğru."

"Ne olursa olsun, bence kitabını bitirmelisin."

"Daha okumadın bile, iyi olup olmadığını bilmiyorsun."

"Hayır, fark etmez. Ben yine de sana inanıyorum."

Ağzı, kelimeleri duyduğuna şaşırmış ama duymaya da ihtiyacı varmış gibi açılıyor. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Tamam, ben bitiririm" diyor.

Göğsüm heyecandan kabarıyor ve yemeğin geri kalanında konuşmuyoruz.

OceanofPDF.com

İZCİ

Miller'a yalan söyledim.

Bu kitabı asla bitiremeyeceğim.

Bunu asla bitiremeyeceğim çünkü bir saattir bu lanet masada oturuyorum ve tam olarak yedi kelime yazdım.

Başlık Burada: Scout Thomas'tan Bir Roman

Lanet bir unvanım bile yok!

Fikirlerim var. Oh, adamım, fikirlerim var. Üzerinde sadece Fikirler yazan bir defterim var. En az on kez gözden geçirdim ama hiçbiri doğru gelmiyor.

Tüm bu süreç beni o kadar strese sokuyor ki, çörek kamyonumun başında başka bir fırıncıyı nasıl bulacağımı düşünüyor olmayı tercih ederim.

Miller ile yaptığım alışveriş gezisinden bu yana geçen hafta birkaç görüşme yaptım, ancak tıpkı o defterdeki tüm fikirler gibi, hiçbiri doğru gelmiyor. Bağış kampanyasından önce yarın için bir tane daha ayarladım ve eğer işe yaramazsa, öngörülebilir gelecekte kamyonu tek başıma çalıştırmaya karar verdim çünkü bu iş için biçilmiş kaftan değilim.

Bu işin işe alma kısmı. Kimse kendi işini yürütmenin bu kadar yorucu olacağını söylememişti ama çok yoruldu.

Muhtemelen bu yüzden beynim şu anda çalışmıyor. Bunun yarın profesyonel bir hokey oyuncusuyla randevuya çıkacak olmamla kesinlikle bir ilgisi yok ve dün gece bir kadeh şarabımı bile bitiremeyecek kadar gergin değilim.

Neredeyse her gün kamyona uğruyor. Sadece bir kez basın toplantısı nedeniyle gelemedi ve itiraf etmeliyim ki orada olmaması garip hissettirdi. Sezon boyunca gerçekten gitmiş olmasıyla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Sanırım Pazartesi günü sezon öncesi ilk seyahatlerine çıktıklarında öğreneceğim.

Ona bu kadar alışmış olmam biraz gülünç. Önceden de kamyona sık sık gelirdi ama artık bundan daha fazlası. Bazen iğrençleştiği için onu dışarı atmam ve gitmesini sağlamam gerekiyor ki bu da onun için olağan bir durum gibi görünüyor.

Yalan söylemeyeceğim... onun yanımda olması güzel, özellikle de şu anda tek başıma çalıştığım için. Zamanın daha hızlı geçmesini sağlıyor ve dikkatimi iyi bir şekilde dağıtıyor.

Ayrıca, görünüşü de fena değil.

Evet, ona olan küçük aşkımın hâlâ devam ettiğini söyleyebilirim. Soyunma odasındaki olaydan sonra daha da kötü olabilir.

Ona ne olduğu, neden beni köşeye sıkıştırdığı, neden bana dokunduğu ve gezegendeki tek iki insanmışız gibi hissettirdiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama o bunların hepsini ve daha fazlasını yaptı.

Elbisenin içinde nasıl göründüğüm konusunda çok kararsızdım; karnımdaki kıvrımları çok fazla göstermesinden, kıcımdaki çukurlara biraz fazla sıkı yapışmasından ve tamamen fazla göğüs göstermesinden korkuyordum. Ama Miller bana çarpıcı dediğinde ve kendime gerçekten bakmamı sağladığında, artık bunların hiçbirini görmüyordum.

Tek gördüğüm bana nasıl baktığıydı. Ve bu hoşuma gitti.

Belki de bu duyguyu yeniden canlandırabilirim - bu hafta birkaç kez yapmadığım gibi - ve onu yazıma kanalize edebilirim.

Parmaklarımı klavyeye yerleştiriyorum ve yazmaya başlıyorum. "Tak, tak!" Stevie parmak eklemlerine vurarak sesleniyor

Kapıma vurup sözümü kesiyor. Kapıyı iterek açtı ve kafasını köşeden içeri soktu. "Akşam yemeği hazır."

"Makarna ve peynir?"

"Tabii ki, bugün Perşembe."

Geçen yıldan beri her Perşembe Macie peynirli makarna yapıyor. Yemin ederim bu sayede günün yarısında hangi gün olduğunu anlayabiliyorum.

Bazen kıyma ya da ton balığı gibi bir şeyler ekliyor. Bazen sosisli sandviç, bir keresinde de jalapeños yapmıştı ama her zaman bir çeşit peynirli makarna oluyor. Yemek yapma merakını seviyorum ama bazen keşke biraz daha dallanıp budaklansa diyorum. Bir insan ancak bu kadar peynir ve erişte yiyebilir.

Stevie'nin gözleri açık olan dizüstü bilgisayarına kayıyor. Ekranı okuduğunda gözleri genişliyor.

Bilgisayarı kapattım ve satın aldığıma çok pişman olduğum dünyanın en rahatsız koltuğundan kalktım. Belki de benim sorunum budur, neden yazamadığım.

Kendi kendime gülüyorum çünkü öyle olmadığını biliyorum.

"Bugünlerde ne üzerinde çalışıyorsun?" Stevie o kadar da gelişigüzel sormuyor.

"Hiçbir şey." Teknik olarak yalan değil çünkü yazdığım buydu -hiçbir şey.

Ama ikimiz de biliyoruz ki bilgisayar başında oturup boş bir belgeye bakmam bile bir şeydi. Bunu bile yapmayalı bir yıldan fazla oldu.

Yazmak istiyorum. Gerçekten istiyorum ama ne zaman otursam parmaklarım çalışmıyor. Stevie bunun donut kamyonu dışında bir hayatım olmamasından kaynaklandığına inanıyor ve haklı da olabilir. Sanırım yazmak babamla olan bağımın büyük bir parçasıydı ve kederim beni engelliyor.

Dürüst olmak gerekirse, her ikisinin de mükemmel bir fırtına olduğuna eminim. "Sen nasıl istersen," diyor ben onu itip kakarken.
kapıdan dışarı.

Macie son kaseyi de masaya bırakırken küçük yemek masasına ulaşıyoruz. Oturmadan önce buzdolabından bir şişe kök birası, Stevie için bir diyet kola ve yeğenim için de bir kutu meyve suyu alıyorum.

"Bu gece pastırma ekledim, Scout Teyze!" Macie çekmecedan çatalları alırken sağımdan sesleniyor.

Tamam, pastırma beni akşam yemeği için biraz daha heyecanlandırıyor.

"Eminim harika olacak," diyorum ona.

"Tarifi de neredeyse mükemmelleştirdim." Çatal bıçak takımını annesine ve bana uzattı.

"Bir yıldır bunun üzerinde çalışıyorsun. Tarif mükemmel değil mi?"

"Henüz değil," diye ısrar ediyor, sandalyesine oturuyor ve yüksek sesle masaya yaklaşıyor. "Ama yakın."

Yemeğe daldık ve diğer tüm karışımları kadar iyiydi.

"Ee," diye başlıyor Stevie, "yarın için gergin misin?"

"Yarın ne var?" Macie sorar.

"Kuyrukluyıldızlar'ın düzenlediği bir bağış gecesine gidiyorum."

Bu bilgi karşısında gözleri açılıyor ve sandalyesinde daha dik oturuyor. "Tüm ekiple birlikte mi orada olacaksın?"

Başımı salladım. "Evet."

"Ve Grady Miller'ın kavalyesi olarak gidiyor."

"Randevu mu?!" Macie ellerini birbirine vurarak ciyaklıyor.

"Arkadaş olarak," diye açıklıyorum, Stevie'ye sivri bir bakış göndererek. Bunun ağırlığı altında ezilmiyor. "Sadece arkadaş olarak."

"Onunla arkadaş mısınız?" Macie soruyor.

"Umm...evet. Sanırım öyleyim." Bu noktada, doğruyu söylüyor olabileceğimi düşünüyorum. Elbette Miller'a arkadaş olduğumuzu söyledim ama alışveriş gezimiz ve öğle yemeği randevumuzdan sonra tüm sırlarımı ona açtığımda bunun gerçekten doğru olabileceğini hissettim.

"Erkek arkadaş ve kız arkadaş gibi mi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Sadece arkadaş arkadaş."

Dudaklarını büküyor, yüzü ekşi bir şey yemiş de beğenmemiş gibi buruşuyor. "Hmm. Tamam."

Stevie çatalını kızına doğru tutuyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben onunla birlikteyim."

"Şok oldum," diye kestirip attım.

Kız kardeşimi seviyorum ama bu bağış toplama işi beni deli ediyor. Bütün hafta Miller ve benim nasıl tatlı bir çift olacağımızı düşündüğünü ima edip durdu. Ona bunun asla olmayacağını söyleyip duruyorum ama bana inanmıyor.

"Yalancı." Stevie, Macie bakmıyorken dilini çıkarır.

"Yarın bana imzalı bir disk getirebilir misin?"

Yeğenimin bu isteğine şaşırmadan, "Eminim bunu yapabilirim," dedim. Smith'in partisine gittiğimde de bir tane istemişti. Neyse ki Wright onun için eve bir tane gönderecek kadar nazikti. "Miller'ın imzasını ister misin?"

Burnunu kıvırıyor. "Hayır. Kamyondaki ahmaktan da bir tane almadım."

"Macie!" diye bağılıyor annesi protesto için.

"Eşek diyebileceğini söylemiştin," diye işaret ediyorum.

Stevie başını sallıyor, omuzları gülmekten titriyor. "Eşek diyebileceğini söylemiştim."

"Pekâlâ, Greer'dan da imza yok. Belki Smith?"

Macie kahkahalarla güler. "O yaşlı adam mı? Hayır. Ben Beast'inkini istiyorum. O rüya gibi." Kaşlarını aşağı yukarı oynatıyor. Rüya gibi'nin ne demek olduğunu biliyor mu, yoksa annesinin Chris Hemsworth'ü tekrar arzuladığını mı duydu, hiçbir fikrim yok.

"Pekâlâ. Beast's it is."

"Ve belki Koç Heller da?" Ellerini birleştiriyor ve alt dudağını yalvarırcasına dışarı çıkarıyor. "Sen benim en sevdiğim teyzem olurdun."

"Ben senin tek teyzenim." "Lütfen?"

İç çekiyorum, ama bunun arkasında gerçek bir sıkıntı yok. "Peki. Ne yapabileceğime bakacağım."

"Evet!" Havaya yumruk atıyor. "Ayrıca, bu gece bulaşık yıkama sırası sende."

"Senin için tüm bu imzaları alacağım ve sen hala bana bulaşık mı yıkatıyorsun? En sevdiğin teyzen olduğumu sanıyordum."

"Öylesin, ama bulaşık yıkamaktan da nefret ediyorum, o yüzden..." Son peynirli makarnasını da ağzına atıp yutuyor ve sandalyesinden zıplıyor. "Hoşça kal!" diye bağırıp kaçmadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

Kızının maskaralıkları karşısında başını sallayan Stevie'ye bakıyorum.

"O senin çocuğun," diyorum.

"Biliyorum. Onu sevmiyor musun?"

"Çok fazla." Gerçekten istiyorum. "Umarım çocuklar imzalı diskleri sorun etmezler."

"Eminim öyle olacaklardır. Kamyona uğradıklarında hep iyi görünürler." Yemeğinden bir ısırık alıyor. "Konu açılmışken... küçük kulaklar gittiğine göre, yarın için gerçekten nasıl hissediyorsun?"

"Kusacakmışım gibi."

"Miller'a hâlâ aşık olduğun için ve onu smokin giymiş halde görünce kadınlık organlarının aşırı hızlanacağından ve onu vestiyerde parçalamak zorunda kalacağından korktuğun için mi?"

İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Buradaki hikaye anlatıcısının ben olduğumu sanıyordum."

Bir omzunu kaldırıyor. "Ne? Bazen aşırı aktif bir hayal gücüm oluyor, özellikle de biriyle yatmadığım zaman."

yıllardır." Son kısmı mırıldanıyor.

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Geçen gün Miller'a söylemeyi bitiremediğim şey, bakire olmadığımı, ama olabilirdim de. Üç yıldır seks yapmadım. O kadar zamandır biriyle de çıkmadım. Birçok açıdan bir ömür önceymiş gibi geliyor.

"Gerginim," diyorum ona
dürüstçe. Bunun üzerine
neşelendi. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet. Ben... Aaron'dan beri kimseyle çıkmadım." Eski sevgilimin adını söyleyince irkildim. "Her ne kadar bu bir randevu olmasa da" -ona sert bir bakış atıyorum- "bazı açılardan öyleymiş gibi hissettiriyor. Muhtemelen etkinlik havalı olduğu içindir, eminim."

"Doğru. Miller'a hâlâ aşık olmanla bir ilgisi yok."

"Kapa çeneni," diyorum ona. "Ama evet.

O çok..." "Miller?"

Başımı salladım. "Onu bu şekilde tarif etmek garip mi? İsmiyle mi?"

"Hayır, onun gibi bir adamla olmaz. O kendine has bir tip... yani, o. Onu tek nefeste çekici ve iğrenç bulmamak biraz zor. Bence siz ikiniz yarın harika vakit geçireceksiniz."

"Umarım öyledir." Elimi dağınık saçlarımda gezdirerek inliyorum. "Yarın hokey oyuncularıyla dolu bir odada olacağıma inanamıyorum. Umarım utanç verici bir şey yapmam ya da söylemem."

"Bana güvenin, bence Miller ikinizi de yeterince utandıracak."

Gülüyorum. "Doğru."

"Ayrıca, eşler de orada olacak, değil mi? Her zaman onlarla kaynaşabilir, yeni arkadaşlar edinebilirsin. Biraz yaşa, eğlen, bunu hak ediyorsun."

Uzun zamandır ilk defa Stevie'nin haklı olduğunu düşünüyorum. Bunu hak ediyorum.

Bu beklediğimden çok daha fazlası.

Gülümsemekten zaten acıyan yüzümde bir kamera yanıp sönüyor ve Miller'ın kolunu daha sıkı kavırıyorum çünkü artık hiçbir şey göremeyecek kadar körüm.

"İyi misin?" diye soruyor ağzının kenarından, her nasılsa hâlâ kameraya gülümsüyor.

Cevap olarak sadece kolunu sıkıyorum çünkü gerçekten iyi olup olmadığımın emin değilim. Kendimi hem bir sahtekâr hem de bir milyon dolar gibi hissediyorum. Tüm bu makyaj ve ihtişamın altında kim olduğumu anlamak zor ama farklı bir şey denemek de iyi hissettiriyor.

En az bir dakika daha poz verip gülümsedikten sonra -ki bu kulağa çok uzun bir süre gibi gelmiyor ama yüzünüze birkaç kamera tutulduğunda sonsuzluk gibi geliyor- nihayet özgürlüğümüze kavuşup etkinliğin kapısından içeri giriyoruz.

Geniş mekânın devasa girişine girdiğimizde Miller'a "Bu çok etkileyiciydi," diyorum.

"Hokey oynamaya ilk başladığımda ben de aynı şeyi düşünmüştüm ama artık kameralar ve mikrofonlar tarafından bombardımana tutulmaya alıştım. Özür dilerim.

daha iyi olurdun. En azından seni almama izin verseydin, belki alabilirdim." Kaşlarını onaylamaz bir şekilde kaldırdı.

Miller birkaç kez etkinlik için beni almak istediğinde ısrar etti ama ben bunu yapamazdım. Zaten bütün hafta boyunca sinirlerim çok gergindi ve bütün bir araba yolculuğu boyunca onun yanında oturup çok fazla para harcadığı muhteşem altın topuklu ayakkabılarının üzerine kusmamam mümkün değildi.

Onun yerine daireme bir limuzin gönderdi. İki yatak odalı küçük kulübeden süslü arabaya yürürken kendimi aptal gibi hissettim.

Omuz silktim. "Yolun dışındaydı."

Bu lanet bir yalan ve ikimiz de bunu biliyoruz. "Gergin misin?" diye soruyor.

Bu sefer ona yalan söylemedim. "Söylüyorum."

"Üzülme. Ana odaya girdiğimizde her şey normale dönecek."

"Senin için söylemesi kolay; giyinmeye ve olmadığın biri gibi davranmaya alışık olmayan biri değilsin. Böyle görüldüğümde rahatlamak biraz zor." Elimi elbisemin üzerinde gezdirerek onun uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışıyorum.

Miller hiçbir uyarıda bulunmadan beni ana girişten çıkarıp daha küçük bir salona sokuyor. Burada bizden başka kimse yok ve beni bir duvara sıkıştırdığında bunun çok iyi farkındayım.

"Miller, ne-"

"Sana bu elbisenin içinde ne kadar büyüleyici görüldüğünü söylemiş miydim?"

Yanaklarıma sıcaklık doluyor ve kurtulmak için can atan gülümsememi kontrol etmek için alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Bugün olmaz."

"Bu benden, ha?" Bir adım daha yaklaşıyor ve ben anında onun iri bedeninden yayılan sıcaklığa kapılıyorum.

"Göz kamaştırıcısın Scout."

Viski rengi gözleriyle buluşuyorum, onlara baktıkça nefesimi tutmam daha da zorlaşıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Bir şey değil." Bana alametifarikası olan gülümsemesini veriyor. "Şimdi sana bir kadeh şampanya getirelim, olur mu? Sinirlerini yatıştırır."

Miller'ın yanında içki içmenin kötü bir fikir olacağından neredeyse eminim. Sanırım söylememem gereken şeyleri söyler, normalde yapmayacağım şeyleri yapardım.

Ama bu gece... bu gece sadece Scout olmak istemiyorum.

Eğlenmek istiyorum. Gevşemek istiyorum. İyi hissetmek istiyorum.

Ben de yapmam gerekenin tam tersini yapıyorum. "Tamam." diyorum.

Ve elini uzattığında, parmaklarımı onunkilere geçirip beni gecenin içine çekmesine izin veriyorum.

MILLER

Üç kadeh şampanyanın sinirlerini yatıştırıp yatıştırmadığından emin değilim ama Scout ortama uyum sağlamış gibi görünüyor. Eminim ekipteki en sevdiğim insanlardan birkaçına aşina olmasının da bunda etkisi vardır, ki bunların çoğu şu anda masamızın etrafında oturuyor.

Lowell ve Rhodes'un takılıp kaldıkları sohbete gülümsüyor ve ben de elimde olmadan onları izliyorum.

Bu gece saçlarını açmış, çok sık yapmadığı bir şey. Saçlarını boynundan çekip dudaklarımı oraya yerleştirmek için garip bir istek duyuyorum çünkü onu tekrar o elbisenin içinde görmek kafamı bulandırıyor.

Belki de içtiğim votkadandır.

"Hayır, sana söylüyorum Rhodes, böyle bir şey olmayacak."

"Hadi ama. O zaman insanlara ikimizin de Vegas'ta evlendiğini söyleyebiliriz."

"Biz nişanlı bile değiliz!" Lowell haykırıyor.

"O zaman evlenme teklif et, moron!" Rhodes karşılık verir.

"Merhaba," diyor Hollis, erkek arkadaşının yanından başını uzatarak. "Bu konuda söz hakkım var mı?"

"Hayır," diyor iki adam da hep bir ağızdan.

"Teselli olacaksa, ben de Vegas'ı seçiyorum," diye ekliyorum. "Kim Elvis tarafından evlendirilmek istemez ki?"

"Bak!" Rhodes beni işaret ediyor. "Bir kez olsun çocukla aynı fikirdeyim."

Wright'ın eşi Harper kız kardeşine, "Bence Ekim ayında bir düğün yapmalısın," diyor. "O zaman güzel balkabaklarını dekor olarak kullanabilirsin."

"Tekrar söylüyorum, biz nişanlı bile değiliz. Evlilik hakkında konuşmadık bile." Kaptan sanki bu konuşmayı binlerce kez yapmış gibi konuşuyor.

"Ne yani? Yengem senin için hamile bırakacak kadar iyi ama evlenemeyecek kadar değil mi?" Wright kaşlarını kaldırarak Lowell'a meydan okur.

"Evet!" Harper başını sallar. "Kız kardeşimi hamile bırakacaksın, sonra ne olacak? Sonsuza kadar onun erkek arkadaşı mı olacaksın?"

"Hayır!" Sandalyesinden iterek kalktı. "Bir içki alacağım."

Ayağını yere vuruyor ve masadaki herkes gülüyor. Hepimiz Lowell ve Hollis'in evlenmeye hazır olmadıklarını biliyoruz ama bu onlarla dalga geçemeyeceğimiz anlamına gelmiyor.

Hollis erkek arkadaşını savunmak için, "Onu bu kadar sinirlendirmekle çok kötülük ediyorsunuz," diyor.

"Evet ama kızgın olduğunda daha iyi oynuyor ve sezon öncesi için Pazartesi günü bir galibiyete gerçekten ihtiyacımız var."

Başını sallıyor ama eminim Rhodes'un doğru söylediğini biliyordur.

Hollis, sevimli yeni bebeğinden bahsederken, "Bebek bezi görevinde tek kişi olmayı dört gözle beklemiyorum," diyor. Harper başını sallayarak, "Sana yardım edeceğiz, bunu biliyorsun," diyor.

Ryan'a doğru.

"Ben de yardım ederim," diyor Scout sessizce yanımdan. "Yani, ihtiyacın olursa tabii ki." Herkes ona bakarken koltuğuna doğru eğiliyor. "Çocuklarla ilgili biraz deneyimim var. Yeğenimi büyötmeye yardım ettim."

"Gerçekten mi?" Şaşırarak sordum.

"Evet." Başını sallıyor. "Macie'nin babası... şey, o resimde yok." Yüzüne bir karanlık bulutun çöktüğünü görebiliyorum. Macie'nin babasıyla ilgili bir hikâye olduğundan eminim ama şu an detay sormanın yeri olmadığını biliyorum, zaten bana borçlu da değil. "Hastaneden eve getirildiğı günden beri sadece ben, Stevie ve Macie varız."

Ryan sevgiyle, "Bebekler minicik ve yumuşacık olduklarında çok tatlı oluyorlar," diyor. "Onların küçük burunlarını okşamak istiyorsun."

"Anlaştık."

"Çocukları sever misin?" Şimdi şaşıрма sırası Scout'ta.

Ben büyük bir aile isteyen ve çocukları seven o tuhaf adamlardan biriyim. Boş bir evin nasıl hissettirdiğini bilirim. Geleceğim için bunu istemiyorum.

Tam cevap verecektim ki Harper araya girdi.

"Uzaylılara benziyorlar. Biri Sigourney Weaver'ı gönderip kışlarını tekmelesin, çünkü iğrençler." Burnunu kırıstırıyor.

Greer onu işaret ediyor. "Ben buna katılıyorum. Bebekler ve çocuklar iğrençtir."

"Macie senin iğrenç olduğunu düşünüyor," diyor Scout ona, çakırkeyif bir kahkaha atarak. "Sana ahmak diyor."

Greer'in yüzü ekşir ama diğer herkes güler. Smith,

"Akıllı çocuk," diyor.

"Sana yaşlı adam diyor."

"Hey, biz de ona öyle diyoruz," diyor Wright ve yaşlı adamın sert bir bakışına maruz kalıyor.

"Yaşlı olabilirim ama hala kıcını tekmeleyebilirim."

"Lütfen. Sanki senden korkuyorum." Wright gözlerini deviriyor, tam o sırada Smith uzanıp kafasının arkasına bir şaplak indiriyor. Bir kez olsun dayak yiyen ben değilim ve bana sataşılmaması iyi hissettiriyor.

"Hey! Kibar ol, yoksa Koç'a söylerim," diye tehdit ediyor Wright.

"Gerçekten olgunca, tatlım." Harper kocasının yanağını okşar. "Ben olgunum," diye mırıldanıyor, ki bu kulağa hiç olgunca gelmiyor.

Hem de hiç. "Her neyse. Ben bir içki alacağım." Sandalyesinden kalktı.

"Bu şeyde bira var mı? Bu şampanyaya daha fazla dayanamayacağım," diye yakınıyor Rhodes, Wright'ın peşinden giderken.

Karıları birbirlerine bakar ve sonra peşlerinden giderler.

"Peki, aranızdaki bu şey ne zaman oldu?" diye sorar.

Emilia, takımın sosyal medya direktörü ve Smith'in kız arkadaşı.

Scout bana eliyle işaret ediyor. "Biz mi?" Emilia başını sallıyor ve sevgilim bir kahkaha atıyor. "Hayır. Biz... Hayır."

Canımı yakan sözleri değil, çünkü yanlış değiller; gülüşü -neredeyse benimle çıkmayı aklının ucundan bile geçiremiyormuş gibi- ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Onun benimle çıkmak istemesini mi istiyorum? Yoksa son zamanlarda onunla o kadar çok vakit geçiriyorum ki kafamın içinde mi?

"Doğru," diyorum. "Biz birlikte değiliz."

"Hayır mı?" Greer masanın karşısından fincanının dibini masanın üzerinde daireler çizerek soruyor. "Hm."

Kaşlarımı çatıyorum, az önce ondan çıkan sestem hoşlanmadım.

"O halde," diyor yüksek sesle, ayağa kalkarak. Elini masanın üzerinden Scout'a doğru uzatıyor. "Bu dansı bana lütfeder misiniz?"

"Dans mı ediyorsun?" Kadın adamın uzattığı ele bakıyor.

"Annemin üçüncü düğünü için balo salonu dersleri aldım." Tekrar eline, sonra ona ve tekrar eline bakıyor.

Sonunda omuz silkiyor. "Neden olmasın? Sadece kimse benim

"Yeğenim o ahmakla dans ettim."

Greer ona sırtlıyor. "Bu bizim küçük sırrımız olacak."

Onun sırtmasından nefret ediyorum, Scout'un da sırtmasından nefret ediyorum. Aralarında bir sır olmasından gerçekten nefret ediyorum.

Greer, Scout'u dans pistine çekiyor ve vücudu onunkine yapışacak kadar yaklaşıyor. Bunun balo salonu adabı olmadığını biliyorum çünkü ben de balo salonu dersleri aldım.

Boynuna sokulup kulağına bir şeyler fısıldarken, parmak uçları elbisesinin arkasındaki kesikte oynuyor. Scout Greer'ın söylediği bir şeye gülerek başını geriye atıyor.

Birlikte iyi görünüyorlar. Scout mutlu görünüyor.

İyi vakit geçirdiği için mutlu olmalıyım, bu gecenin onun için tam bir felaket olmamasına sevinmeliyim.

Ama mutlu değilim çünkü Scout'u Greer'in kollarında görmek kanımı kaynatıyor. Hayatımda hiçbir şeyden nefret etmediğim kadar nefret ediyorum.

Ve bunun ne anlama geldiğinden emin olamamaktan nefret ediyorum.

"Dostum, Miller..." Smith diyor ve elinin benimkinin üzerinde kenetlendiğini hissediyorum.

Yere bakıyorum ve eklemlerimin son iki gündür yudumladığım votka bardağına karşı beyaza döndüğünü görüyorum.

Saatlerce.

"İkinizin arasında bir şey olmadığına emin misin?" Emilia sorar.

Başımı sallamadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum. "Evet, eminim."

"Ama..."

Yutkunuyorum, cevap vermiyorum çünkü yüzündeki bilmiş gülümsemeye bakılırsa cevap vermem gerektiğinden pek emin değilim.

Aramızda hiçbir şey yok. Ama ben...

Sanırım olmasını istiyorum.

"Tavsiyemi ister misin, evlat? Onunla konuş. Ona nasıl hissettiğini söyle," diyor Smith, aklımdan geçenleri okuyarak. Kız arkadaşına bakıyor. "Keşke çok daha önce yapsaydım dediğim bir şey bu."

Ne yaptığının farkına varamadan yerimden kalktım.

Dans pistini geçiyorum.

Greer'i yoldan çekiyorum ve onun yerini alıyorum.

Uzaktan güldüğünü duyuyorum ama ona aldırış etmiyorum.

Tek odaklanabildiğim şey, onu kendime doğru çekerken -bütün balo salonu kurallarını kendim çiğneyerek- bana kocaman gözlerle bakan Scout. Küçük bir gıcırtı çıkarıyor ama kesintiye itiraz etmiyor.

Yapmamasını seviyorum.

Tek bir adımı bile kaçırmadan, birbirimizle mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ederek zeminde süzülüyoruz.

"Bu beklenmedik bir şey," diye

mırıldanıyor sessizce. "Ben de ders aldım."

Gülümsemesini saklamaya çalışıyor ama ben yine de görüyorum.

Ne kadar saçma, ne kadar önemsiz, ne kadar çocukça göründüğümü biliyorum. Ama kahretsin, Greer'ın Scout'la dans etmesini istemiyorum. Onunla flört etmesini istemiyorum. Onun kollarında nasıl hissettiğini bilmesini istemiyorum çünkü bunların hepsini istiyorum.

Scout'ı istiyorum.

I...

"Benimle çık."

Sözlerime tamamen hazırlıksız yakalanarak başını geriye attı.

Duygularımız karşılıklı çünkü bunları söylediğime inanamıyorum.

"Ne?"

"Benimle çık," diye tekrarlıyorum. "Yani..." Boğazımı temizliyorum. "Biriyle çıkmak ister misin? Benimle yani."

Hareket etmeyi bıraktık. Bunun ne zaman olduğundan emin değilim ama durduk. Şimdi burada durmuş birbirimize bakıyoruz.

Ve bu dayanılmaz bir şey. Geçen her saniye kendimi daha da aptal gibi hissediyorum.

Benimle çıkmak mı? Gerçekten mi? Kahretsin, böyle flört yeteneklerim varken hala bakire olmama şaşmamalı.

Geri almalıyım, ona unutmasını söylemeliyim... ama bunların ikisini de yapmak istemiyorum.

Yine de bir şey söylemek zorundayım, çünkü bu beni öldürmekten başka bir şey yapmıyor.

"Scout, ben-"

"Tamam," diyor ve kelimeler dilimde ölüyor.

Şimdi şaşkınlıkla arkasına yaslanan benim. "O...kay?" Düşündüğüm şeyi söylediğinden emin olmak için kelimeyi çekip çıkarıyorum.

Başını sallıyor. "Evet. Seninle bir randevuya çıkacağım."

"I..." Heyecanımı bastırıyorum. "Tamam. Randevuya çıkıyoruz."

"Evet."

"İyi bir randevu olacak," diyorum ona, onu geri çekerek içinde.

"Tamam."

Müzik eşliğinde yavaşça hareket etmeye başlıyoruz. "En iyi ilk bir randevu." "Öyle mi?"

"Evet. Bu-"

"Miller?" diye araya giriyor. "Hm?"

"Beni şimdiden pişman etme."

Gülüyorum. "Evet, hanımefendi."

Scout'un onu eve bırakmama izin vermesinin tek nedeninin şampanya yüzünden hâlâ biraz çakırkeyif olması olduğuna inanıyorum.

Bu ve limuzin servisini sadece tek yön için rezerve ettim, bu yüzden ya ben ya da bir Uber vardı.

O beni seçti.

"Burası benim evim." Önümüzdeki apartmanı işaret ediyor.

Sarı sokak lambalarının altında biraz köhne olduğunu görebiliyorum, ama onu bir malikaneye bırakmayı beklediğimden değil.

"Fazla bir şey değil," diyor ne düşündüğümü biliyormuş gibi. "Ama burası evimiz." Küçük ev eşyalarıyla oynuyor.

bileklikli çantasını getirdi. "Stevie ile yaşıyorum."

"Kız kardeşinle mi yaşıyorsun?" Yüzünü buruşturuyor. "Bundan utanıyor musun? Çünkü utanmana gerek yok. Comets'teki ilk yılımda koçumla yaşıyordum. İşte bu utanç verici. Mastürbasyon yapmak zorunda kaldığında garipleşiyorsun." Hay sikeyim. "Yani, mastürbasyon yaptığımdan değil. I-"

Başını arkaya atıp gülüyor ve bu bana daha önce Greer'in ona aynı şeyi yaptırdığı zamanı hatırlatıyor.

"Greer daha önce seni güldürmek için ne söyledi?"

Konunun aniden değişmesine şaşırılmış görünüyor. "Ha?"

Neden umursadığımı bilmiyorum. Umursamamalıyım ama umursuyorum. "Daha önce, Greer ile dans ederken böyle güldü. Seni bu kadar güldürmek için ne söyledi?"

Sokak lambaları, yanaklarını renklendiren kırmızıyı hâlâ görebileceğim kadar parlak.

"Bunu yapmamı o söyledi."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Ha?"

"Bana komik bir şey söylemiş gibi gülmemi söyledi çünkü bir şeyi test etmek istiyordu."

"O istedi..." Vay anasını. Başımı salladım. "O pislik. Beni test ediyordu, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Korkarım öyle." "Ve işe yaradı."

"Öyleydi, ama..." Ağır bir nefes verdi ve ben de randevu teklifini geri aldığını, bunun bir hata olduğunu ve ilişkimizi mahvetmek istemediğini söylemesi için kendimi hazırladım.

isteksiz üzerinde onu yarı-arkadaşlık
veya Bir şeyler. "Bir süreliğine senden
hoşlanıyorum."

Büyük, uzun bir kelime olarak ortaya çıkıyor ve
düşündüğüm şeyi söylemediğinden eminim.

"Ne?"

Yüzünü ellerinin arasına alarak inliyor, sonra makyaj
yaptığını ve bunun muhtemelen iyi bir fikir olmadığını
birkaç dakika geç fark ediyor. Koltuğuna gömülür ve
güçlendirici bir nefes daha alır.

"Bir süredir senden hoşlanıyorum. Bu yüzden gerçekten
kızgın değildim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Benden hoşlanıyor
muydun?" Başını salladığında yanaklarındaki
kırmızı derinleşiyor. "Evet." "Ne kadar zamandır?"

"Kamyona geldiğinden beri."

Hay sikeyim. Bu beni çok kötü hissettiriyor.

Scout'u yıllar boyunca kamyonda pek çok kez gördüm
ama yakın zamana kadar onu hiç görmemiştim ve neler
kaçırdığıma inanamıyorum.

"Hiç bilmiyordum," diyorum sessizce.

"Biliyorum." Bu durumdan incinmiş ama belki de
şaşırmamış gibi dudaklarını birbirine yapıştırıyor. "Sorun
değil."

"Öyle değil. Takımdaki çocuklar haklı, ben lanet bir
aptalım."

Kaşları çatıldı. "Şunu söylemeyi kes. Sen aptal değilsin.
Sen aptal değilsin. Sadece... şey, sen Miller'sın."

"Bu kötü bir şey mi?"

Başını iki yana sallar. "Hiç de değil. Miller'ı severim."

"Arkadaş olarak mı?"

"Ya da daha fazlası." Tekrar kızarıyor, sonra boğazını temizliyor. "Her neyse, bu benim."

Gülüyorum. "Evet, bunu sen söyledin." Onu işaret ediyorum. "Burada bekle." Kıkırdıyor ama ben arabadan inerken arabada kalıyor. Koşarak yanına gittim ve kapısını açtım, eğilerek dramatik bir şekilde bel.

Yine gülüyor ve yemin ederim bu sesi her duyduğumda daha çok seviyorum.

Elini benimkinin içine sokuyor ve araçtan inmesine yardım etmeme izin veriyor.

"Gel hadi. Sana eşlik edeyim."

"Sen-oh, tamam," diyor ona gönderdiğim bakışı gördüğünde, bana meydan okumaya devam etmesi için onu cesaretlendirerek.

Tam olarak nereye gideceğimi bilmediğimden, yolu göstermesine izin veriyorum ama yol boyunca elimi sırtının alt kısmında tutuyorum çünkü ona dokunmadan duramıyorum.

Parmaklarım açıkta kalan tenine dayanıyor. Sıcak ve yumuşak ve ona daha fazla dokunmak istiyorum.

Ama çok ileri gidiyorum.

Üzerinde Carolina Comets temalı bir çelenk olan bir kapının önünde duruyoruz ve gülmekten kendimi alamıyorum.

"Eminim Macie'nin büyük bir hayranı olduğu içindir, ama en iyi arkadaşını destekleyebilmek için bunu seçen senmişsin gibi davranacağım."

"En iyi arkadaş, ha?" Dudakları yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Vay canına, çok hızlı ilerliyoruz."

"Çünkü bana doyamıyorsun, hep yanında olmamı istiyorsun."

"Geceleri uyumanıza yardımcı olması için kendinize ne

söylemeniz gerekiyorsa."

"Kendime bir şey söylememe gerek yok. Bana ne kadar takıntılı olduğunu bildiğim için gayet iyi uyuyorum, burada aylardır bana aşık olan bayan."

"Biliyor musun, sen konuştuğça akıl sağlığımdan daha fazla şüphe etmeye başlıyorum."

"Hayır. Benden hoşlanıyorsun."

Gözlerini deviriyor. "Kendine gelememene rağmen bu gece gerçekten güzel vakit geçirdim."

"Öyle mi?" Başını sallıyor. "Güzel. Ben de anladım. Özellikle de benimle çıkmayı kabul ettiğin kısmı."

İnliyor. "Ugh. Yaptım, ha?"

"Evet ve seni buna bağlıyorum - gerçi bu iki sezon öncesi maçından dönene kadar olmayabilir..."

"Sorun değil. Kendimi buna hazırlamak için zamana ihtiyacım olacağından eminim."

"Berbat etmemeye söz veriyorum."

"Mm, bunu göreceğiz." Kapının kolunu tutuyor. "Tekrar teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

Hareket etmiyor. Ben de öyle.

Orada birkaç saniye sessizce durup Eylül gecesinin serin havasının aramıza yerleşmesine izin veriyoruz.

"Ben...um...iyi geceler," diyor.

"İyi geceler."

Gülüyor ve gözlerini parmaklarımızın hâlâ birbirine kenetli olduğu yere indiriyor. "Elimi geri istiyorum Miller."

"Doğru. Ama şöyle bir şey var, b ı r a k m a k istemiyorum."

"Sayılır mı?"

"Sayılırdan da öte. Kesinlikle bırakmak istemiyorum."

Bırakmak istemiyorum çünkü bırakırsam aklının başına gelip randevunun iptal olduğunu söyleyeceğinden korkuyorum ve bunu gerçekten istemiyorum.

Scout'ı severim. Onu çok severim.

"Ama..." Kelimeyi çekip çıkarıyorum. "Sanırım buna izin vereceğim." "Teşekkür ederim," diyor, ama öyle görünüyor ki

beni de bırakmak istemiyor çünkü yemin ederim bu, birinin bir başkasına dokunmayı bıraktığı en yavaş an.

Sonunda bıraktığımızda, sanki hayati bir şeyi kaçırmışım gibi garip hissediyorum. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim.

"İyi geceler."

"Bunu zaten söylemiştin."

"Bu sefer ciddiym." Sanki bir şeyi kanıtlamaya çalışıyormuş gibi dönüp çantasını karıştırarak anahtarını arıyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor.

Ben daha çok gülüyorum.

"Kes şunu Miller. Randevumuzu geri alacağım."

Dramatik bir şekilde nefesim kesildi. "Buna cesaret edemezsin."

"Dene beni." Sonunda anahtarlarını aldı ve birini kilide soktu.

"Hey, Scout?"

Yüksek sesle iç çekerek bana doğru döndü. "Evet?"

Bir adım daha yaklaşp aramızdaki kısa mesafeyi kapatıyorum. Ani hareketlerim karşısında hafifçe soluyor ama geri çekilmiyor.

Bana bakıp beklerken boğazıma düğümlenen yumruyu yutuyorum.

"Seni daha önce görmediğim için üzgünüm ama

şimdi görüyorum." Ağzı açık kaldı. Sonra kapanıyor.

Tekrar açılır.

Sonra, yemin ederim, "Oh, bu da ne?" diye mırıldandı. Ve ağzı benimkine çarptı.

Ellerimi beline koyup onu kendime doğru çekiyorum, o da yakamdan tutup aynısını yapıyor. Sırtı, uyuyan Stevie'yi uyandıracak yüksek bir gümbürtüyle kapıya çarpıyor ama umurumda değil.

Umurumda değil çünkü onu öpüyorum. Onu öpüyorum ve tek düşünebildiğim kokusu kadar tadının da güzel olduğu.

Aptalca ve saçma ama dudaklarının tadının tam olarak böyle olacağını hayal etmiştim.

Ve daha fazlasına ihtiyacım var.

Dilimi alt dudağında gezdiriyorum. Dillerimiz birbirine geçtiğinde yumuşak bir inilti çıkararak bana izin veriyor.

Daha önce birçok kadınla öpüştüm, ama o öpüşmelerden hiçbiri bununla kıyaslanamaz bile. Yumuşak ve telaşsız, sanki ikimiz de çok hızlı hareket etmekten korkuyoruz çünkü o zaman her şeyin biteceğini biliyoruz.

Ne kadar süre öpüştüğümüzü, loş koridorda vücutlarımızın ne kadar süre birbirine bastırıldığını, sonunda ağızlarımız birbirinden ayrıldığında ne kadar süre birbirimize tutunarak durduğumuzu bilmiyorum. Nefeslerimiz birbirine karışıyor ve onun parmak uçlarımin altında titrediğini hissedebiliyorum.

Gitmeliyim. Gitmem gerektiğini biliyorum. Sadece ayaklarımı hareket ettiremiyorum.

Orada ne kadar durduğumdan emin değilim, ama dişlerinin takırdadığını duyacak kadar uzun bir süre ve o zaman misafirliğimi fazla uzattığımı anlıyorum.

İsteksizce alnına son bir öpücük kondurdum ve fısıldadım: "İyi geceler Scout."

"İyi geceler... Grady."

Yemin ederim, adımı hiç bu kadar sevmemiştim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

MILLER & SCOUT

Miller: Paten kaymadan önce dört sosisli sandviç, bir hamburger ve bir milkshake yemenin gerçekten kötü bir fikir olduğunu biliyor muydunuz?

Miller: Ben yapmadım. Diğer takımdan bir çaylak yaptı ve tüm buza kustu. Tamamen iğrençti.

İzci: Bu kim?

Miller: Ne demek istiyorsun?

Miller: Ben Miller.

İzci: Kim?

Miller: M-I-L-L-E-R

Miller: MILLER ZAMANI, BEBEK!

Scout: Biliyor musun, bunu daha uzun tutacaktım, ama o korkunç kelime oyunuyla her şeyi mahvettin ve seni engellemeyi düşünüyorum.

Miller: Hayır. Yapamazsın.

İzci: Neden olmasın?

Miller: Çok iyi öpüştüğüm için mi?

İzci: Bunu bana soruyor musun yoksa söylüyor musun?

Miller: Anlatmak.

Miller: Ya da belki sormak.

Miller: Biliyor musun, gerçekten emin değilim, çünkü şimdi öpüşmemiz hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum.

Miller: Ee... öpüşmemiz hakkında ne düşünüyorsun?

İzci: Seninle lafı dolandırmak yok, değil mi?

Miller: Zamanın yaklaşık %98'inde hayır.

İzci: Peki ya diğer %2?

Miller: Diğer %2 için henüz hazır **değilim**.

İzci: Bu adil.

Scout: Maç sırasında biri hastalandı mı?

Miller: Isınmalar.

Miller: Adam için biraz üzüldüm. Daha önce de genç, aptal bir çaylak olmuştum. Bazen zor oluyor.

İzci: Sanki hâlâ genç ve aptal değilmişsin gibi konuşuyorsun.

Miller: Hey, 24 yaşımdayım, çok teşekkür ederim.

Miller: Yine de aptalca.

Scout: 24 yaşında mısın?!

Miller: Evet.

Miller: Bekle, kaç yaşındasın sen?

Miller: Aslında, hayır. Hiçbir zaman Zihin. I Biliyorum sen kadınlara bunu sormamalısın.

Scout: Ne kadar aptalca bir kural.

Scout: 28 yaşımdayım.

Miller: Oh, yaşlı bir bayan yakaladım. Güzel.

Scout: Yakalandı mı?

Scout: YAŞLI BAYAN?

Scout: Böyle devam et. Bu gidişle mezara ilk giren sen olacaksın, ben değil.

Miller: Sanırım benim ölümüm olacaksın?

İzci: Evet.

Grady Miller burada yatıyor. Çok fazla saçmaladığı için öldü.

Miller: Bu gerçekten de doğru.

Scout: Hep böyle **miydin?**

Miller: Evet. Ailem beni çocukken yeterince sevmeydi.

Miller: Ne yazık ki, bu son kısım yalan değil. Gerçekten yapmadılar.

Miller: Womp, womp.

Scout: Tamam, bu çok iç karartıcı.

Miller: Özür dilerim.

Scout: Özür dilerim.

Miller: Olma. Neyse o.

İzci: Bu çok üzücü bir bakış açısı.

Miller: Bu pratik.

Scout: Ne zamandan beri pratik davranıyorsun?

Miller: Bu adil.

Miller: Gitmeliyim, ama sadece seni düşündüğümü bilmeni istedim.

Scout: Miller, bana tam anlamıyla kusan biri hakkında mesaj attın, bu yüzden bunun düşündüğün gibi bir iltifat olduğundan emin değilim.

Miller: Eğer seni daha iyi hissettirecekse, kusmadan önce seni düşünüyordum.

İzci: Teşekkürler.

Scout: Ne olursa olsun, ben de seni düşünüyordum... ve öpüşmemizi.

İzci: A-

Miller: Bana hep çok başarılı olduğum söylenirdi, sanırım artık üzerinde çalışmam gereken bir şey var.

Scout: ??

Miller: Bir A+

Scout: Artılar konusunda cimriyimdir.

Miller: Eminim benim için bir istisna yapmaya değer.

İzci: Bunu göreceğiz.

Miller: Peki ya Perşembe?

Scout: Bugün haftanın hayal kırıklığı yaratan bir günü, çünkü bugün Cuma değil.

Scout: Gerçi dürüst olmak gerekirse, hafta sonları pek izin alamıyorum, bu yüzden Cuma günleri de berbat.

İzci: Eminim bunu biliyorsunuzdur.

Miller: Anlıyorum, ama randevumuz için perşembeye ne dersin?

Miller: Tabii haftanın daha az hayal kırıklığı yaratan bir gününü seçmek istemiyorsanız.

Dürüst olmak gerekirse, hepsi bir şekilde berbat. Cumartesi h a r i ç . Cumartesileri küvette şarap geceleridir.

İzci: Ama perşembe iyi.

Miller: Küvette şarap mı?

İzci: Evet. Mumları yakıyorum, Taylor Swift'i açıyorum, en güzel şarapları içiyorum ve rahatlıyorum.

Miller: Kulağa hoş geliyor.

Scout: Taylor Swift bile mi?

Miller: Dalga mı geçiyorsun? Özellikle Taylor Swift.

Scout: Demek hayranısın?

Miller: Tek söylediğim, Jake'in o atkısı hâlâ takmıyor olmasına imkân yok.

İzci: Değil mi? Kesinlikle saklamış!

Scout: Bu akşamki maçınızda iyi şanslar.

Miller: İzliyor musun?

İzci: Eğer Macie televizyona ateş etmen için bağırıırken onunla aynı oturma odasında olmak izlemekten sayılıyorsa, evet.

Sezon öncesi! Tüm iyi atışlarımı önemli anlara saklıyorum.

Scout: Bunu Koç Macie'ye söylemeyi dene.

Miller: Zorlu bir kurabiye olacak.

Scout: Olacak mı? Zaten öyle.

Biraz motivasyona ne dersin? Kazanırsan yemek almana izin veririm, kaybedersen de yemek almana izin veririm.

Miller: Her halükarda yemeği ben mi ısmarlayacağım?

İzci: Tabii ki öylesin. Bu bir randevu.

Miller: Bu pek feministçe değil.

İzci: Hayır, değil. Ama süper zengin bir hokey oyuncusu da değilim.

Miller: Süper zengin demezdim. O Lowell olurdu.

İzci: B i r yılda benim hayatım boyunca kazanamayacağım kadar çok kazanıyorsun.

Miller: Beni Google'da mı aradın?

İzci: Tabii ki biliyordum. Kiminle çıktığımı bilmek isterim.

Miller: Bu adil.

Miller: Daha sonra seni Google'da aratacağım, ödeşmiş olalım.

Scout: Bu kulağa biraz seksi geliyor.

Öyle, değil **mi?**

İzci: Kesinlikle.

Gitmeliyim. Koç Smith bana bağırıyor.

Miller: Perşembe görüşürüz.

Miller: Ve Scout? Notum üzerinde çalışmayı dört gözle bekliyorum.

İZCİ

Bende ciddi bir sorun olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Miller'ın dahil olduğu pek çok şeye evet dememin aklıma gelen tek nedeni bu. Önce özrü, sonra kamyonetim için yardımını kabul etmem, sonra da bağış kampanyası.

Peki ya şimdi? Bir randevuya evet dedim.

Bir randevu! Ben ve Miller. Tek başımıza. Birlikte. Randevu şeyleri yapıyoruz.

Buna inanamıyorum.

Tıpkı onu öptüğüme hala inanmadığım gibi. Miller'ı öptüm!

Yüzüm ısınıyor, dudaklarım karıncalanıyor ve beni kapıya doğru bastırıp daha önce hiç kimsenin öpmediği kadar sert ve yumuşak öpüşünü düşünüyorum.

Sezon öncesi çalışmalarından dolayı son bir haftadır aklımı meşgul eden tek şey bu. İki deplasman maçı oynadılar, eve geldiler ve antrenmanlarla buza sert bir şekilde vurdular, ardından iki deplasman maçı daha yaptılar. Bağış toplama gecesinden beri onu görmedim ve ne kadar nefret etsem de

İtiraf etmek gerekirse, onu özlüyorum. Miller'ın yokluğu düşündüğüm kadar garip. Sanki tüm rutinim bozulmuş gibi, ki bu çok saçma çünkü o sadece bir müşteri.

Öptüğüm ve randevulaştığım bir müşteri, ama yine de. Kendimi aşım bu konuda bir şey düşünmeyeceğim. Aklımın orada dolaşmasına izin veremem.

"Elmalı turta baharatını nerede saklıyoruz?"

Scout's Sweets'in en yeni çalışanı Rosie'ye bakıyorum, sonra hemen önünde durduğu tezgâhı işaret ediyorum.

"İkinci rafta, hindistan cevizinin hemen yanında." Bunu söylerken Miller'ı düşünmekten kendimi alamıyorum ve dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

"Tamamdır, patron."

Eğiliyor ve baharatları itip kakmaya başlıyor, eski kapları öne taşıyor ve yenilerini arkaya koyuyor.

Rosie geçen hafta başladı ve şu ana kadar her şey harikaydı. Ekipmanlarla ilgili birkaç öğrenme eğrisi vardı, ancak hızlı bir şekilde alışıyor ve yardım almak gerçekten rahatlatıcı oldu. Onun burada kalacağını hissediyorum, bu da nihayet yazmak için biraz boş zamanım olacağı anlamına geliyor, ki bu da bulduğum her boş saniyede yapmak için can attığım bir şey.

Miller beni öptükten sonra beş yüz kelime yazdım. Beş yüz! Bu yıllardır yaptığımdan daha fazla. Yani, hepsini geri okuduğumda çöp olduklarına karar verdim ve sildim, ama yine de ilerleme var.

"Neye gülüyorsun?" Stevie birdenbire ortaya çıkarak soruyor. Çantasını arka kapının yanındaki kancaya yerleştiriyor ve sonra tezgâhlardan birine yaslanıyor.

"Bütün gün bunu yaptı," diyor Rosie, baharatları düzenlerken beni ispiyonlayarak.

"Bir hokey oyuncusu seni bu gece bir randevuya götüreceği için mi?" Kız kardeşim kaşlarını aşağı yukarı oynatıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum.

Miller'la olan randevumu ona söylemeyi planlamıyordum ama başka seçeneğim yoktu. Miller'ı öptükten sonra nihayet kendime geldiğimde ve içeri girdiğimde kalp krizi geçirmek üzereydim çünkü Stevie karanlık oturma odasında oturmuş beni bekliyordu.

Her şeyi duydu. Her kelimeyi. Her iniltiyi. Hepsini.

Ve sırtımdan duramadı. Sonunda ona her şeyi anlatana kadar soru sormayı bırakmadı.

Bazen randevu için benden daha heyecanlı olduğunu düşünüyorum.

O ortalıkta yokken mesajlaşıp duruyorduk ve sonunda yarın buluşmaya karar verdik. Nereye gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Tek söylediği bir elbise ve topuklu ayakkabı giymekti ve nedense bu beni on kat daha gergin yapıyor.

Rosie, "Comets'in buraya her zaman geldiğine hâlâ inanamıyorum," diyor. "Ben büyük bir hokey hayranıyım. Kendimi nasıl tutacağımı bilmiyorum-özellikle de Vancouver'dan yeni gelen Fitzgerald uğrarsa." Kendini yelpazeliyor, sonra da mahcup görünüyor. "Özür dilerim. Hokey konusunda biraz heyecanlanıyorum."

Stevie ellerini kaldırır. "Beni yargılamayın. Buzun üzerinde bir sürü seksi adam var, orası kesin."

"Peki sence kim seksi?" Merakla kaşlarını kaldırıyorum. "Uno reverse!" diye sesleniyor, soruyu geçiştirerek. İnledim. "Hiç adil değil."

"O da!"

"Uno'nun tersi nedir?" Rosie soruyor.

"Bu, soruyu tekrar bana yönelttiği anlamına geliyor."

"Ve Scout bunu istemiyor çünkü Miller'ın seksi olduğunu düşündüğünü söylemek zorunda kalacak ve küçük aşkını itiraf etmekten hoşlanmıyor." Stevie muzaffer bir edayla sırtlıyor, belli ki şu anda kendisiyle gerçekten gurur duyuyor.

Ona kaşlarını çatıyorum ama umurunda değil.

"Tamam ama Miller seksi," diyor Rosie. "Yani bunda utanılacak bir şey yok."

Daha önce hiç kıskanç bir insan olmamıştım. Bu benim doğamda yok.

Ama Rosie Miller'ın seksi olduğunu söylediğinde, yemin ederim içimden bir his geçiyor çünkü Miller'ın ona cilveli gülücükler gönderdiğini ve sevimsiz tavlama cümleleri kullandığını hayal edebiliyorum ve bundan nefret ediyorum.

O kadar nefret ediyorum ki dişlerim birbirine çarpıyor.

"Ama Fitzgerald daha çok benim tarzım," diyor Rosie ve çizgi ortaya çıktığı anda kayboluyor. "Sanırım çıkacağın kişi Miller?"

"Miller da geçen hafta utanmadan kapımızın önünde öpüştüğü kişi."

"Stevie!"

"Vay canına. Bu kadar erken bir zamanda bu kadar ilginç dedikodular alacağımı bilmiyordum." Rosie ellerini birbirine vuruyor. "Bana daha fazlasını anlat. Nasıl bir şeydi? İyi öpüşüyor muydu? Bazılarını takip ediyorum"

hokey dedikodu siteleri ve onu daha önce başka kadınlarla gördüm, ama uzun vadeli değil."

Kaşlarımı çatıyorum çünkü her ne kadar itiraf etmekten hoşlanmasam da, bunu ben de gördüm.

Bağış gecesi akşamının yatışmasına izin verdikten sonra, olmam gereken son yere, Google'a atladım. Şehrin çeşitli lüks restoranlarında, podyumlarda boy gösterebilecek kadınlarla çekilmiş birkaç fotoğrafı dışında flört geçmişine dair hiçbir bilgi bulamadım. Hiçbiri ciddi görünmüyordu, ama onlar hakkında kesin olarak söyleyebileceğim bir şey vardı - tüm kadınlar benim tam zıttımdı.

Bu da beni meraklandırıyor, o kadar kadın varken Miller neden bana çıkma teklif etti? Neden beni öptü?

"Anlatacak pek bir şey yok."

"Yalancı!" Stevie araya girer. "Dedin ki-ve alıntı yapıyorum

-'Miller'ı öpmek, uzun bir günün ardından bir dilim kek ve bir kadeh şarapla küvete girmekten daha iyiydi. 'Jacob Karlsson'la seksten daha iyi olduğunu söyledi, üniversiteden dokuz inçlik aleti olan ve bir profesyonel gibi am yalayabilen adam."

"Stevie!" Ona tıslıyorum, eminim yüzüm kıpkırmızı olmuştur.

"Aman Tanrım." Rosie kahkahadan iki katına çıktı, muhtemelen yüzüme kazınan saf şoktan dolayı. "Bunu senden hiç beklemiyordum."

"Çünkü ben öyle bir şey demedim!"

Peki, tamam. Bunu kesinlikle söyledim.

Ben de ciddiydim. Miller'ı öpmek Jacob'la seks yapmaktan daha iyiydi. Elbette büyük bir aleti vardı ama bu onu nasıl kullanacağını bildiği anlamına gelmiyordu. Yine de oralda gerçekten inanılmazdı.

Ama Miller öpüşmesinin yarısı kadar bile iyi bir şey yapsa Jacob'ın ona karşı hiç şansı olmaz. Ellerin belime dolanması... onu bana karşı hissetmek... dudaklarının dudaklarıma sıkıca yapışması... Hepsi daha önce yaşadığım her şeyden çok daha iyiydi ve bu beni korkutuyor.

A+ ve daha fazlasını hak ediyordu.

"Onunla çıkmaya evet dediğine hâlâ inanamıyorum," diyor Stevie. "Yani, onu öpmek bir şey, ama çıkmak? Bu tamamen farklı bir canavar."

"Sigh. Canavar." Rosie Rhodes'u düşünerek kendini yelpazeliyor. "Neden bütün hokey oyuncuları bu kadar seksi?"

Bilmiyorum, ama çok dikkat dağıtıcı.

"Bu sadece bir randevu," diye mırıldanıyorum ama bundan daha fazlası olduğunu biliyorum.

Bir ay içinde babamı ve uzun süreli erkek arkadaşımı kaybettikten sonra üç yıl sonra ilk kez biriyle çıkacağım. Bu büyük bir adım. Bunu biliyorum ve Stevie de biliyor.

"Ayrıca, bunun bir şeye dönüşüp dönüşmeyeceğini kim bilebilir? Beni dışarı çıkarabilir ve benim ligimin çok dışında olduğunu fark edebilir."

"Ya da seni dışarı çıkarabilir ve hayatının aşkı olduğunu fark edebilir."

Bir kahkaha attım. "Tabii. Elbette. İkimiz de bunun hayalini kurmaya devam edeceğiz."

"Kendini küçümsemeyi bırak Scout," diyor Stevie, sesinde yıllardır tanıdığım abla otoritesiyle. "Sadece Miller'a değil, kendine de. Sen tam bir avsın ve her erkek sana sahip olduğu için şanslı sayılır."

Ona zayıf bir gülümseme verdim. "Teşekkürler, ama bunu söylemek zorundasın."

"Ben bilmiyorum." Rosie elini sallıyor, sonra Stevie'yi işaret ediyor. "Ve ben de onunla aynı fikirdeyim. Miller'la neler olabileceğini kim bilebilir ama daha denemeden vazgeçemezsin. Ben bunu daha önce yaptım ve kendimi tamamen ayağımdan vurdum. Şimdi aşık olduğum adam başka birine deliler gibi aşık. Ben şansımı kaybettim. Siz sizinkini mahvetmeyin."

İfadeleri beni şaşırttı ve aynı zamanda ne olduğunu çok merak ettim. Bu konuda konuşmak isterse daha fazla detay vereceğini düşündüm, bu yüzden peşini bıraktım.

"Tamam," diyorum başımı sallayarak. "Bir şans vereceğim."

"Hiçbir şey olmasa bile, kitabın için harika bir ilham kaynağın olacak." Stevie omuz silkiyor.

Hmm. İyi bir noktaya değindi. Miller'ın öpücüğünden sonra kendimi çok ilham almış hissediyordum.

Belki bu benim yazım için iyi olabilir.

Ve... belki benim için de.

Ama fazla umutlanmayacağım. Ne de olsa Miller'dan bahsediyoruz, bana aşık olmasına imkan yok.

Miller bana elbise ve topuklu ayakkabı giymemi söylediğinde, yemeğe çıkacağımızı düşünmüştüm.

Planlamadığım şey, beni fotoğraf çektiği diğer tüm randevularıyla aynı yere götürmesiydi.

Midemin takla atıyormuş gibi hissetmesinin nedeninin gergin olmam değil, kızgın olmam olduğunu söyleyebilirim. Kızgınlım çünkü küçük bir parçam Stevie'nin haklı olduğunu, Miller'la aramızdaki şeylerin farklı olduğunu, belki de benim farklı olduğumu umuyordu.

Ama ben de diğerleri gibiyim... Geçiciyim. Sanırım artık nerede durduğumu biliyorum.

"Burası güzel bir yer, değil mi?" Miller ekmek sepetine uzanıp bana bir parça uzatıyor. Başımı sallıyorum, o da omuz silkiyor, ne kadar rahatsız olduğumu anlamıyor. "En sevdiklerimden biri."

Farkındayım.

Ama bunu söylemiyorum. Onun yerine, "Çok güzel." diyorum.

Bir parça ekmeği mideye indiriyor, sonra diğerine uzanıyor.

Önümde duran bir kadeh şaraba henüz dokunmadım, ki bu gerçekten bir şey söylüyor çünkü şarabı çok severim.

Üzerimize sessizlik çöküyor ve bu o rahat, yatıştırıcı türden bir sessizlik değil.

Cehennem gibi garip. Bunu biliyorum ve Miller da sonunda anladı.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır."

Ancak ben bile sesimde bir şeylerin kesinlikle yanlış olduğunu duyuyorum.

Ekmeğini bırakıyor, ağzındakini yutuyor, sonra da suyunun yarısını içiyor. Uzanıp ensesini sıkıyor ve birkaç saniye boyunca masaj yapıyor.

Bu hareketi hatırlıyorum. Bu onun anlatımı.

Gergin.

Şimdi düşünüyorum da, buraya gelirken de gergindi, arabayı aşırı hızlı sürerken bacağını zıplatıyordu. Şu anda burada otururken bile takım elbise ceketinin düğmelerini üç kez ilikleyip açtı.

Neden bu kadar gergin?

Bir dakika daha süren ağır bir sessizlikten sonra, nihayet nefesini üfledi ve "Özür dilerim. Seni buraya getirmemeliydim."

"Oh?"

İç çekiyor. "Yalan söylemeyeceğim, Comets'e katıldığımdan beri çok fazla randevuya çıktım. Bu benim için bilinen bir şey, seri bir flörtçü olmak."

Söylemiyorsun.

"Ama bunun bir sebebi var. Bunu daha önce kimseye söylememiştim. Greer dışında ve onun sayılacağından pek emin değilim. Yani, o Greer. Gezegendeki en büyük pislik gibi ama aslında değil. Bu sadece bir paravan. Sanırım bir zamanlar kalbi kırılmıştı, şimdi de kötü adam orijin hikayesi üzerinde falan çalışıyor. O..."

Miller saçmalıyor. Gergin olduğu için saçmalıyor. Neden bu kadar gergin? Sanki daha önce birlikte çıkmamışsınız gibi. Tabii, bu biraz farklı çünkü bu gerçek, kesin bir randevu, ama yine de sadece ben ve o varız.

Bu bir oyalama ve beklemekten yoruldum.

"...geçen yıl bir numaralı kalecimiz oldu ve-" "Alınma Miller ama Greer gerçekten umurumda değil."

Bana gergin, titrek bir gülümseme veriyor. "Doğru. Özür dilerim." Boğazını temizliyor. "Bak, gerçek şu ki ben-"

"Yemeğinizi beklerken size getirebileceğim başka bir şey var mı?" diye soruyor garson, masanın yanında belirmek için tam da o anı seçerek. Sakarin bir gülümsemeyle bize bakıyor. "Belki biraz daha su, efendim?"

Miller boş bardağını yere bırakıp elinin tersiyle ağzını sildi. "Daha fazla su harika olurdu. Ya da daha sert bir şey. Votka? Büyük bir bardak. Buzlu olsun. Hayır, bekle, buzlu değil, sadece votka. Bolca votka. İki tane lütfen."

"Elbette. Biraz daha ekmek ister misiniz? Belki içine batırmak için lezzetli tereyağlarımızdan ve yağlarımızdan biraz? Gerçek yağımız, tatlı sarımsak tereyağımız ve sızma zeytinyağımız var-"

"Bakire!"

Onun patlamasıyla Miller'a doğru kafasını sallayan tek kişi ben değilim. Etrafımızdaki en az üç masa dönüp konuşmamızı dinliyor.

"Efendim?" diye soruyor garsonumuz, şimdi son derece endişeli görünüyor.

Ve onu suçlamıyorum çünkü bu da ne?

Miller'ın bakışlarını yakalamaya çalışıyorum ama o bana bakmayı reddediyor. Tek yaptığı tabağına bakmak, kimseye bakmıyor.

"Zeytinyağı lütfen," diye mırıldanıyor.

"Hemen efendim." Garson, omzunun üzerinden birkaç kez bakıp başını sallayarak uzaklaşmadan önce bana sıkı bir glmsemi veriyor.

Miller tabağına bakmaya devam eder ve sonunda izleyenler başka bir şey olmasını beklemekten yorulur ve yemeklerine geri dönerler.

"Miller?" En az otuz saniye boyunca hareket etmeyince sessizce "Miller" diyorum.

Nefesini içine çekiyor, sonra nihayet gözlerini benimkilere dikeyor. Yanaklarını daha önce hiç bu kadar kırmızı görmemiştim, bu da bir şey söylüyor çünkü benim yanımda pek çok utanç verici şey yaptı ve söyledi.

Ama bu başka bir şey. "İyi misin?" Nazikçe soruyorum.

"Bakire," diyor tekrar, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Ben bakireyim, Scout."

OceanofPDF.com

MILLER

Oh lanet olsun. Siktir, siktir, siktir.

Bu kadar. İşimiz bitti. Daha başlamaya fırsat bulamadan, Scout ve benim işimiz bitti.

Neden bakır olduğumu söyledim ki? Benim neyim var böyle?

Çenesi düşmüş, gözleri kocaman bana bakıyor. Kaçmayı düşünüyor. Bunu görebiliyorum. Muhtemelen bende bir sorun olduğunu ya da tam bir ezik olduğumu düşünüyor ya da-

"Tamam."

Geri çekildim çünkü düşündüğüm şeyi söylemiş olması mümkün değil.

"Ha?"

"Tamam dedim. Söylememi istediğin şey bu değil mi?" "Hayır. Ben..."

Kahretsin. Aslında ne demesini istediğimi bilmiyorum. Bunu sorun etmemesini mi istiyorum? Evet, çünkü benim için önemli bir şey değil. Ama sadece tamam demesini mi istiyorum? Bilmiyorum. Sanırım gerçekten, sadece ne düşündüğünü bilmek istiyorum.

Sandalyemde daha dik oturuyorum, masanın üzerine doğru eğiliyorum ve sesimi alçak tutuyorum. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Başını iki yana sallar. "Hiç de bile. Öyle mi olmalı?" "Sanırım hayır, hayır."

"Bunu bana bekaretini almamı istediğin için mi söylüyorsun?"

Lanet olsun.

Yüzüm yanıyor. Alevlerin yanaklarımı yaladığını ve boncuk boncuk terlemeye başladığını hissedebiliyorum.

Scout bekaretimi mi aldı?

Bu fikirden kesinlikle nefret etmiyorum.

Gülüyor. "Şaka yapıyorum."

"Ama ya yaptıysam?"

Yüzündeki tüm mizah ifadesi siliniyor ve sözlerim karşısında o da benim kadar şaşırılmış görünüyor.

Onları kastediyor muyum? İstedğim bu mu?

Bilmiyorum. "Yani, hayır demiyorum..."

Kıkırdıyor. "O zaman ben de hayır demeyeceğim." "Tamam."

Koltuğuma yerleşip su bardağıma uzanıyorum, ancak son anda boş olduğunu hatırlıyorum. Sinirlerim bozuldu ve boğazım sanki bir kutu çivi yutmuşum gibi hissediyor. Şu anda ayağa kalkarsam bacaklarımın tutmayacağından eminim.

Garson hangi cehennemde? Bakire diye bağırarak onu korkuttuğuma eminim ama bir içki istatistiğine ihtiyacım var.

Sessizlik bizi sardı. Scout'un tek yapabildiği bana bakmak, benim tek yapabildiğim ise ondan başka bir yere bakmamak.

Bu yemek berbat. Her şeyi mahvettim.

Tanrım, ben tam bir aptalım.

Sonunda başımı kaldırdığımda Scout'un başını yana eğmiş beni dikkatle izliyordu. Omzunun üzerinde duran saç örgüsünden bir parça saç düşmüş ve masaya uzanıp görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını görmek için parmaklarımın arasına almak istiyorum. Onu kendime yaklaştırıp öpmek ya da onunla oturup saatlerce konuşmak istiyorum.

Kesinlikle istemediğim şey ise bu lanet restoranda bir dakika daha oturmak.

İçkinin canı cehenneme. Yemeğin canı cehenneme.

Buranın da canı cehenneme. "Buradan çıkmak istiyor musun?"

Heyecanla başını sallıyor. "Evet. Lütfen."

"Güzel. Tam yerini biliyorum."

Ayağa kalktığımda sandalyem yüksek sesle yere sürtünüyor ve birkaç gözü üzerimize çekiyor. Bunlar daha önce bakışlarını hissettiğim insanlarla aynı kişiler ve bu bakışlardan rahatsız olduğumu söyleyemem.

Garson votkalarımınla çıkageldi. Tepsisinden bardakları alıp yanımızdaki masaya koyuyorum.

İlk randevularından bahsettiklerini duyduğum kadınlara "Zahmetleriniz için," diyorum. "Umarım benimkinden daha iyi geçer."

İkisi de gülüyor, sonra bardakları kaldırıyor ve bir yudumda geri atmadan önce tokuşturuyorlar.

"Gidiyoruz," diyorum garsona, arka cebimden cüzdanımı çıkarıp üç tane yüz dolarlık banknot çıkarıyorum. Bunları garsonun tepsisine atıyorum. "Bu bizim hesabımızı karşılar."

Kocaman gözleri para yığınınına takılıyor ve tek yapabildiği başını sallamak oluyor çünkü bu para akşam yemeğimizi ve daha fazlasını karşılıyor.

"Teşekkür ederim, efendim. Umarım güzel bir

akşam geçirirsiniz." Topuklarının üzerinde döner
ve uzaklaşır.

Eğlenen bir sırtıyla beni izleyen Scout'a bakıyorum ve elimi ona doğru uzatıyorum.

"Hazır mısın?"

Elini benimkinin içine soktu. "Yolu göster."

Benzin istasyonunun otoparkına girdik.

"Burası bildiğin yer mi?"

"Hayır. Sadece atıştırmak için buradayız. Eminim akşam yemeği yemediğimiz için açsınızdır ve ben de gergin bir şekilde tüm ekmeği yedim."

"Evet! Açlıktan ölüyorum."

Ona beklemesini söyleyemeden kapıyı fırlatıp açıyor ama artık buna şaşırıyorum. Scout, Scout'un yapacağını yapacak, bu yüzden onu çok seviyorum.

O sadece...Scout.

O tamamen kendi kişiliğine sahip, kendi işini yapıyor. İnsanlar onu daha çok sevsin diye rol yapmıyor ya da olmadığı biri gibi davranmıyor. Tek yaptıkları rol yapmak olan ebeveynlerimle birlikte büyüdükten sonra, gerçek birine sahip olmak çok güzel.

Yanından geçip gidiyorum, en azından kapıyı onun için açık tutuyorum. "Önce içki mi atıştırmalık mı?"

"Atıştırmalıklar. İçecek her zaman atıştırmalıklara bağlıdır. İkisinin birlikte iyi gittiğinden emin olmalısınız."

"Hm. Düşünce tarzını seviyorum."

Atıştırmalık reyonuna gidiyoruz. Hemen bir paket Reese's Pieces alıyor, ardından fıstık ezmeli M&M'leri kapıyor,

ve sonra bir paket ekşi Skittles ve biraz ekşi sakız seçer.

"Bu oldukça büyük bir sıçrama," diye yorum yapıyorum.

"Skittles ve sakızlar benim için, gerisi senin için."

"Benim için mi?"

Başını sallıyor. "Fıstık ezmesini seviyorsun, değil mi? Bu yüzden her zaman Çikolatalı Fındık Ezmesi alıyorsun."

Fıstık ezmesiyle aramda garip bir aşk ilişkisi olduğunu fark etmesine neden şaşırdığımı bilmiyorum ama fark etmesi hoşuma gitti. "Fıstık ezmesine bayılırım."

Sırıttıyor. "Anladım. Bu da demek oluyor ki içkiniz..." Bizi soğutucu bölümüne götürüyor, tam da aradığı şeyi bulana kadar onları inceliyor. Kapıyı açıyor, içeri uzanıyor ve bana bir cam şişe uzatıyor. "Bir Yoo-hoo."

"Bir Yoo-hoo,
ha?" "Evet."

Şişeyi alıp etiketini okudum. "Yani bu çikolatalı su mu?" Burnum kıvrılıyor. "Evet, bundan emin değilim. Onun yerine çikolatalı süt alamaz mıyım?"

"Dur bir dakika, daha önce hiç Yoo-hoo yemedin mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Çocukken tatlı yememe pek izin verilmezdi. Hokey rutinime uymuyordu."

Çenesi düşüyor ve parmağımı çenesinin altından geçirip tekrar yukarı itiyorum.

"Yirmi dört yaşında olup da hiç Yoo-hoo içmediğine inanamıyorum."

"Ben de hiç seks yapmadım."

"Miller!" İçinden bir kahkaha patlıyor, dükkândaki diğer iki kişinin dikkatini çekiyor ama umurunda değil ve boş ver, benim de umurumda değil.

Omuz silkiyorum. "Bu doğru."

"Biliyorum." Soğutucuyu kapatıyor, sonra iki tane daha indirip kapıyı açıyor ve bir kök birası çıkarıyor. Pizza yediğimizde de aynı şeyi sipariş etmişti. Acaba en sevdiği bu muydu ve hangi atıştırmalığı seçerse seçsin onu mu alacaktı?

"Hepsi bu mu? Sadece şeker mi yiyeceğiz?"

Yüzünü buruşturuyor. "Hayır. Bu sadece aperatifimiz." Başını dükkânın ortasındaki adaya doğru eğiyor. "Nachos yiyeceğiz."

Biz de nacho yaptık. Lanet bir benzin istasyonunda. Bu randevunun kesinlikle planladığımdan farklı bir yöne gittiğini söyleyebilirim.

Eşyalarımızı kasaya götürüyoruz ve o da iki adet kazı kazan piyango biletini yığımıza ekliyor.

Şeker, nacho ve içecekler elimizde, arabaya geri dönüyoruz. Ben otoparktan çıkarken Scout uzanıp radyoyu açıyor. Açık olan şarkıya gülmekten kendimi alamıyorum ve Taylor Swift'in şarkısını sonuna kadar açıyorum.

Bizi nereye götürmek istediğimi bilerek doğuya doğru gidiyorum. Beş dakika sonra eski, köhne bir arabalı sinemanın otoparkına giriyoruz.

"Burada ne işimiz var? Burası birkaç yıl önce kapanmamış mıydı?"

Arabayı otoparkın tam ortasına, hala asılı duran eski paravanın önüne park ederken ona cevap vermiyorum. Muhtemelen civardaki bazı liselilerin yaptığı bir yırtık var ve kaldırımdaki çatlaklardan neredeyse arabanın önü kadar uzun otlar çıkıyor.

"İki yıl içinde bu kadar değiştiğine inanamıyorum. Sanki tiyatro hiç var olmamış gibi."

"Eskiden buraya gelir miydin?"

Başımı salladım. "Comets'e ilk katıldığım zamanlar, evet. Kapanmadan önce sadece birkaç kez katılabildim ama her zaman çok sevdim."

Gözlerinde hüzünlü bir bakışla boş arsaya bakıyor. "Eskiden babamlarla hep buraya gelirdik. Pazar günleri aile günleriydi, bu da genellikle sinema ya da bowling anlamına gelirdi. Stevie her zaman bowlingi seçerdi ama ben hep sinemaya gitmek isterdim." Gülümseyerek bana bakıyor. "Hikayeler için tabii ki. Babam da çok severdi."

"Bana bir hikaye anlat

o zaman." "Ne?

Hayatta olmaz."

"Evet bu taraftan." Ayaklarının dibinde duran çantayı gösteriyorum. "Ama önce şu çantayı bana ver. Bunun için atıştırmalıklarına ihtiyacım var."

"Sana bir hikâye anlatmayacağım," diyor ama yine de çantayı bana uzatıyor. Yoo-hoo'mla birlikte fıstık ezmeli şekerlemelerimi çıkarıyorum, sonra ekşi şekerlerini orta konsola bırakıyorum ve kök birasını bardak tutucuya koyuyorum.

Ağzımı açtım.

"Umm..." dedi, bana bakarak.

"Nacho me."

"Seni beslemiyorum Miller."

"Ne kadar kaba." Plastik kaptan bir cips koparıyorum, sonra iyi bir önlem için bir tane daha. "Bu çikolatalı suyumun yanında berbat olacak."

"Oh, kesinlikle iğrenç." Ağzına bir cips atıyor ve çiğnerken inliyor. "Bu kadar ucuz ve kesinlikle berbat olması gereken bir şeyin tadı nasıl bu kadar güzel

olabiliyor?"

Omuz silkiyorum. "Hayat böyle bir şey sanırım." "Sanırım."

M&M'lerimi yırtıp açıyorum, bir avuç dolusu geri atıyorum. Nachos peyniriyle birlikte tadı berbattı. Yoo-hoo'yu çevirerek açıyorum ve belli belirsiz bir yudum alıyorum.

"Eee?" diye soruyor.

"Kötü değil. Ama harika da değil."

"Sadece bekle. Onlara bağımlı olacaksın."

"Göreceğiz." Bir içki daha alıyorum, şimdiden daha çok hoşuma gidiyor. Şişenin kapağını kapatıp bardaklığa geri koyuyorum. "Bu kadar oyalama yeter. Hikaye zamanı."

"Ciddi olamazsın."

"Oh, öyleyim. Sen bir yazarsın, değil mi? Bir hikaye anlatıcısı?" "Evet. Hayır. Yani, olmak istiyorum."

"Öyleyse bana bir hikâye anlat."

"Miller...bu çok utanç verici."

"Ortalama bir tabağın yüz dolar olduğu bir restoranın ortasında bakire diye bağırmamdan daha mı utanç verici?"

"Benimki sadece kırktı," diye mırıldandı. "Salata sipariş ettim." "Ve sen hala oyalanıyorsun."

"Kesinlikle öyleyim." İç çekiyor. "Pekala, tamam. Bir zamanlar..."

Koltuğumu geriye itip koltuğuma yerleşiyorum ve o, kraliyet ailesinden olduğunu öğrenen Amerikalı bir lise öğrencisi hakkında bir peri masalına başlıyor. Aristokrasinin bir parçası olmayı öğrenmek için yabancı bir ülkeye gönderiliyor ve ilk başta bu bir felaket, ama sonunda etrafındaki herkesin kalbini kazanıyor.

Anlatış şekli... büyüleyici ve gözümü ondan alamıyorum. Ayrıntılar hayret verici, sanki bu büyülü ülkeye ışınlanmışım ve ben de prensesmişim gibi hissettiriyor.

O bitirdiğinde ben tüm M&M'lerimi, Reese's Pieces paketimin yarısını ve çikolatalı suyumu yemiş oluyorum. -ki bunu sevdiğimi itiraf etmeliyim- gitti. O kadar bağlandım ki, The End dediğinde gerçekten gözlerim yaşardı - bunu yüksek sesle itiraf edeceğimden değil.

"Vay canına. Bu... inanılmazdı. Bu senin yazdığın bir şey mi?"

Başını yana eğip burnunu kırııştırıyor. "Hayır, Miller. Bu The Princess Diaries'in konusu."

"Bekle... yani bu zaten bir kitap mı?"

"Evet, ama o da bir Disney filmi. Hiç izlemedin mi?"

"Gördüğümü söyleyemem."

"Ben de neden devam etmeme izin verdiğini merak ediyordum. Merdivenlerden bir şiltenin üzerinde indiğini öğrendiğinizdeki yüz ifadeniz paha biçilemezdi."

"Çünkü o bir prenses!"

Gülmekten başını geriye atıyor, tüm vücudu titriyor. Şu anda benimle dalga geçiyor olması umurumda bile değil. Onu böyle kaygısız ve rahat görmeye bayılıyorum.

Birkaç dakika sonra gözlerini siliyor ve sert bir şekilde nefes veriyor. "Vay canına. Bu kahkahaya ihtiyacım vardı."

"Uzun bir hafta mı?"

"Tuhaf bir hafta." Alt dudağını ısıırıyor. "Senin etrafta olmaman garipti. Bu beni şaşırttı."

Sırıttırıyor. "Benden hoşlandığını biliyordum."

Gözlerini deviriyor. "Keşke."

"İsterdim. Senin gibi, yani."

Bana doğru bakıyor. "Seviyor musun?" "Evet. Hem de çok."

Ay ışığı o kadar parlak ki kabulüm karşısında yanaklarının nasıl pembeleştiğini fark etmiyorum.

"Beklediğim gibi biri değilsin Miller."

"Bakire olayı mı?"

Gözleri kısa bir an için genişliyor. "Şey, o da var. Bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

"Tartışacak ne var ki?"

"Her şey! İlk öpücüğün ben miydim?"

Hafifçe gülüyorum. "Hayır, o sekizinci sınıftaki Abby Albertson olurdu."

"Şey, sanırım bu rahatlatıcı. Ve... diğer şeyler?"

"Bana cinsel geçmişimi mi soruyorsun, Scout?"

"Hayır!" Bir başka derin kızarma. "Şey, bir bakıma, sanırım." "Bir şeyler yaptım, sadece her şeyi değil."

"Ben de her şeyi yapmadım. Popo gibi şeyler, onları da yapmadım." Az önce ağzından kaçırıldığı şey ona çarptı ve elleriyle yüzünü kapatarak koltuğuna çöktü. "Aman Tanrım. Öldür beni şimdi."

"Hayır. Senden hoşlanıyorum." Ellerini aşağıya doğru çekerek uzandım. Çenesini tutup kendime doğru eğiyorum. "Seni etrafımda tutmak istiyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Beni hâlâ yanında tutmak istiyor musun? Bakire olayını kastediyorum."

"Tabii ki! Bu beni hiç rahatsız etmiyor. Sadece merak ediyorum.

Nasıl?"

"Bu gerçekten de tüm zamanların en saçma cevabı." "Dene bakalım."

"Hokey."

"Ha?"

"Hokey." Omuzlarımı kaldırıyorum. "Hokey oynuyordum. Bu benim hayatımdı. Her şey oyunla ilgiliydi. Normal ergenlik şeylerinin hiçbirini yapmadım çünkü yapmama izin yoktu. Önemli olan tek şey profesyonel olmaktı ve olduktan sonra da bunu sürdürebilmektir." Mideme yerleşen hayal kırıklığını yutkunarak bastırıyorum. "Yine de uzadıkça daha da zorlaştı ve sonra rastgele biriyle olmasını istemedim. Ben... önemli olmasını istedim. Hâlâ da önemli olmasını istiyorum."

Şimdi yüzüm kızarıyor çünkü bu utanç verici. Erkeklerin kiminle seks yaptıklarını umursamamaları gerekir. Bizim için sadece sevişmek ve bunu umursamamak sosyal olarak kabul edilebilir bir şey ama ben böyle biri değilim. Sonunda bunu kabullenmeye başladım.

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Bu ezikçe değil, Miller. Beklenmedik derecede tatlı."

"Öyle mi? Benim tam bir ezik olduğumu düşünmüyor musun?"

"Hiç de değil. Bence sen bunun tam tersisin."

İçimi bir rahatlama kaplıyor çünkü sözleri samimi görünüyor ve ben de hayatımda samimi insanların olmasını seviyorum.

"Gerçekten daha önce hiç kimseye söylemedin mi?"

Başımı salladım. "Sadece Greer. Gerçekten güvendiğim hiç kimse olmadı."

"Ama bana güveniyorsun?"

Başımı salladım.

"Güveniyorum. Bana güveniyor musun?" Başını

sallama sırası onda.
"Güveniyorum."

"Güzel."

Sonra, onun ağzını kendi ağzımla kaptım.

Yumuşak bir nefes veriyor, ama dudaklarım onunkilere değdiğinde hızla alçak bir iniltiye dönüşüyor. Belini kavıyorum, dar alanda onu olabildiğince yakınımı çekiyorum. Onun elleri de saçlarımı bulup aynı şeyi yapıyor. Bu öpücük son öpücüğümüzden farklı. Daha sert ve hızlı, daha çaresiz, sanki dudaklarımız son kez birbirine değdiği andan beri ikimiz de bunun için can atıyormuşuz gibi.

Keşke arabamda olmasaydık da onu bana karşı doğru dürüst hissedebilseydim, ellerimi tüm vücudunda gezdirip her kıvrımına dokunabilseydim. Manevra alanımızın olmamasından o da en az benim kadar rahatsız olmuş gibi ağzıma karşı iniyor.

Onu kucağıma alamayabilirim ama bu ona dokunamayacağım anlamına gelmez. Elimi belinden karnına doğru kaydırıyorum. Bunu yaptığımda sadece bir anlığına gerildiğini hissediyorum ama hedefimin çok daha aşağıda olduğunu fark edince rahatlıyor.

Parmaklarım çıplak kalçalarına çarptığında, elbise giydiği için çok şükrediyorum. Sıcak ve yumuşak ve bacaklarının arasında olmak cennet gibi hissettirecekmiş gibi bir his var içimde.

Elimi elbisesinin altına sokup ipeksi kumaşın eteklerini parmaklıyorum. Bacakları sanki devam etmem için bana izin verir gibi birbirinden ayrılıyor ve ben de bu fırsatı değerlendirmekte tereddüt etmiyorum. Zaten sırlıklam olan külotuna tek bir parmak eklemimi sürttüğümde iç çekiyor. Parmak ucumu külotunun kenarında gezdirdiğimde daha fazlasını isteyerek dokunuşuma doğru eğiliyor.

onları. Ve sonunda parmağımı kumaşın altından geçirdiğimde nefesi kesiliyor.

"Lütfen..." diye fısıldıyor dudaklarıma

karşı. "Lütfen ne, Scout? Ne istiyorsun?"

"Dokun bana." Bu bir istek değil, gerçekten değil. Bu bir talep.

-Bunu seve seve yaparım.

Bir parmağımı klitorisinin üzerinde kaydırıyorum ve titriyor. Tekrar yapıyorum. Başka bir titreme. Bu sefer bir inleme.

Kulağımda nefes nefese kaldığında tam olarak ne yaptığımı bilerek alay ediyorum ve alay ediyorum.

"Grady..."

Dudaklarından dökülen ismim beni çılgına çeviriyor ve daha fazla kendimi tutamıyorum. Bir parmağımı içine sokarken ağzımı onunkinin üzerine eğiyorum, başparmağımı klitorisine sürtmeye devam ederken onu yumuşak ve yavaşça okşuyorum.

Parmağımı dışarı kaydırduğimde inliyor, ancak iki parmağımla tekrar içeri daldığımda, onları kıvrıp kalçalarını koltuktan kaldıran noktayı bulduğumda düşük bir sızlanmaya dönüşüyor.

Ön kolumu kavlıyor, bana sürtünürken beni kendisine doğru tutuyor. Şimdi parmaklarımı beceriyor, içinden akan dalgaya biniyor.

"Tanrım... Ben..." Nefes nefese kalarak parçalanırken haykırıyor.

Vücudu titriyor ve tırnakları bana batıyor, o kadar sert ki yarın bir iz kalacağından eminim ama umurumda değil. Kollarımda parçalanırken daha önce hiç bu kadar seksi bir şeye tanık olmamıştım.

Onu tekrar öpüyorum, dudaklarımı çenesinden geçiriyorum, boynuna iniyorum ve ona ulaşana kadar tekrar

yukarı çıkıyorum.

ağzını bir kez daha öptü ve çekilmeden önce oraya son bir öpücük kondurdu.

Koltuğuna yaslanmış, en iyi şekilde bitkin görünüyor. Saçları darmadağın ve alnında bir ter tabakası var.

Gülmekten kendimi alamıyorum.

"Ne?" diye soruyor, sesi çok yorgun geliyor.

"Hiçbir şey. Sadece şu anda çok sevimli görünüyorsun."

Burnunu kıvırıyor. "Sevimli mi? Daha önce kimsenin bana böyle dediğinden emin değilim."

"Öyle olmalı, çünkü bu doğru."

Yumuşak bir esneme sesi çıkarıyor ve eliyle ağzını kapatıyor. "Özür dilerim."

"Özür dileme. Belli ki seni yıprattım." "Ve seks bile yapmadık. Etkileyici."

"Bu kendime bir A artı kazandırdığım anlamına mı geliyor?" "Pek sayılmaz."

"Lanet olsun. İkinci randevuda tekrar denemem gerekecek." Kaşlarını kaldırıyor. "İkinci randevu, ha?"

"Ya da üçüncüsü." Omuz silkiyorum. "Mükemmel bir not için gerektiği kadar çok kez gitmeye hazırım."

"Kendini fazla kaptırma." Yanaklarımı okşadı. "Önce ikinci randevunun nasıl geçtiğini görelim."

Hayatımda ikinci bir randevuyu hiç bu kadar iple çekmemiştim.

MILLER & SCOUT

Bu gece duşta ereksiyon **oldum**.

İzci: Bu...ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir bilgi.

Miller: Bu senin hatan, bu yüzden bilmen gerektiğini düşünđüm.

Bu nasıl benim hatam olabilir? Sen yüzlerce mil uzaktasın!

Miller: Evet, ama seni ve geçen gece arabamda olanları düşünmeden edemiyorum.

Scout: Oh.

Miller: Evet, oh.

Miller: Çok da uygunsuz. Duşta ereksiyon olmamanız gerekiyor. Bu bir numaralı soyunma odası kuralı gibi bir şey.

Scout: Pardon?

Olmalısın. Bu çok kaba.

Miller: Ama buna kesinlikle değdi.

Miller: Bunu tekrar yapmak için sabırsızlandığımı söylersem uygunsuz mu olur?

Scout: Az önce bana ereksiyonunla ilgili mesaj attın. Sanırım bu noktada uygunsuzluğu aştık.

Miller: Bu adil.

Miller: Bu çok mu fazla oldu? Bazen fazla paylaştığımı söylerler.

İzci: Hayır. Beni güldürdü ki bugün buna ihtiyacım vardı.

Miller: Uh-oh. Kötü bir gün müydü?

Scout: Sadece yorgunum. Dün gece fazla uyuyamadım ve bu sabah huysuz bir müşterim vardı, o da beni huysuz yaptı.

Miller: Bir dahaki sefere taşaklarına yumruk at.

İzci: Bir bayandı.

Miller: O zaman taşaklarını yumrukla. Belli ki sana karşı küstahlaştığına göre taşakları var. Sen biraz korkutucusun.

Scout: Oh?

Evet. Ama sıcak bir şekilde.

Scout: Korkutucu olmanın sıcak bir yolu var mı?

Miller: Tabii ki var.

Miller: Korkutucu ve seksi arasında ince bir çizgi var, bu da size korkutucu seksi veriyor.

İzci: Hayır, doğru. Bu çok mantıklı.

Miller: Çılgınca değil.

İzci: Öyle olduğunu söylemedim.

Miller: Sende şu ses tonu var.

İzci: Bu bir metin. Metinde gerçekten bir ton söyleyebilir misin?

Miller: Evet!

Miller: ^Bu öfkeydi.

İzci: Not edildi.

Miller: Beni özlemedin mi daha?

Scout: Hiç şansın yok.

Miller: Kendine ne söylemen gerekiyorsa, Scout.

Scout: *gözlerini devirir*

Scout: Git hokey oyna Miller.

Scout: Macie'nin dün geceki golünüzle gurur duyduğunu bilmek istersiniz diye düşündüm. Bu sabah kahvaltı boyunca bundan bahsetti.

Miller: Gurur mu duyuyor? Ben gurur duyuyorum! Bu harika bir atıştı!

Scout: Alçakgönüllülüğünle tanınıyorsun.

Hey, birinin benim borumu öttürmesi lazım.

Scout: Bu...kulağa garip bir şekilde seksi geldi.

Miller: Yani, öyle değildi, ama kafanızın olduğu yeri seviyorum.

Miller: Bu telefon seksinin başlangıcı mı?

Scout: NE? Hayır! Hayır! Kastettiğim bu değildi!

Miller: Emin misin?

İzci: Çok, çok eminim.

Miller: Yuh!

Miller: Ancak kararınıza saygı duyuyorum ve size baskı yapmayacağım.

İzci: **Tam** bir centilmen.

Miller: Elimden geleni yapıyorum.

Miller: Yarınki ikinci randevumuz için bir fikrin var mı?

İzci: Hayır. Ben planlamıyorum. Hepsi senin suçun.

Miller: Benim bazı fikirlerim var.

Miller: Çıplak fikirler.

Miller: *kaşlarını sallar*

Bunun olacağını nereden bilebilirdim?

Miller: Çünkü ben benim ve kabul etseniz de etmeseniz de benden hoşlanıyor ve bana dikkat ediyorsunuz.

Scout: Bu biraz zorlama oldu.

Miller: Arabamda parmaklarım bacaklarının arasındayken benden hoşlandın.

Scout: Düşünmeden duramıyor musun?

Miller: Yapabilir misin?

İzci: Hayır.

Miller: Şu an yüzün kızarıyor mu?

İzci: Birazcık.

Miller: **Yüzünün** kızarması hoşuma gidiyor.

Miller: Özellikle seni kızartan kişi ben olduğumda hoşuma gidiyor.

İzci: Bunu anladım.

Miller: Düşünsene, ben de kendimi tutuyordum. Beni daha iyi tanıyana kadar bekle.

İzci: Bu beni biraz korkutuyor, yalan söylemeyeceğim.

Miller: Korkacak bir şey yok.

Miller: Şey... bir şey var.

İzci: Ne gibi bir şey?

Scout: Miller mı?

İzci: MILLER?

Scout: Ne bir şey????

Scout: Oh. Benimle kafa buluyorsun, değil mi?

Miller: Sanırım bunu daha sonra öğreneceksin.

Scout: Çok sinir bozucusun.

Bayılıyorsun.

İzci: Bu da onu tanımlamanın bir yolu.

Miller: Yarın saat dörtte mi?

Scout: Beni nerede bulacağını biliyorsun.

OceanofPDF.com

İZCİ

Miller'ın parmakları sihirli olmalı çünkü buluşmamızdan bu yana geçen bir hafta içinde on bölüm yazdım.

Ve tek bir tanesini bile silmedim.

Bu noktada onun benim ilham perim olduğunu söyleyebilirim. İlk kez öpüştükten sonra yazdım. Arabasında geçen geceden sonra, gerçekten yazdım. Kitabımı düşünmeden duramıyorum ve yazma dürtüsü hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Tüm bunların Miller ve onunla birlikte olmanın beni canlı hissettirmesi sayesinde olduğunu biliyorum.

Sezon başladığı için üç gündür ortalıkta yok ama hala sürekli mesajlaşıyoruz. Henüz ikinci randevumuza çıkma şansımız olmadı - bu gece - ve ben bunu dört gözle bekliyorum.

Hiçbir zaman ilk buluşmada şaka yapan biri olmadım, ama Miller parmaklarını bacaklarımdan yukarı kaydırduğunda, vücudum ne istediğini biliyor gibiydi - onu. Ve oh, adamım, haklıydı. Onu bacaklarımin arasında hissetmekten hâlâ kurtulamıyorum, onun etrafında nasıl dağıldığımı unutamıyorum. Beni nazıkçe okşaması ve ben kendimden geçerken beni şefkatle öpmesi...

Bakire olabilir ama aptal değil. Ne yaptığını çok iyi biliyor.

Bekaretini bana itiraf ettiğinde şok olduğumu söylemek hafif kalır. Söyleyeceğini düşündüğüm en son şey buydu. Gerçek gibi görünmüyor. Yirmi dört yaşında, profesyonel bir hokey oyuncusu ve nasıl bakire olabilir? Kadınlar sürekli ona asılıyor. Kendi gözlerimle gördüm, Tanrı aşkına!

Bana gerekçesini anlattığında, bir yanımda onun için üzüldü çünkü hokeye olan bağlılığı nedeniyle pek çok "normal" şeyi kaçırmakla mücadele ettiği açık. Yani, her şeyin karşılığını aldığı için mutlu ama bunun bazen ne kadar zor olabileceğini anlayabiliyorum. Geçen gece arabalı sinemaya gidene kadar hiç Yoo- hoo bile yememişti.

Bu da başka bir sürprizdi - terk edilmiş arsaya girdiğinde o yerin benim için ne anlama geldiğini bilmesine imkân yoktu, bu da orayı seçmiş olmasını çok daha tatlı kılıyordu.

Eskiden açık hava sinemasını kendim için severdim, ama şimdi... şimdi başkaları için seviyorum.

Kalçalarımı muhtemelen bugün beşinci kez birbirine kenetliyorum.

"Scout Teyze! Miller geldi!" Macie, Stevie ile birlikte temizlemekte oldukları ortak alandan sesleniyor.

"Ne?!"

Kamyonun camından kafamı uzattım ve Miller'ın burada olduğunu gördüm.

Teknik olarak burada değil.

Ŗu anda caddenin karşısında, taş bir çıkıntının üzerinde oturuyor. Yanında ellerini havada sallayarak hızlı hızlı konuşan Eddie var. Bir hikâye anlatıyor olmalı çünkü Miller gülmekten başını geriye atmış. Arayı kapatan iki eski arkadaş gibi görünüyorlar.

Onları birlikte görünce yüzümü bir gülümseme kaplıyor.

Çoğu insan Eddie'ye burun kıvırırdı. Arabayla yanından geçip camlarından ona küfürler yağdıran pisliklere şahit oldum, gerçekten iğrenç şeylerdi bunlar.

Bir de Miller var, çok başarılı bir hokey oyuncusu, yoğun gününden beş dakika ayırıp bu adama insan gibi davranıyor.

Gtn teki olmadığına çok sevindim.

Sanki onu düşündüğümü hissetmiş gibi başını çevirip bana doğru bakıyor.

Yüzünü dolduran sırtışı görüyorum ve Eddie'ye dirsek atıp bana doğru başını sallıyor. Eddie dikkatini bana çeviriyor, sonra Miller'a bir şeyler söylüyor. Keşke bu kadar uzaktan dudak okuyabilseydim, çünkü Eddie ona her ne söylediyse onaylayarak başını sallarken sırtışı daha da büyüyor.

Miller Eddie'nin sırtını sıvazlar ve ayağa kalkarak kamyona doğru ilerler.

O yanıma gelirken - gerçekten yanıma gelirken - ben işimle meşgul oluyorum. Ona hiç dikkat etmiyormuş gibi davranıyor olabilirim ama yüzündeki sırtıştan ne yaptığını çok iyi anladığımı anlıyor.

Pencereye doğru ilerlerken Macie ve Stevie'ye el sallıyor.

Kamyona ulaştığında "Hey," diyor kayıtsızca.

"Merhaba. Randevumuzun saatini yanlış mı söyledim?" diye sordum. "Hayır. Hâlâ dörtte buluşuyoruz. Sadece seni görmeye geliyordum.

Eddie."

"Onunla sık sık takılır mısın?"

Miller'ı yıllar boyunca birkaç kez onunla konuşurken gördüm. Ona her zaman çörek ve kahve ısmarlar ve duvarın üzerinde ya da kaldırım boyunca otururlar.

"Onu en azından haftada bir, bazen de bulabilirsem daha sık görmeye çalışıyorum. Birkaç farklı yere taşınıyor ama buraya çok sık geldiğim için onu burada kontrol etmeye çalışıyorum."

"Onunla nasıl tanıştın?"

Bir omzunu kaldırdı. "O buradaydı. Ben de buradaydım. Sadece konuşmaya başladık. O zamandan beri arkadaşız. Birkaç kez onu sokaklardan kurtarmaya çalıştım ama reddediyor ve ben de zorlamayacağım. Ama kışın hava soğuduğunda, en azından ısınabilmesi için otel parasını ödememe izin vermesini sağlıyorum."

"Çok tatlısın Miller."

Kaşları çatıldı. "Bu tatlı değil. Bu temel insani terbiye."

"İnanın bana, her insan böyle iyi değildir. İnsanların ona söylediklerini duyduğum şeyler..."

Yüzü kararıyor. "Ona bir bok söyleyen bir pislik yakalamama izin ver. Ekibimizde tutuklanan tek kişi Wright olmayacak."

"Aman Tanrım. Neredeyse unutuyordum."

Bu olay Comets'in Finallerde gelmiş geçmiş en kötü yollardan biriyle kaybetmesinden sadece birkaç hafta sonra gerçekleşti. Her şey haberlerdeydi ve insanlar Wright'ın

başka bir takıma gönderildi, ama o gitmedi. Kaldı ve ertesi yıl her zamankinden daha iyi bir şekilde geri döndü.

"Temizlik için yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor, hâlâ üzerinde çalıştığım dağınıklığa bakarak.

Pazar günleri her zaman en yoğun günlerimizdir ve bu da bir istisna değildi. Sıra bir ara otoparkın dışına taştı ve gittikçe daha da büyüyor gibiydi. Bunun sebebinin sezon başında Comets Cosmic Brownie çöreğini geri getirmemiz ve taraftarların bir oyuncunun burada olmasını umması olduğundan yüzde seksen eminim. Miller'a uğramasını söylemek istedim ama son zamanlarda ne kadar çok takıldığımızı düşününce böyle bir iyiliği karşılıksız bırakmak garip geldi.

"Sanırım işim bitmek üzere. Macie ve Stevie şu anda masalar üzerinde çalışıyorlar, ben de burayı neredeyse bitirdim. Eve gidip önce temizleneceğim. Kesinlikle bir duşa ihtiyacım var."

"Ya da..." diyor. "Benim evimde duş alabilirsin." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Senin evinde mi?"

Başını sallıyor. "Düşünüyordum da belki sana yemek hazırlayabilirim." Bunu beklemiyordum. "Yemek mi yapıyorsun?"

"Biraz. Çok değil." Nefesini dışarı üflüyor. "Pekâlâ, tamam. Erişte haşlayacak, üstüne biraz kavanoz sosu dökecek ve iyi diyecektim."

Burnumu kırıstırıyorum. "Hayır. Bu olmaz. Peki ya ben yemek yaparsın, sen de salata yaparsın?"

"Bunun adil olmadığını hissediyorum. Bütün gün çalıştın." "Sorun değil. Tatlı yapmak için güzel bir mola olacak." "Burada işin bittikten sonra dükkâna uğrayabiliriz.

İstersen malzemeleri alabilirsin. Evinize uğrayıp yarın için

kıyafet de alabiliriz."

Bunu öyle bir söylüyor ki, sanki günün kalan saatlerini atlamamış gibi.

Bu şu anlama mı geliyor.

"Ben de hiç pijama partisi yapmadım," diyor. "Yoo-hoos gibi listemdeki bazı şeyleri kontrol ettiğimize göre, belki bunu da deneyebiliriz diye düşündüm. Ayrıca, yakında uzun bir seyahate çıkıyorum. Eğer burada kalırsan, ben gitmeden önce belki üçüncü bir randevu bile ayarlayabiliriz."

Bu beni korkutmalı, bu kadar erken onun evinde kalmamalıymışım gibi hissediyorum. Kafamın içinde bunun kötü bir fikir olduğunu ve ağırdan almamız gerektiğini söyleyen o küçük sesi bekliyorum.

Ama asla gelmez.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim ama ben daha analiz edemediğim Stevie "Kalacak!" dedi.

"Stevie!" Ona bağıriyorum.

"Ne?" Omuz silkiyor. "Bunca zamandır dinliyordum. Onun evinde kalmalısın." Miller'a bakıyor. "Ve daha önce hiç Yoo- hoo yapmamış olman gerçekten garip."

"Yargılama."

"Ve dinlemeyi kes!" Ekliyorum.

Ellerini havaya kaldırarak masummuş gibi uzaklaşıyor, oysa hepimiz onun masum olmadığını biliyoruz. Muhtemelen saklanmak ve dinlemek için başka bir yere gidiyordur.

Miller bana baktı. "Sana baskı yapmasına izin verme. Kalmak istemiyorsan, kalmak zorunda değilsin. Bir şey beklediğim yok, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Anlıyorum ve takdir ediyorum. Ama... Aslında bir şey olursa iyi olacağımı düşünüyorum. Son üç yıldır kendimi ne kadar atıl hissettiğimi fark etmemiştim ve şimdi

vibratöründen kaynaklanmayan bir orgazm yaşadım, daha fazlasını istiyorum.

"Pijama partisi yapabilirim," dedim ona.

"Öyle mi?" Başımı salladım. "Güzel." Daha yakına eğildi. "Ve Scout?" Biraz daha yaklaştım. "Evet?"

"Belki de yanına pijama alma."

Kamyonu iterek uzaklaştı ve beni ağızım açık bir şekilde orada bıraktı.

Stevie beşlik çakmak için elini kaldırıyor.

"Güzel." Sırıttıyor... ve elini onun eline vuruyor.

Yüzüncü kez Miller'la kendimi neyin içine soktuğumu ve bu konuda neden bu kadar heyecanlı olduğumu merak ediyorum.

"Sarımsaklı ekmeğin üzerine peynir ister misiniz?" "Evet, lütfen."

Başımı sallayıp bir kutu rendelenmiş parmesan alıyorum. Normalde kendim rendelerdim ama Miller'ın evinde ne tür malzemeler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Şu anda mağazada birlikte yürürken gülünç görünüyoruz. Ben hâlâ güvenilir tulumumu giyiyorum ve saçlarım karmakarışık. O ise benim tam tersim; kot pantolon ve fazla yumuşak görünen ve üzerinde hâlâ kat izleri olan güzel bir tişört giymiş.

"Evinizde sızma zeytinyağı var mı?" "Diğer bakire türleri arasında, evet."

"Miller!" Tıslıyorum.

"Ne? Ben seni ve kıcını kastetmiştim."

Başımı sallıyorum, arabayı listemizdeki bir sonraki öğeye doğru yönlendiriyorum.

Domates salçasının olduğu reyona geldiğimizde, en üst rafta olmasından rahatsız oldum. Neden her şeyi bu kadar yükseğe koymak zorundalar?

Parmak uçlarımda yükselip kavanoza uzanıyorum ama Miller arkamda kalana kadar fazla ilerleyemiyorum. Bir eli belime gidiyor ve etrafıma uzanıp kavanozu kolaylıkla kavrarken sıcaklığı üzerimi yıkıyor. Kıçım onun sikiyle aynı hızda ve her bir santimini hissettiğimden emin olmak için bana baskı yapma şeklini kaçırmıyorum.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Ona sürtünüyorum, tutuşturmaya çalıştığı ateşe sürtünme ekliyorum.

O İnliyor, ve a derin growl hamleler aracılığıyla Onu. "Kadın."

Gülüyorum, kolunun altına giriyorum ve etrafını sarıyorum. "Ne?"

"Çok kötüsün."

"Oh, ben mi kötüyüm? Az önce ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

"İhtiyacın olan kavanoza mı uzanıyorsun?"

"Uh-huh." Kot pantolonunun içinde pek de gizli olmayan şişkinliğe bakıyorum. "Ne derler bilirsin Miller: Aptalca oyunlar oyna, aptalca ödüller kazan."

"Oh, sana bir ödülüm var..."

Gözlerinde saf bir arzu kıvılcımıyla bana doğru yaklaşırken yüksek sesle bir ciyaklama sesi çıkarıyorum.

Beni arabaya bastırana kadar durmuyor. Ellerini arabanın üzerine koyuyor, beni sanki bir

avcı ve ben onun avıyım.

"Umarım eve döndüğümüzde bu oyunun devam edeceğini biliyorsundur... ve sen kaybedeceksin."

"Sonunda tatmin olursam gerçekten kaybediyor muyum?" Kaşlarımı kaldırarak meydan okuyorum.

Gözlerini kısar. "Gelmene izin vereceğimi kim söyledi?"

"Geçen gece gözlerindeki bakışı gördüm ve sanırım sen de parmaklarını bacaklarımın arasında gezdirmekten en az benim kadar keyif aldın."

Onu orada tuttuğumu biliyor. "Sen-"

"Hey, seni sürüngen! O genç kadını rahat bırak!"

Miller etrafında dönüyor ve ben de etrafına baktığımda yaşlı bir kadının bize parmağıyla işaret ettiğini görüyorum.

"Ben-"

"AMAN TANRIM, PENİSİ!"

Miller ona doğru koşuyor. "Hanımefendi! I-"

"Güvenlik! Güvenlik! Güvenlik! Penisile bana dokunmaya çalışıyor!"

Sonra yaşlı kadın çığlık atmaya başlar ve işte o zaman kıyamet kopar.

"Sana vurduğuna ya da yere düştüğüne inanamıyorum."

"Güvenliği çağırdığına inanamıyorum. Saldırıya uğrayan benim!"

"Ereksiyonunu doğrudan ona doğrulttun..."

"Senin hatan olan bir ereksiyon!" Yüzündeki buz torbasını çıkardığımda yüzünü buruşturdu. Metalden bir kesik var

Çantasında sivri uçlar ve oldukça koyu bir morluk oluşmuş ama çok ciddi bir şey değil. "Çantasında ne vardı ki? O şey cehennem kadar ağırdı."

"Tombalacılarla dolu olduğundan oldukça eminim. Yönetimin halletmesini beklerken yirmi tane falan saydım."

"Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Ciddiyim. Ve tüm bunlardan sonra senden imza istedi."

Başını sallıyor. "Kimsenin polisi aramamasına sevindim."

"Tehdit etti."

"Ben bir şey yapmadım bile!"

Bunu söylerken taburesinden kalkıyor ama ben onu geri itiyorum.

"Biliyorum," diyorum. "Onlar da biliyor. Her şeyi hallettik."

İnliyor. "Tanrım, Koç yarın bunu duyduğunda çıldıracak. Ve bütün çocuklar gülecek."

Kıkırdıyorum çünkü düşününce çok komik geliyor. Miller bundan hoşlanmıyor, bana sert bir bakış atıyor ve bu da beni daha çok güldürüyor.

Sonunda gevşedi ve ikimiz de gülmeye başladık.

"Biliyor musun," diyor biz yerimize oturduktan sonra, "randevular konusunda pek iyi bir sicilimiz yok. İlkinde ben..."

"Garsona bekaretin hakkında bağırarak mahvetti ve ikincisi..."

"Bakire sosisimle mahvettim."

Bu da bizi başka bir kahkaha krizine sokuyor.

"Sanırım en çok mağazadan elimiz boş ayrıldığımız için üzülüyorum çünkü"

akşam yemeği," diyor Miller.

"Sorun değil. Başka bir gece yaparız. Hem zaten canım pizza çekiyordu."

"Sanırım o kaostan sonra sakın bir şeye ihtiyacımız vardı. Duş almak istersen on dakika içinde burada olur."

"Emin misin?" Gerçekten yıkanmak istememe rağmen soruyorum. Bütün gün kamyonunda çalışmaktan hâlâ berbat durumdayım.

"Evet," diyor buz torbasını elimden alarak. "Ben iyi olacağım. Yatak odam koridorun sonunda. Banyoyu oradan kaçırmak biraz zor. Yemekten sonra sana etrafı gezdiririm."

"Madem ısrar ediyorsunuz..." Tabureden atlayıp o tarafa doğru gitmeye başladım, sonra hatamı fark ettim. "Oh, kahretsin! Kıyafet almak için evime uğramayı unuttuk. Şimdi pijama partimiz mahvoldu."

"Hayır. Asla olmaz. Zaten yeterince şeyimiz mahvoldu, bu da onlardan biri olmayacak. Sana giyecek bir şey bulacağım."

Gülüyorum. "Evet, doğru. Senin kıyafetlerin bana uymayacak Miller."

Gözlerini kısar. "Sana bir şey bulup banyo tezgahının üzerine koyacağım."

Tartışmak istiyorum çünkü her şeyi kapsayacak bir şey bulmasının imkânı yok ama zaten yeterince zor bir akşam geçirdi, o yüzden tartışmıyorum.

"Tamam. Çabuk olacağım," diye söz veriyorum ve koridora doğru ilerliyorum.

Miller şehir merkezindeki büyük, gösterişli binalardan birinde oturuyor ve evi çok büyük. Stevie ve ben tüm dairemizi Miller'ın dairesine rahatlıkla sığdırabilirdik.

oturma odası. Her odaya bakmak için can atıyorum ama meraklı olmak istemiyorum. Yine de yatak odasına geldiğimde kendime engel olamıyorum. Etrafa bakmak zorundayım.

Neden bilmiyorum ama Miller bana her zaman dağınık bir apartman dairesi gibi gelmiştir. Durum hiç de öyle değil. Temiz ve düzenli, hatta yatağı bile mükemmel bir şekilde yapılmış. Acaba temizlikçi mi tutuyor yoksa kendisi mi bu kadar düzenli?

Etrafta hiçbir ıvır zıvır yok, sadece yan sehpanın üzerinde bir kitap var. Kapağına bakıyorum ve ne okuduğunu görünce kahkahayı basıyorum: Meg Cabot'un Prenses Günlükleri.

Tabii ki okuduğu şey bu.

Kitabı yerine koyduktan sonra banyoya giriyorum. Evin geri kalanıyla aynı monokromatik şema, ancak alanın gerçek güzelliği büyük duşakabin. Kapı yok; doğrudan içeri giriyorsunuz ve tamamen kapalı kalmamanız için buzlu cam bir pencere var. Koyu gri taş işçiliği her santimi kaplıyor ve arkaya sıkışmış siyah bir bank var. Şimdiye kadar şahsen gördüğüm en muhteşem banyo.

Soyunuyorum, kirli kıyafetlerimi onun sepetinin yanına koyuyorum, sonra ısınması için suyu açıyorum. Su iki farklı yönden fışkırıyor ve ben neşeyle kıkırdıyorum çünkü bunun hayatımın en iyi duşu olacağını zaten biliyorum.

Su ısındığında -ki bu sadece yirmi saniye sürüyor- içeri giriyorum ve sıcaklık üzerime hücum ettiğinde kelimenin tam anlamıyla rahatlayarak inliyorum.

Başka bir şey yapmayı düşünmeden önce birkaç dakika akarsuların altında duruyorum. Burada pek bir şey yok.

Gerçi bu şaşırtıcı değil ama elimdekilerle idare ediyorum. İkisi bir arada kullanmak zorunda kaldığım için saçımdan özür diliyor, ardından odunsu kokulu vücut losyonundan biraz ellerime sıkıyorum.

Kapının gıcırdayarak açıldığını duyduğumda donup kalıyorum ve sonra Miller'ın bana kıyafet getirdiğini hatırlayıp rahatlıyorum. Gerçekten göremediğini, sadece dış hatlarımı görebildiğini biliyorum ama yine de gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. İlk tepkim bundan utanmak oluyor ama sabunu durularken bakışlarının vücudumda dans ettiğini hissederken böyle hissetmeye kendimi alamıyorum.

Bir yanımda onu duşa davet etmek istiyor, onu kendime çekmek ve anlamsızca öpmek istiyor... ama henüz buna hazır olduğumdan emin değilim.

Banyodan çıkmaya karar verdiğinde sabunun çoktan bitmiş olduğu gerçeğine dayanarak, o da bunu düşünüyor.

O gittikten sonra suyu kapatıyorum ve kurulamak için en yakın havluyu alıyorum.

"Oh Tanrım." Vücudumun etrafında kaydırarak inliyorum. "Lanet olası havlular bile harika."

Kirli giysilerimin gittiğini ve yerlerine yenilerinin tezgahın üzerinde durduğunu fark ediyorum.

Onları elime aldığımda gülüyorum. "O deli. Bu uymaz."

Gömleği vücuduma geçirdiğimde yanıldığımı anlıyorum, sadece tam oturmakla kalmıyor, aynı zamanda hala yer var. Kalçamın ortasına kadar geliyor ki bu iyi bir şey çünkü iç çamaşırım yok ve Miller'ın bıraktığı şort sığmıyor.

Parmaklarımı ıslak saçlarımda gezdiriyorum, boğulmuş bir fare gibi görünmemek için biraz kabartıyorum.

Aynada kendime bakıyorum. Üzerimde sadece beni örtecek kadar büyük bir tişört var, ama kollarımı biraz kaldırırsam tüm mallarım dışarı sarkacak ve ıslak saçlarımla gülünç görüneceğim. Bu durumda yapabileceğim en iyi şey bu.

Durum şu ki, bu gece Grady Miller ile kalacağım.

Aman Tanrım. Son bir buçuk ayda hayatım ne hale geldi? Sürekli çalışmaktan ve izinli olduğum zamanlarda eve kapanmaktan bir hokey oyuncusuyla yatıya kalmaya geçtim.

Stevie yazarken ilhama ihtiyacım olduğunu söyledi ve bu çok iyi bir şey. Belki Miller'ın başına gelenler bittikten sonra nihayet bitmiş bir kitabım olur.

Ön kapının hafifçe çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve tam o anda midem gurulduyor çünkü pizza zamanının geldiğini biliyor.

Kendime son bir kez bakıp, yapabileceğim başka bir şey olmadığına karar vererek derin bir nefes alıyorum ve Miller'ı bulmak için yola koyuluyorum.

MILLER

Boku yedim.

Tam anlamıyla değil, keşke
öyle olsa. Ama tamamen
mahvoldum.

Tezgâha onun için kıyafet koyduğumda, buraya havluyla
gelmesini ve bana bunu giymeyeceğini söylemesini
bekliyordum. Giymesini de beklemiyordum ama şimdi
göğsünde Comets logosu, sırtında ismim ve numaramla
karşımda duruyor.

Çok ateşli.

"Tişört için teşekkürler," diyor ve mutfağa doğru
ilerlerken biraz yukarı çıkınca tişörtü aşağı doğru çekiyor.

"Tişört mü? Beni öldürüyorsun, kadın. Bu bir forma,
hatta bir kazak ama kesinlikle bir tişört değil."

"Bugün bana ikinci kez böyle hitap ediyorsun."

Başımı eğiyorum, ne demek istediğinden emin
değilim.

"Kadın," diye açıklıyor. "Bunu markette de söylemiştin."

"Beğenmedin mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, yapacağımı düşünmemiştim
ama... hırlayıp duruyorsun. Bu biraz ateşli."

"Hırlıyor muyum?"

"Evet." Başını sallıyor. "Kadın gibi."

Sesini birkaç oktav düşürerek kelimeyi göğsünden çıkarıyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

"Sesimin böyle çıkmasına imkan yok."

"Biliyorsun." Omuz silkiyor. "Ama sorun değil çünkü sıcak." "Öyle mi?"

"Ah, evet. Bazen aşk romanlarında erkekler bunu yapar ve ben hep bunun ne anlama geldiğini ve neden kadın kahramanı heyecanlandırıp rahatsız ettiğini merak etmişimdir, ama sonra sen..." Elini bana doğru sallıyor.

"Evet."

"Şu anda çok ateşli ve rahatsız olduğunu mu söylüyorsun?"

Yanakları pembeye boyandı. "Şey, ateşli ve rahatsız değilim. Sütyenimi çalmış olman da yardımcı olmuyor ve bu forma meme uçlarıma çok iyi geliyor." Elini ağzına kapattı.

"Aman Tanrım. Bunu söylediğimi unut."

Bunu söylediğini unutamam. Milyon yıl geçse de bunu söylediğini unutmayacağım.

Siktir. Meme uçlarını düşünmek bile sikimi zonklatıyor.

Dürüst olmak gerekirse, Scout'la ilgili her şey sikimin zonklamasına neden oluyor. Onda inanılmaz çekici bulduğum zahmetsiz bir seksilik var.

"Lütfen?" diye soruyor, gözleri hâlâ kocaman. "Hiç şansın yok."

Ne olduğunu anlamadan mutfağa geçip onu kucağıma alıyorum.

"Miller!" Şaşkın bir kahkaha atıyor. "Ne- beni yere indir!"

"Peki," diyorum ve onu en başından beri istediğim yere, tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Sen delice," o diyor ki nefes nefese olarak I adım bacaklarının arasına.

"Belki biraz." Yüzümü boynuna gömüp onu usulca öpüyorum.

Kollarımda titriyor, kelimenin tam anlamıyla. "İyi misin?" diye sordum.

"Tezgah kıcıma soğuk geliyor."

Başımı geri çekip ona bakıyorum. "Sana karşı..." Her şey yerli yerine oturuyor. "İç çamaşırı giymiyorsun, değil mi?"

Dişlerini alt dudağına gömüyor ve başını hafifçe sallıyor.

Bu sefer beni terk eden hırıltıyı ben bile duyuyorum.

Gözlerimi vücudundan aşağı kaydırıyorum ve formanın çok tehlikeli bölgelere doğru yükseldiğini görüyorum. Artık sadece kalçalarının üst kısmını örtüyor. Bir santim bile kırırdasa, hiçbir şeyi örtmüyor olacaktı.

Gerçekten bir santim hareket etmesini istiyorum.

Bakışlarını karşılıyorum ve onun da bana muhtemelen benim gözlerimdeki aynı bakışla baktığını görünce şaşırmıyorum
-utanmaz ihtiyaç.

"Görebilir
miyim?"

Dudaklarından yumuşak bir nefes çıkıyor ve usulca başını sallamadan önce sadece bir an tereddüt ediyor.
"Evet."

Tek bir saniyeyi bile boşa harcamıyorum, fikrini değiştirmesine fırsat vermiyorum. Ellerimi dizlerinin üzerine koyup dizlerini ayırıyorum.

Scout konusunda haklıymışım. Büyüleyici.

Ama onu tezgahımın üzerinde bacaklarını açmış ve güzel pembe amını sergilerken görmek? O lanet bir tanrıça.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, ona hak ettiği gibi tapmaya hazırım. Başımı kaldırdığımda onun ağırlaşmış gözlerle beni izlediğini görüyorum.

"Bir şey deneyebilir miyim?" Ona soruyorum.

Gözleri sadece bir anlığına açılıyor. "Sen hiç...?"

Başımı bir kez sallıyorum. "Hayır."

"Oh. Ben senin... ilkin olur muyum?"

Ve umarım sonuncusu olur.

Düşüncenin nereden geldiğini bilmiyorum ama yine de içime çarpıyor. Hoşuma gidip gitmediğini ya da doğru olmasını isteyip istemediğimi bilmiyorum, ama yanlış hissettirmiyor.

"Evet."

"Tamam."

"Bana nasıl yazacağını anlatabilir misin?"

"Ne?"

"Kitaplarında bunu nasıl yaptıklarını anlat bana. Bunun senin için iyi olmasını istiyorum. Senin için iyi olmasını istiyorum."

Kalın kalın yutkunuyor ve göğsü kabarıyor. Sanırım hayır diyecek, yapmayacağını düşünüyorum.

Ama sonra "Önce kalçalarımı öp." dedi. Zor bir yutkunma daha. "Kahraman önce kalçalarımı öper."

Ben de öyle yapıyorum. Dudaklarımı dizinin hemen üstündeki noktaya bastırıyorum ve bacaklarının arasındaki cennetin hemen önüne kadar yukarı, yukarı, yukarı öpüyorum. Sonra diğer bacağından tekrar başlıyorum. Tezgahın üzerinde kıvrana kadar bunu tekrarlıyorum.

"Miller..." Parmaklarını saçlarımin arasında gezdiriyor, saç tellerimi çekiştiriyor. "Beni öldürüyorsun."

"İyi anlamda mı?"

"Evet, ama daha

fazlasına ihtiyacım

var..." "Sırada ne var?"

"Tadıma bak..." diye yalvarıyor. "Lütfen."

Başımı amına doğru yönlendiriyor ve ben de onun talimatlarını yerine getirmekten mutluluk duyuyorum.

Dilimi düzleştiriyorum, ona doğru kaydırıyorum ve şimdi ses çıkaran ben oluyorum çünkü kutsal cehennem. Tadı inanılmazdı. Tatlı, tıpkı bildiğim gibi.

Tekrar yaparım. Ve tekrar. Kalçalarını eğiyor, ben onu yalamaya devam ederken bana daha iyi erişim sağlıyor. İnemeleri mutfağı dolduruyor ve yemin ederim biri bunu kaydetse bütün gün dinlerdim.

"Klitorisimi em," diye talimat veriyor.

Küçük tomurcuğu ağzıma çekip baskı uyguluyorum ve neredeyse tezgâhtan uçacak.

"Oh Tanrım." Başka bir inilti. "Durma. Lütfen."

Kenarda sallanana kadar onu daha da yakına sürüklüyorum, emmeye, yalamaya ve onu unutturmaya devam ederken kaldıraç için saçlarıminı kavriyorum. Bunu sadece o sevdiği için değil, ben de sevdiğim için yapıyorum. Sanırım izin verse buraya taşınabilirdim.

"Çok yaklaştım," diye mırıldanıyor. "Çok, çok yakınım."

Ve bu, etrafımda titrerken ağzından çıkan son tutarlı şeydi, orgazmının dalgalarını dilimde sürerken kalçaları beni neredeyse çok sıkı sıkıyor.

Saçlarımdaki tutuşu yavaşça gevşiyor ve bacakları gevşiyor. Havaya ihtiyacım olduğunu biliyorum ama neredeyse istemiyorum. Eğer bu şekilde ölürsem, tüm zamanların en tatlı ölümü olacak.

Arkama yaslanmadan önce ona son bir öpücük veriyorum ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. Göğsü hızla inip kalkıyor, gözleri hâlâ sımsıkı kapalı. Alnında belli belirsiz bir ter tabakası var ama yemin ederim onu daha önce hiç görmediğim kadar rahatlamış görünüyor.

Gözlerini teker teker açıyor, sonra bana bakıyor.

"Eee?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Nasıldım?"

Nefes nefese gülüyor. "Sanırım o A artı notunu hak ettin."

"Daha önce hiç hokey maçına gitmedin mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Yani Macie sayesinde çok izledim ama hiç canlı bir maça katılmadım."

"Bunu değiştirmemiz gerekecek. Benimkilerden birine gelip bana tezahürat yapabilirsin." Hâlâ giydiği formayı çekiştiriyorum. "Belki bunu giyebilirsin. On üç numara sana yakışıyor."

Yediğimiz soğuk pizzadan tıka basa doymuş bir halde kanepede uzanıyoruz, ikimiz de hareket etmeyi reddediyoruz. Scout bacaklarını kucağıma sarkıtmış, her kıpırdanışında gömleğinin altında ne olduğunu görebiliyorum, hiçbir şey.

"Eminim bunu bütün kızlara söylüyorsunuzdur."

"Bakire konuşmamızı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Şey, evet," diyor, bana bakmadan kolunu karıştırarak. "Ama oyunlarında kız arkadaşların ya da kızlar olduğunu varsayıyorum."

"Hayır."

Gözlerini yavaşça bana çeviriyor. "Hayır mı?"

"Beni duydunuz. Hayır, daha önce hiç kız arkadaşım olmadı ve kesinlikle ligdeki bazı adamlar gibi maç biletlerimi buldukları her pak tavşanına dağıtan rastgele kızları maçlarıma getirmiyorum. Bu benim tarzım değil."

Ağzı O şeklinde. "Hiç kız arkadaşın olmadı mı?"

"Mezuniyet balosuna ya da mezuniyet partisine gitmedim. Hiç kaçırmadım ya da evden gizlice kaçtım ya da kardeşlik partisine gittim. Ayrıca hiç hokey dışında bir işim olmadı."

Liste uzadıkça gözleri daha da büyüyor. "Bu... vay canına. Tüm hayatımın hokey olduğunu söylerken şaka yapmıyormuşsun."

"Gerçekten değildim."

"Bu... Bu konuda ne hissediyorsun? Pişman mısın?"

Elimi saçma sapan bir paraya mal olan dairemde gezdiriyorum. "Bazen biraz zor oluyor." Bir elimi bacağında tutarken diğer elimle enseme sıkıyorum. Ağır bir nefes veriyorum. "Ama bazen, evet. Çok şey kaçırmışım gibi hissediyorum, anlıyor musun? Diğer çocuklardan eskiden yaptıkları saçma sapan şeylerle ilgili hikâyeler duyuyorum ama benim öyle hikâyelerim yok. Ailemin NHL'ye girmem konusunda kararlı olduğunu söylediğimde ciddiydim. Genç ve parasızken kız kardeşimi almışlar. Sonra ben geldim ve onlar gerçekten

O zaman parasızdım. Ta ki yetenekli olduğumu fark edene kadar. Böylece onların her şeyi oldum. Ben onların geleceğiydim, emeklilik planlarıydım."

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor ve sonunda onu kontrol etmek için baktığımda yüzünün öfkeden kıpkırmızı olduğunu görünce şaşıyorum.

"Ne?"

"Bu şimdiye kadar duyduğum en berbat şey Miller."

İçinde zerre kadar mizah olmasa da gülüyorum. "Oldukça berbat, değil mi?"

"Evet!" Daha dik oturana kadar etrafında dönüyor. "Sen bir emeklilik planı değilsin. Sen onların çocuğusun. Bunu sana asla ama asla yapmamalıydılar. Senden çok şey aldılar."

"Ama bana da çok şey verdiler."

"Ne? Para mı? O gelir ve gider. Çocuk olmana, aptalca hatalar yapmana, bir şeyler tecrübe etmene izin vermelilerdi - tüm hayatını bir oyundan ibaret kılmamalıydılar ki sırtlarını yaslayacakları bir şeyleri olsun. Bu beni çok kızdırıyor."

"Bu beni de kızdırıyor."

"Şu anda bulunduğunuz yerde ilişkiniz nasıl?"

"Her zaman olduğu gibi. Kariyerim yükselişe geçtiğinde mutlu oluyorlar ve beni rahat bırakıyorlar. Ama ne zaman düşüşe geçsem... işte o zaman onlardan haber alıyorum ve bu sadece bana daha iyi olmamı söylemek için oluyor."

Tiksintiyle başını sallar. "Çok özür dilerim. Bundan daha iyisini hak ediyorsun."

Haklı; biliyorum ama şu anda bu savaşmak istediğim bir savaş değil. şu anda sadece beni neyin mutlu ettiğini bulmak istiyorum ve şu anda bu Scout.

İtiraz edemeden uzanıp onu kucağıma çekiyorum ve bana sarılmasını sağlıyorum.

"Merhaba," diyorum onu tam istediğim yere getirdiğimde. Ağzı benimkinden sadece birkaç santim ötede ve ben onu yutmak istiyorum.

"Merhaba," diye tekrarlıyor gülümseyerek. "Ne yapıyorsun?" "Konuyu değiştiriyorum."

"Oh?"

"Evet. Anatomi. Bekle, hayır, seks eğitimi demek istedim." Kıkırdıyor. "Öyle mi?"

"Evet. Sanırım başarısız oluyorum ve bir öğretmene ihtiyacım var. Yardım edebilir misiniz?"

Scout kıpırdanıyor ve eşofmanımın oldukça kötü bir şekilde gizlediği sertleşmiş aletimi hissetmemesinin mümkün olmadığını biliyorum.

"Sanırım sana birkaç ipucu verebilirim."

Kalçalarımı ona doğru sürüyorum. "Sana birkaç ipucu verebilirim."

Yüzünü buruşturarak geri çekiliyor. "Bu korkunçtu."

Gülüyorum, onu kendime çekiyorum ve nazik bir öpücük veriyorum. "Gerçekten öyleydi. İşte bu yüzden yardıma ihtiyacım var."

"Açıkça."

"Geçer not almak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Belki biraz ekstra kredi?"

"Ekstra kredi, ha?"

"Evet. Ne istersen."

"Öp beni o zaman."

Ben de öyle yapıyorum. Onunla zaman geçirirken hızımız yavaş ve tatlı, dillerimiz mükemmel bir ritimle birlikte hareket ediyor. Ellerimi formanın altından geçirip kıcını kavriyorum ve kalçalarını bana doğru çekerken yanaklarına masaj yapıyorum.

Siktir. Sikim ağrıyor, hatta acıyor. Serbest kalmaya ihtiyacım var ve buna çok ihtiyacım var. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, sanki yanabilirmişim ve bir daha asla eskisi gibi olamazmışım gibi. Yine de şaşırmamalıyım, Scout'la olan her şey farklı hissettiriyor.

Parmaklarını gömleğimin altında dans ettiriyor, tırnaklarını karnımın üzerinde hafifçe gezdiriyor. İyi hissettiriyor ama daha fazlasını hissetmek istiyorum.

Öpüşmemize gömleğimi üzerimden çıkaracak kadar ara veriyorum, sonra ağzını tekrar kendime çekiyorum. Onu kendime doğru çekmeye çalışıyorum ama başını sallayarak beni kanepeye doğru itiyor.

Formayı kafasına geçiriyor.

Ve Scout bu şekilde kucağında çıplak kalıyor.

Muhteşem bir kadın. Koyu kahverengi saçları duştan çıktığı için hâlâ biraz nemli ve omuzlarının etrafındaki kıvrımlarına bayılıyorum. Öpüştüğümüz için yanakları kırmızıya boyanmış ve gözleri arzudan cam gibi.

Evet, karnında yuvarlanmalar var, cildinde çatlaklar var ve kalçalarının ve bacaklarının her yerinde çukurlar var, ama ben onun her bir santimini seviyorum.

Elimi uzatıp parmağımı karnındaki derin kırmızı izlerden birinin üzerinde gezdiriyorum. Aklıma gelen ilk düşünce aptalcaydı. Acıyor mu? Tabii ki acımıyor. Ya da belki de acıtıyordur, sadece fiziksel olarak değil.

Diğerlerini izlemeye devam ediyorum, sonra parmak uçlarımı bacaklarındaki gamzelerin üzerinde gezdiriyorum. Bunu sadece onları sevdiğim için değil, aynı zamanda onlardan hiç rahatsız olmadığımı bilmesini istediğim için yapıyorum. Vücudu ve benim çıkacağım "tipik" bir kadın olmadığı hakkında birkaç yorum yaptı, bu ne demekse artık, ve sadece çatlaklar ya da selülit gibi aptalca bir şey yüzünden benim için yeterli olmadığına inandığını düşünmek bana acı veriyor.

Vücudu güzel, ama bundan daha fazlası. O bir Scout ve benim onda en çok sevdiğim şey de bu.

"Lütfen bir şey söyle," diye fısıldıyor.

Sonunda gözlerimi onun yüzüne çevirdiğimde, bana endişeyle baktığını görüyorum.

"Göğüslerini emebilir miyim?"

İçinden bir kahkaha yükseliyor. "Planımız da buydu zaten."

Bir saniye bile kaybetmeden öne doğru eğilip meme uçlarından birini dişlerimin arasına alıyorum. Sıkı, pembe tomurcuk dilime değdiği anda inliyor ve tek düşünebildiğim, "Bunu ben de seviyorum Scout" oluyor.

Göğüsleriyle oynuyorum, birinden diğerine geçiyorum, emiyorum, yalıyorum ve acı verici bir şekilde sertleşmiş sikime karşı sallanana kadar öpüyorum. Eşofmanımın üzerinde bariz bir ıslak nokta oluşuyor ve şu anda ne kadar tahrik olduğunu görmek beni uçurmak üzere.

Kalçalarını kavriyorum, hareketlerini durduruyorum çünkü kendimi utandırmama iki saniye kaldı ve hareket etmemesi gerekiyor.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır," diye bağılıyor. "İhtiyacım var..."

"Scout, bana sürtünmeye devam edersen pantolonuma boşalacağım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve yemin ederim, gözlerindeki ifadeye bakılırsa bu fikir hoşuna gitti.

"Görmek
istiyorum." "Ne?"

"Geldiğini görmek istiyorum."

Daha önce hiç bir kızın önünde otuzbir çekmemiştim ve bunu yapma düşüncesi beni bir an için geriyor ama umurumda değil. Boşalmam gerekiyor ve eğer Scout bunu istiyorsa, ben de istiyorum.

O hala kucağımdayken eşofmanlarımı indirebildiğim kadar indiriyorum ve sikimin aramızda serbest kalmasına izin veriyorum. Bana bakıyor, dili dudaklarını ıslatmak için ağzından dışarı fırlıyor, gördükleri hoşuna gidiyor.

Komik, çünkü ben de gördüklerimden hoşlanıyorum - kucağımda çıplak bir Scout, amı kalçalarını ıslatıyor.

Kendime engel olamayıp uzanıyorum ve iki parmağımı bacaklarının arasına sokuyorum. İki parmağımı içine sokup başparmağımla klitorisinin üzerinde daireler çizdiğimde yumuşak bir inilti çıkarıyor.

Ama bana karşı sallanmaya başlar başlamaz, onları çıkarıyorum.

"Sen çok kötüsün. I-"

Onunla kaplanmış olan elin sikimin etrafında hareket ettiğini ve okşamaya başladığını izlediğinde sözleri dudaklarında ölüyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor, gözlerini kaçıramıyor.

Boştaki elimi karnının alt kısmına bastırıyorum ve kalçalarını benimle birlikte hareket ettirirken başparmağımı klitorisine baskı yapmak için kullanıyorum. O gözlerini benden alamıyor, ben de kendimi okşamaya devam ederken gözümü ondan alamıyorum.

"Çok yaklaştım Miller," diyor, nefes alışları her saniye daha da keskinleşiyor. "Yani... ahhh."

Parçalanırken vücudu sarsılıyor ve ben bunu hissediyorum. Başını arkaya atmış, göğüsleri hala tam teşhirde ve sakalımın çiziklerinden kızarmış görüntüsü neredeyse beni uçurumun kenarına göndermeye yetiyor.

"Kahretsin, Scout. Boşalacağım."

"Yap şunu." Boynumun arkasını kavlıyor, tırnaklarını tenimde gezdiriyor. "Benim üzerimde. Bana yap."

Şaka yapmadığından emin olmak için kafamı kaldırıyorum ve yapmıyor. Gözleri donuk, yüzü kıpkırmızı ve zor nefes alıyor ama bir gram bile şaka yapmıyor. Hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

O beni izlerken ben de onu izliyorum, karnına ve göğüslerine boşalana kadar kendimi beceriyorum.

Hay sikeyim.

Üzerindeki döllerimin görüntüsü beni öldürüyor çünkü onu işaretleme, ona sahip çıkma, onu benim yapma fikrini seviyorum.

Aşağı uzanıyor, parmağını bir parçasına bulaştırıyor, onunla oynuyor.

Sonra parmağını pisliğin içinde gezdirip yalayarak temizlemesini büyük bir zevkle izliyorum.

Bu şimdiye kadar tanık olduğum en ateşli şey.

Az önce beni ağzına almış olmasını umursamadan, dudaklarımı onunkilere çarpıyorum ve ikimiz de nefes nefese kalana kadar onu öpüyorum.

Sonunda mola verdiğimizde, nefes almaya çalışırken aramızdaki karmaşayı umursamadan bana doğru sarkıyor. İnanılmaz bir dayanıklılığa sahip bir atlet olabilirim ama lanet olsun, şu anda çok yorgunum. Gözlerimi kapatıp uykuya dalabilirmişim gibi hissediyorum.

Orada ne kadar oturduğumuzu ya da kaç boğuk nefes aldığımızı bilmiyorum ama sessizleşmesi için yeterince uzun bir süre.

"Hey," diye fısıldadım, "uyuyor musun?"

Başını sallıyor, benden sıyrılıyor ve tekrar oturur pozisyona geliyor. Yüzünde tembel bir sırıtış var, bu da benim sırtmama neden oluyor.

"Hayır. Sadece
yorgunum." "İyi
yoruldun mu?"

"Çok, çok iyi." Gülümsemesi daha da genişliyor. "İlk yatıya kalma için hiç fena değil Miller. Hiç de fena değil."

OceanofPDF.com

İZCİ

Artık resmileşti:

Gülümsemeden
duramıyorum. Ve hepsi
Miller yüzünden.

Bütün boş zamanlarımızı birlikte geçiriyoruz. Eğer pistte değilse, burada oluyor. Eğer maçı yoksa, geceyi onun evinde geçiriyorum ve güneş doğana kadar bana orgazm yaşıyor.

Sürekli yorgunum ama yine de şu anda yüzümdeki bu sırıtışı yok edebilecek hiçbir şey yok.

"Benim küçük kızım neden bu kadar çok gülüyor?"

Tanıdık ses karşısında şok içinde donup kaldım. Bu mümkün değil.

Kafamı kaldırıyorum ve evet, babam kamyonun dışında duruyor. Kırışan saçları her zamanki gibi geriye taranmış, üzerinde o meşhur taba rengi haki pantolon ve polo tişörtü var. Babam her zaman modayı daha iyi takip ederdi ama babamı istemediği bir şeyi giymeye asla zorlamazdı, o da giymezdi.

Bu arada ben de burada dün gece çıktığım profesyonel hokey oyuncusuyla yaptığım edepsiz şeyleri düşünüyorum.

"Sen... Baba!"

Kara, gür kaşlarını kaldırıp gülüyor. "O ben oluyorum. Kızım nasılmış bakalım?"

"Güzel. Harika. Güzel." Oh Tanrım. Şu anda sesimin ne kadar tiz ve şaşkın olduğunu ben bile duyuyorum. "Harika."

"Bu çok iyi. Yoksa harika mı demeliyim?"

"Özür dilerim," diyorum kısa bir kahkaha atarak. "Biraz yorgunum ve seni beklemiyordum, hepsi bu."

"Ne? Yaşlı bir adam kızına iş yerinde sürpriz yapamaz mı?"

"Tabii ki yapabilirsin. Ben sadece..." Eldivenli ellerimi kaldırıyorum; Brownie hamuruyla doldurulmuş Comets Cosmic Brownie çöşeğimizin dolgusuyla kaplanmışlar.

Rosie beni kenara iterek, "Ben hallederim patron," dedi. "Git babanı ziyaret et, ben de bunları bitireyim."

Ona bir bakış attım. "Emin misin?"

"Tabii ki. Bananas Over You çöşeği için puding hazırlamayı yeni bitirdim, bu yüzden yapacak yeni bir şeye ihtiyacım var."

"Tamam," diyorum eldivenlerimi çekiştirerek. "Madem ısrar ediyorsun. Baba, kahve ya da başka bir şey ister misin?"

"Bu harika olur, tatlım. Ve belki bir-" "Peynirli

Vişneli Cheesecake çörek?"

Sırıtıyor. "Beni çok iyi tanıyorsun. Gidip bize bir yer bulayım."

Eldivenlerimi atıp ellerimi yıkıyorum, sonra babama sıcak bir sade kahve koyuyorum ve kendime vanilyalı soğuk demleme yapıyorum. İkimize de birer çörek aldıktan sonra onu bir masada otururken buluyorum... ve yalnız değil.

"Miller!"

Adını duyunca dönüp bana sırtıyor.

"Hey, teşekkürler," diyor, soğuk demliğı elimden almak için ayağı fırlıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "İstediğimin bu olduğunu nereden bildin?" Babama doğru başını sallıyor. "Bu adam bana ne kadar büyük bir Comets hayranı olduğunu anlatıyordu."

Olduğum yerde donup kalıyorum, babamın şaşkın-şaşkın-eğlenceli ifadesiyle karşılaştığımda gözlerim kocaman açılıyor.

"Şey," diyor sessizce, "bu oldukça büyük bir sürpriz."
Hiçbir fikrin yok.

Başımı sallıyorum, sonra ileriye doğru yürüyüp kahvesini masanın üzerine bırakıyorum. Ben oturuyorum, Miller da yanıma kayıyor.

"Görüyorum ki siz ikiniz zaten tanışmışsınız, ama sanırım resmi bir tanışma gerekiyor..." Babamdan Miller'a baktım. "Miller, bu benim babam. Baba, bu..."

Sözümü kesiyorum çünkü Miller'ın benim için kim olduğu konusunda ne söyleyeceğimden tam olarak emin değilim. Çıkıyoruz ama ona erkek arkadaşım dememden rahatsız olacağından emin değilim.

Karar verdim: "Bu Grady."

"Grady Miller," dedi babam. "Comets'in Grady Miller'ı gibi."

"Evet," diye onaylıyorum, buna ihtiyacım olmasa da.

"Baba..." Miller'ın gözleri üç beden büyür. Yutkunuyor. "Ah." Elini pantolonunun paçasına sildikten sonra babama doğru uzatıyor. "Sizinle tanışmak çok güzel, efendim."

Babam temkinli bir şekilde eline bakıyor, kahvesinden bir yudum alıyor ve bakışlarını benimle Miller arasında gezdiriyor. "Hmm. Bu ne zaman oldu?"

Miller elini geri çekiyor, garip bir şekilde gülüyor. Gergin görünüyor ve onu suçladığımı söyleyemem. Babam eski bir

İtfaiyeci ve iri yarı bir adam. Onu tanıyıp aslında çok yumuşak biri olduğunu anlayana kadar göz korkutucudur.

"Şey, bu biraz uzun bir hikaye," diye başlıyor Miller. "Emekli oldum. Zamanım var."

"Doğru." Miller'dan bir garip kıkırdama daha. "Biz, biz birbirimizi bir süredir tanıyoruz."

"Kuyrukluyıldızların buraya çok sık geldiğini biliyorsun," diye ekliyorum.

Miller başını sallar. "Evet, burayı çok seviyoruz. En sevdiklerimizden biri. Scout'la burada tanıştım." Başını sallıyor. "Hayır, bekle.

-Bu doğru değil. Yani, bir bakıma öyle ama değil."

Kaşlarını birbirine iyice kenetlemiş, Miller'ın her sözüne kilitlenmiş olan babama bir göz atmaya cesaret ediyorum.

"Ben bir aptaldım, efendim. Kızınızı kamyonndan tanıyordum ama onu gerçekten tanıımıyordum. Radarımda değildi. Her şeyi berbat ettim ve onun duygularını incittim, bu da kendimi bok gibi hissetmeme neden oldu."

Yüzü ekşiyor, sanki hâlâ düşününce öyle hissediyormuş gibi.

"Yani," diye devam ediyor. "Bunu telafi etmeyi kendime görev edindim." Bana sırtıyor ve ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Ve bir sürü yalvarmadan ve ne kadar aptal olduğumu itiraf ettikten sonra beni affetti. Onunla o kadar çok zaman geçirdikten sonra, bunu uzatmak için elimden gelen her şeyi yapmazsam kendimi asla affetmeyeceğimi biliyordum. Ben de yaptım. Ona çıkma teklif ettim ve şansına o da evet dedi."

Babam şaşkınlıkla bana bakıyor. Aaron'la neler yaşadığımı ve onunla her şey ters gittiğinden beri nasıl bekâr kaldığımı biliyor. Bir hokey oyuncusuyla tekrar flört

havuzuna giriyor olmam benim için de akıl almaz bir şey.

Miller elini bacağıma koyarak, "Hâlâ yeni," diyor. "Ama ondan hoşlanıyorum, efendim." Beni nazikçe sıkıyor. "Hem de çok."

Ben de senden çok hoşlanıyorum.

Sözlerin bu kadar doğru olması beni şaşırtıyor. Ona fazla bağlanmamak için çok çabalıyorum. Elbette, birlikte çok zaman geçiriyoruz ama kendime bunun onun için yeni bir şey olduğunu hatırlatıp duruyorum. Daha önce hiç ilişkisi olmadı ve bunların hiçbirini yapmadı. Burada kalacağını düşünecek kadar aptal değilim. Muhtemelen doycak ve beni toz içinde bırakacak, başka bir şey için hazır olacak. Anlıyorum.

Ayrıca, bundan ben de faydalanmıyor değilim ve sadece orgazmdan bahsetmiyorum. Bu sabah mola sırasında yepyeni bir bölüm yazdım. İlhamım tüm zamanların en yüksek seviyesinde.

"Tamam," diyor babam, dikkatimi tekrar ona çekerek.

"Tamam mı?" Miller onay için bana bakarak soruyor.

Babam omuz silkti. "Evet. Hatalarını kabul ettiğin ve bundan sonra kızıma iyi davrandığın sürece sorun yok. Ortağım..." Özlemle gülümsüyor, şüphesiz rahmetli kocasını hayal ediyor. "Şu anda bu kadar dürüst olmana bayılırdı. Ben de bunu takdir ediyorum."

"Scout bana ondan biraz bahsetti," diyor Miller. "Kulağa harika bir adammış gibi geliyor."

Babam bana bakıyor, muhtemelen Miller bir yana, herhangi biriyle babam hakkında konuşmamın ne kadar büyük bir olay olduğunu bildiği için. "O en iyisiydi. Hokeyi çok severdi ve beni bile hokeye alıştırdı. AHL'de seni takip etti, büyük bir potansiyelin olduğunu düşünüyordu. Takımın kupayı kaldırışını görememesi çok üzücü."

Miller bankta daha dik oturuyor, babamın kocası hakkında konuşmasını dinlerken içimde dolaşan aynı duygularla mücadele ediyormuş gibi kalçamı daha sıkı kavriyor.

"Bir dahaki sefere bunu onun için yapacağız. Sana söz veriyorum."

Sözleri kalbime bir sarılma gibi geliyor, çünkü aramızda ne olursa olsun sözlerinde ciddi olduğunu biliyorum. Miller tam da böyle bir adam.

"Teşekkür ederim," diyor babam usulca, sesi duygu yüklü. Boğazını temizliyor ve kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Kız kardeşin bana yazdığını söyledi."

İnledim. "Stevie'nin kendi işine bakması gerek."

İçinden bir kahkaha yükseliyor. "Sadece heyecanlı. O kadar uzun zaman oldu ki..."

Başımı salladım. "Biliyorum ama yine de... Hiçbir şey için acele etmek istemiyorum."

Konuyla ilgili söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi dudaklarını sıkıyor ama söylememeye karar veriyor.

"Yazdıklarını okumayı çok isterim," diyor Miller ve vücudumun her zerresi geriliyor.

Çalışmalarımı kimlerin okumasına izin verdiğim konusunda zaten oldukça titizim, ancak Miller'ın görmesi düşüncesi vücudumu ter içinde bırakıyor.

Bana o kadar umutlu ve destekleyici bakıyor ki kalbini kırmak istemiyorum.

"Belki bir ara."

Bu, babamın bir başka şaşkın bakışına neden oldu. Görmezden geliyorum.

Bir süre daha yaklaşan hokey sezonu hakkında sohbet ediyoruz ve babam Miller'a takımın ne yapması gerektiğini düşündüğünü ve Miller'ın bir dahaki sefere Arizona kalecisini geçmek için sahte bir şut denemeyi düşünebileceğini söylüyor. Miller sanki söylediği her şeyi ciddiye alıyormuş gibi başını sallayıp oyuna devam edecek kadar kibar.

Konuşmada doğal bir durgunluk olduğunda, babam iç çeker ve iki eliyle masaya vurur. Gitme vakti geldiğinde bu onun özel hareketidir.

"Pekala," dedi, tam zamanında, banktan kalkarak, "Sanırım saçından çekilsem iyi olacak, kamyonu geri dönmene izin vereceğim ve sen, Miller, hokeye geri döneceksin, en iyisi birkaç numara denemeni göreceğim."

Miller gülüyor, ayağa kalkıyor. "Evet, efendim."

Bu sefer elini uzattığında, babam elini sıkıyor.

Sonra babam bana bakıyor, kollarını açıyor ve ben de her zaman yaptığım gibi hemen kollarına atılıyorum. Sıcak bir sarılma, evimdeymişim gibi hissettiren türden bir sarılma.

"Ondan hoşlanıyorum," diye fısıldıyor babam kulağıma. "Ve babam da severdi."

Gözlerim yaşıyor ve Miller görmeden önce onları hızla kırptırmam gerekiyor. Şu anda kendimi utandırmam için bir neden yok.

"Sağ ol," diye mırıldanıyorum, geri çekilirken bir şeyler mırıldanıyorum.

Alnıma bir öpücük konduruyor, Miller'a son bir el sallıyor ve sonra çekip gidiyor.

"Şey," diyor Miller birkaç dakikalık sessizliğin ardından, "bugün aileyle tanışacağımı fark etmemiştim."

Gülüyorum. "Ben de bilmiyordum. Birden ortaya çıktı."

Elini kaldırıp ensesini sıkıyor. "Beni tanıştıırken biraz tereddüt ettiğini fark ettim."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bunu yakaladın, ha?" Başını sallıyor. "Bunu neyle etiketlediğimizden ya da etiketleyip etiketlemediğimizden emin değildim."

"Yani, neredeyse iki aydır görüşüyoruz. Eğer sen de istiyorsan, benim için sorun yok."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

"Ve bu... özel mi?"

Yüz hatlarında karanlık bir ifade belirliyor. "Ben paylaşmam Scout."

Onu terk eden derin gümbürtü beni neredeyse korkutuyor çünkü ruh halinin aldığı dönüşü beklemiyordum.

Ama garip bir şekilde, bana karşı bu kadar korumacı olmasını inanılmaz derecede seksi buluyorum - bunun için bir nedeni olduğundan değil. Yıllardır kimseyle birlikte olmadım ve ilgilendiğim başka hiç kimse yok.

"Ben de paylaşmak istemiyorum."

Omuzlarındaki gerginlik azalır ve rahatlar. "Güzel."

"Güzel." Başımı salladım. "Sanırım bu bizi..."

"Erkek arkadaş ve kız arkadaş. Benim için bir ilk daha," diye mırıldanıyor.

"Bütün ilkleri yaşadığım için kendimi özel hissediyorum."

Bunun üzerine kızarıyor ve kocaman, yetişkin bir hokey oyuncusunun kızardığını görmek çok tatlı.

"Alınmayın ama burada ne işiniz var?"

"Doğru. Bu." Ellerin ceplerine sokuyor ve omuz silkiyor.

"Bu gece ayrılıyorum, o yüzden uğrayıp bir bakayım dedim."

Sana. Bilirsin, ben yokken beni özlersin diye."

"Sanırım beni özleyen sen olacaksın."

Kaşlarını çatıyor. "Elbette özleyeceğim."

"Ben çok özlenebilirim."

Gülüyor, uzanıp tulumumun kayışlarından birini tutuyor ve beni kendisine yaklaştırıyor. Kıcını piknik masasının ucuna dayıyor ve ben de bacaklarının arasına giriyorum. Doğal geliyor, sanki bu dansı daha önce binlerce kez yapmışız gibi.

Bu konuda ne hissedeceğimden emin değilim ama şu anda bunu deşifre etmek istemediğimi de biliyorum.

"Haydi, Kız Arkadaş Scout, beni özleyeceğini kabul et."

Yeni ismime sırtmadan edemiyorum.

"Senin orgazmların, belki. Ama sen?" Omuz silkiyorum.

"Eh."

"Eh? Eh?" Burnunu yanağıma dayıyor. "Sana göstereceğim eh."

Ağızla bana saldırıyor, dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan önce beni nefessiz bırakacak şekilde öpüyor ve çene çizgime, boynumun her iki yanına ve sonra tekrar dudaklarıma öpücükler konduruyor. O çekildiğinde nefes nefese kaldığımda ve kendimi ona sürttüğümde şaşırmadım.

"Beni özlemeyeceğinden emin misin?" diye soruyor, yüzünde hınzır bir sırıtışla.

"Eminim."

Ağzımı başka bir ateşli öpücükle yakalıyor, elleri kıcımı kavrayana kadar aşağı ve aşağı hareket ediyor, beni o kadar yakın çekiyor ki, sertleşmiş horozunun kot pantolonuna doğru gerildiğini hissedebiliyorum. Durmalıyız. Burası benim iş yerim. Burası benim iş yerim.

Yaptığımız şey tamamen uygunsuz. Her ne kadar durmak istemesem de -ki gerçekten istemiyorum- ağzımı onunkinden çekiyorum.

"Peki ya şimdi?" diye soruyor, en az benim kadar nefes nefese kalmış bir halde.

"Eğer evet dersem, beni böyle öpmeyi bırakacağına söz verir misin? Olay çıkaracağız."

"Evet."

"O zaman evet, erkek arkadaşım Miller, seni özleyeceğim."

"Bilmiyorum, sanki şimdi söylemiş olmak için söylüyormuşsun gibi hissediyorum."

"Miller..." Ben homurdanıyorum, o gülüyor. "İyi, iyi. Sana inanıyorum."

"Güzel. Çünkü özleyeceğim, Grady. Seni özleyeceğim."

Bu doğru. Bir hafta boyunca olmayacak ve onu özleyeceğim, sadece orgazmlar ya da öpücükler yüzünden değil, onun etrafında olmayı çok fazla sevdiğim için.

"Tekrar

söyle." "Seni özleyeceğim."

"Hayır, diğer kısmı."

"Adın ne?" Başını sallıyor. "Seni özleyeceğim, Grady." İç çekiyor.

Sonra sözünü tutmadı ve beni tekrar öptü.

MILLER & SCOUT

Kız arkadaşım nasıl?

Scout: Vay be. Bu işe gerçekten eğiliyorsun, ha?

Miller: Tabii ki öyle. Bu benim için bir ilk.

İzci: Buna hala inanamıyorum.

Miller: Bu doğru. Ne yazık ki.

İzci: Ama sen sensin. Bu hiç mantıklı değil.

Miller: İster inanın ister inanmayın, eskiden utangaçtım.

İzci: İnanmıyorum. Buna kesinlikle inanmıyorum.

Scout: Bunu gerçekten anlayamıyorum.

Miller: Bu doğru. NHL'ye girene kadar kabuğumdan çıkmaya başlamamıştım. İlk kez ailemin sürekli gözetimi ve kontrolü altında olmak zorunda değildim.

İzci: Sanırım bu doğru.

Scout: Her zaman amansız bir flörtçü olmadığına inanmak hâlâ zor.

Miller: Acımasız bunun için iyi bir kelime. Seni yıprattığı kesin.

Scout: Ugh. Hatırlatmayın bana.

Miller: Kız arkadaşım olduğunu mu?

Miller: Çünkü sen benim kız arkadaşımsın, Scout.

Scout: Bu kelimeyi seviyorsun, ha?

Miller: Çok fazla.

İzci: Buna sevindim. Şimdi beni yalnız bırak da çalışabileyim, erkek arkadaşım.

Miller: Elbette... kız arkadaş.

Scout: Çok yorucusun.

Miller: Sizi yorabilirim.

İzci: Zaten biliyorsun.

Miller: Bekle.

Miller: Bu bir iltifat değildi, değil mi?

Scout: *dudaklarını kipirdatır*

Miller: Her neyse. Biri olarak kabul ediyorum.

Scout: Şok edici.

Miller: Bu sabah vanilyalı soğuk demleme kahvelerinizden birini içebilirim.

Scout: Bunun sadece kamyonda bulunan özel bir içecek olmadığını biliyorsun, değil mi? Hemen hemen her yerden sipariş edebilirsiniz.

Miller: Evet, ama aynı şey değil.

Miller: Ayrıca, seni aldatıyormuşum gibi hissederim.

Miller: **Bu** arada seni aldatmıyorum.

Miller: Çörekle, kahveyle ya da seksle değil.

Miller: Henüz seks yapmadık ama yine de.

Miller: HİLE YOK.

Scout: Miller mı?

Öyle mi?

Scout: Kapa çeneni.

Miller: Bu adil.

Miller: Kendimi biraz fazla kaptırdım, ha?

İzci: Belki biraz.

İzci: Ama beni aldatmadığını bildiğim için mutluyum.

İzci: Donut ya da başka bir şey.

Asla yapmam. Bu adamlardan bazıları... yaptıkları boktan şeyler... Nefret ediyorum. Asla öyle biri olmak istemiyorum. Eski sevgilin gibi değil.

İzci: Güven bana, sen onun gibi değilsin.

Miller: Çünkü benim aletim daha büyük, değil mi?

İzci: İSA

Miller: Ben Miller.

Scout: Bana böyle rastgele mesajlar gönderemezsin!

Miller: Ne? Bu doğru değil mi?

İzci: Balık tutuyorsun.

Öyleyim. Yemi yutacak mısın?

İzci: Hayır.

Miller: O zaman öyle olduğunu varsayıyorum.

Scout: Bugün sana yorucu olduğunu söyleyen oldu mu?

Miller: Sadece Greer. Ve Smith. Sonra Rhodes ve Wright. İyi davranan tek kişi Lowell'dı.

Evde bir bebeği var. Artık hiçbir şey onu kızdırmıyor.

Miller: Adil bir değerlendirme.

Miller: Kahretsin. Koç arıyor. Sonra görüntülü konuşalım mı?

Scout: Hala seninle telefon seksi yapmıyorum, Miller.

Miller: BOO!

Hey, Miller?

Scout: Aletin daha büyük.

BİLİYORDUM!

Miller: Seni özledim.

Scout: Ben de seni özledim.

Scout: Bunun ekran görüntüsünü aldın, değil mi?

Miller: %100

Miller: Yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum.

İzci: Ben de yapamam. İyi geceler Miller.

Miller: İyi geceler, kız arkadaşım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

MILLER

Beş dakikamız kaldı ve bir gol gerideyiz.

Şu anda New York'u yenmeyi çok istiyorum, özellikle de geçen yıl bizi ilk turda eleyen şerefsizler oldukları için. Süpürüldük ve bunun intikamını onlardan almak istiyorum.

"Hadi, Lowell! Kımıl!" Rhodes bağırıyor ve sanırım o da benim gibi hissediyor. "Biz hallederiz," diyor ama benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğundan emin değilim. "Bunu hissedebiliyorum."

Umarım haklıdır. Bu gece bonus hokey için çok istekli değilim. Bu gece tek istediğim eve gidip günlerdir görmek için can attığım kişiyi, Scout'u görmek.

Yol programımız yorucu ve bir haftadan uzun süredir yokuz. Birkaç kez mesajlaştık ve görüntülü sohbet ettik ama aynı şey değil. Onu görmek istiyorum. Ona dokunmak istiyorum. Sadece onun yanında olmak istiyorum çünkü onu gerçekten ama gerçekten çok özledim.

"Kafalar oyunda çocuklar," diyor Koç arkamızdan, sanki hokey hakkında doğru düşünmediğimi biliyormuş gibi

Şimdi. "Biz hallederiz. Biz hallederiz."

İşaretleri izliyoruz ve Lowell buzdan çıkar çıkmaz ben atlıyorum.

Olmam gereken yere geldiğimde, Greer ekstra patenci için geliyor. Fitzgerald solda boş bir yer aramak için bölgeye giriyor. Pakı ona atıyorum, o da Wright'a gönderiyor, o da bana geri atıyor.

Kuruyorum ve ateş ediyorum.

Kaleci topu engelliyor ama pak hala oyunda ve seken top doğrudan çaylağa gidiyor.

Ve onun sayesinde gol atıyoruz.

Yedek kulübesi boyunca eldiven tokuşturarak kayıyoruz ama oyun henüz bitmediği için eziyete geri dönüyoruz. Buzun ortasına geri dönüyoruz.

Düdük çalıyor ve disk bırakılıyor.

New York'un kaptanıyla savaşıyorum. O sert... ama ben daha iyiyim. Pakı Rhodes'a bırakıyorum, o da Wright'a gönderiyor. Greer bir kez daha oyun kurmaya çalışıyor. Bir ileri bir geri, çabalarıyla diğer takımın başını döndürüyorlar.

Rhodes. Wright. Rhodes. Ben. Rhodes.

Sonra da tam kalenin arkasına, yeterli zaman kala.

"İşte bu!" Takım arkadaşlarım etrafımda toplanıp kutlama yaparken ben de cama doğru zıplayarak bağırıyorum.

Maça geri döndük ve şansımız yaver giderse tekrar gol atabiliriz. Henüz bitmedi. Hâlâ biraz zamanımız var ve herkes hokeyde her bir saniyenin ve santimin önemli olduğunu bilir, bu yüzden fazla havaya giremeyiz.

New York mola alıyor ve biz de koçlar işi bitirmek için yapmamız gereken her şeyin üzerinden geçerken onları dinleyerek bench'e doğru koşuyoruz.

Otuz saniye sonra zil çaldığında, bu benim şu ana kadar sezonun en sevdiğim zaferi olacak.

Soyunma odasındaki kutlamalardan sonra doğruca piste gidiyoruz. Geç oldu ve yetişmemiz gereken bir uçak var çünkü sonunda eve dönüyoruz.

Scout kesinlikle uyuyor, bu yüzden onu bu gece görmemin imkanı yok, ama yarın kamyonun yanına gidip onun gülümseyen yüzünü görebilme düşüncesi bile başımı döndürüyor.

"Neden bu kadar neşeli görünüyorsun? Çok geç oldu dostum."

Göz ucuyla baktığımda Greer'in oldukça suratsız bir ifadeyle yanımdaki koltuğa oturduğunu görüyorum. "Dostum, nasıl bu kadar huysuz olabiliyorsun? Daha yeni kazandık."

"Huysuz değilim. Bu sadece benim yüzüm."

Gülüyorum çünkü pek de haksız sayılmaz. Öyle olmadığını bilsem bile her zaman huysuz görünüyor. "Muhtemelen bunu tamir ettirmelisin."

Beni tersledi ve kulaklıklarını kılıfından çıkardı. "Güzellik dinlenmesiyle planlıyorum."

"Çok ihtiyacın olacak."

Bir orta parmak da bana doğru gönderildi. "Cidden, kazanmak bir yana, neden bu kadar mutlusun?"

"Eve gideceğim için heyecanlıyım, hepsi bu."

Bunun üzerine gözleri parlıyor. "Bu doğru, çörekçi kız. Nasıl gidiyor? Sen..." Etrafına bakınıyor, sonra yaklaşıyor. "Sonunda V-Card'ı bıraktın mı?"

"Seninle seks hayatımı tartışmayacağım."

Hayal kırıklığına uğramış görünerek alay ediyor.

"Bu hayır demek." "Henüz yapmadık. Henüz."

"Ha!" diyor yüksek sesle. "Biliyordum!"

"Dostum, kapa çeneni," diye tıslıyorum, kimsenin dikkat etmediğinden emin olmak için etrafıma bakıyorum.

Erkeklerin çoğu çoktan uyumuş, birkaçı da muhtemelen eşleriyle telefonda konuşuyor. Lowell'ın ekranını buradan görebiliyorum ve o da bebeğinin uyumasını izliyor. Hiçbiri bize aldırış etmiyor, çok şükür.

Kaşları birbirine çarptı. "Ciddi misin dostum? Sürekli onunla takılıyorsun ve hâlâ bunu başaramadın mı?"

Scout hakkında sanki gerçekten önemsedığım biri değil de rastgele bir fetihmiş gibi konuşması göğsümde kızgınlık yaratıyor.

"Bu... Şey, o Scout."

"Evet, kim olduğunu biliyorum mankafa, ama hadi ama. Bana hiç şansın olmadığını söyleyemezsin - bunu gerçekten yapamayacak kadar korkaksın."

Birbirimizin kıyafetlerini yırtıp atmayı düşündüğüm anlar oldu mu? Elbette. Onu her gördüğümde bunu yapmak istiyor muyum? Evet, ama onunla birlikte olmamın tek nedeninin bekaretimi kaybetmek olduğunu düşünmesini gerçekten istemiyorum, çünkü hiç de öyle değil.

O benim için bundan çok daha fazlasını ifade ediyor.

Beni yanlış anlamayın, onunla takılmak inanılmaz ama mesele o değil.

Mizah anlayışını ve zihninin çalışma şeklini seviyorum. Ne kadar sıkı çalıştığını ve işine verdiği önemi seviyorum.

Her şeyini. İnsanlara davranış şeklini ve kalbini koluna takmasını seviyorum. Gülüşünü ve gülümsemesini seviyorum ve vücuduna bayılıyorum.

Ondan hoşlanıyorum.

Ondan uzaktayken onu özlüyorum ve onunla birlikteyken dünya sanki yerine oturuyor. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Tüm zamanımı birlikte geçirmek istediğim birini hiç bulmamıştım.

Scout seksten daha fazlası. Birlikte vakit geçirdiğim sıradan bir insandan daha fazlası.

O... "Her şey." "Ne?"

Yutkunuyorum, sonra başımı sallıyorum. "Yok bir şey. Bir şey yok."

Bana inanmıyormuş, milyonlarca soru sormak istiyormuş gibi görünüyor ama neyse ki inanmıyor.

"Seninle bu konuyu konuşmaktan bıktım."

Başını sallar. "Her neyse, dostum. Ama yirmi beş yaşına geldiğinde ve hâlâ o kartı taşıırken bana ağlayarak gelme."

Kulaklıklarını kafasına geçiriyor, koltuğa yaslanıyor ve gözlerini kapatıyor. Uyuyacak.

O uyumaya gidiyor ve ben burada oturmuş Scout'un benim için daha önce hiç kimsenin ifade etmediği kadar önemli olduğunu fark ediyorum ve... sanırım ona aşık olabilirim.

Onu görmek için yarına kadar bekleyebileceğimden artık emin değilim.

Bu gece olmalı.

Onu görmek zorundayım.

Eve dönüş uçuşumuz kısa sürdü ve ben daha ne olduğunu anlamadan Kuzey Carolina'ya inmiştik. Çocuklara iyi geceler diledikten sonra Porsche'uma koşuyorum. Zamanı düşünmüyorum

ya da bu saatte onun dairesine gelmenin ima edilmesinden korkmuyorum, doğruca oraya gidiyorum.

Oraya vardığımda otopark oldukça karanlıktı ve binanın dışından hangi dairenin ona ait olduğunu tahmin etmeye çalıştım. Televizyonları hâlâ açık olan birkaç daire var ve içlerinden birinin onunki olması için dua ediyorum.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, doğrudan birine çarptığımda tamamen onun kapısına ulaşmaya odaklanmış durumdayım.

"Oh kahretsin. Özür dilerim. I-Miller?"

Kafamı kaldırdığımda Scout'un yürüyüş yolunun ortasında durduğunu görüyorum.

"Scout... ne yapıyorsun?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim."

"I..." Elinde tuttuğu çantaya bakıyorum. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Senin yerin."

"Benim yerim mi?"

Başını sallıyor, yanaklarına bir kızarıklık yayılıyor. "Seni görmek istedim. Bana acıyacağınızı ve bu gece için beni içeri alacağınızı umuyordum."

İtirafı karşısında daha önce hiç hissetmediğim bir şey göğsümde kabarıyor ve o kadar güçlü ki hissettiğim yeri fiziksel olarak ovuyorum.

O da beni özledi.

"Çantanda ne var?" Ona bir adım daha yaklaşarak soruyorum. "Yarın için kıyafetler, birkaç pijama..."

Bir adım daha. "Pijama, ha?"

Başını sallıyor, utangaç görünüyor.

Son bir adım ve tam önünde duruyorum, o bana geniş

geniş bakarken ben de ona bakıyorum,

heyecanlı gözlerle.

Çenesini parmaklarımın arasında tutuyorum. "Pijamalar hakkında ne demiştin?"

Sonra ağzını ağızıma alıp onu ne kadar özlediğimi gösterdim.

Daireme çıkan asansör sessizdi. Mekânın tam anlamıyla karşı taraflarında duruyoruz. Sanki çok yakın durursak, tüm kıyafetlerimizle benim katıma çıkmamızın mümkün olmadığını biliyor gibiyiz.

Ve onun yanında kıyafetlerimin olmamasını dört gözle bekliyorum.

Araba benim katıma geldi ve aceleyle koridordan daireme indik. İçeri girer girmez, ağızım onun ağzında. Dilimi dudaklarının arasından kaydırıp yıllar sonra ilk kez onun tadına bakarken, yüksek sesli bir iniltiyle sırtı kapıya değiyor.

Bunu

özledim. Onu

özledim.

Elim boğazına geliyor, onu nazıkçe kavırıyor ve ağızıyla oynarken onu orada tutuyor.

"Tanrım, tadın çok güzel," diyorum ona, çenesini ısırarak kulağının hemen altındaki noktaya doğru ilerliyorum. Isırdığımda inliyor, sonra acısını yalayarak dindiriyorum.

"Miller..." diye pantolonunu indiriyor.

Takım elbisemin ceketini itiyor, ben de omuzlarımdan silkerek yere düşmesine izin veriyorum. Başladı

Ellerim onun giydiği aptalca seksi yoga pantolonunu bulup aşağı doğru iterken gömleğimin düğmelerini koparıyorum.

Onlardan sıyrılıyor, sonra gömleğini başından çekip çıkarıyor ve üzerinde sadece s tyeni ve k lotu olduğu halde kapıya yaslanıyor. şu anda ne kadar seksi görünse de, ikisinin de gitmesini istiyorum. Onun  ıplak ve önümde yayılmasını istiyorum.

Sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi kapıyı itiyor ve beni öpüyor, ağzını benimkinden  eneme, boğazıma ve göğsüme doğru götürüyor. Yumuşak dudaklarını dizlerinin üzerine   k p elleri kemerimin tokasında olana kadar aşağıya, daha aşağıya sürüklerken inişi durmuyor.

Bu çok güzel bir manzara, gerçekten alışabileceğim bir manzara.

 i

n. Ama şu anda istediğim bu değil.

Ben onu istiyorum.

Bu ana daha önce de yaklaşmıştım ama hiç bu kadar yakın olmamıştım.

hayatında hiç bu geceki kadar doğru hissetmiş miydi?
hissediyor.

Onu çenesinden tutup geriye doğru çekiyorum ve ayağa kalkıyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor, alt dudağını kaşıyarak

dişlerinin arasında. Kollarımı beline dolayarak yumuşak bir öpücükle endişesini hafifletiyorum.

"Benim için dizlerinin üzerine   km ş halini ne kadar sevsem de Scout, ben başka bir şey düşünüyordum..."

"Ne..." Ondan ne istediğimi anlaması biraz zaman alıyor ve anladığında şok olmuş gibi görünüyor. "Oh. Emin misin?"

"Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." "Tamam o zaman."

"Öyle mi?" Başını sallıyor. "Güzel."

Onu kollarıma aldım ve bacakları içgüdüsel olarak belime dolandı. Ağzımı onunkine yapıştırıyorum ve onu dairenin içinden geçirip koridordan yatak odama taşıyorum. Dizlerim yatağa değene kadar durmadım. Sonra yavaşça onu yere bırakıyorum.

Onu öpmeye devam ederken uzanıp sütyeninin kancasını açıyorum ve o da sonunda pantolonumun tokasını çözüyor. Önünde dizlerimin üzerine çökerken giysiyi bir kenara fırlatıyorum.

Uyluklarının arasına doğru ilerlerken ellerine yaslanıyor ve tıpkı daha önce bana öğrettiği gibi yumuşak öpücükler konduruyor. Tatlı, tatlı merkezine giden yolu öpüp yalıyorum, dilim sonunda tam istediği yere indiğinde onu terk eden iniltiye değer veriyorum.

"Kahretsin, tadın çok güzel," diye mırıldanıyorum ona karşı. "Yemin ederim dilimi amına sokarak bir saat geçirebilirim."

"Yemin ederim izin verirdim," diyor, klitorisini ağzıma alırken titriyor.

Parmakları saçlarımdan arasından kayıyor, bacakları etrafımda titreyene ve adımı sayıklayana kadar beni kendisine bağlıyor.

"Grady, Grady, Grady."

Dilimin üzerine boşalırken bunu tekrar tekrar söylüyor. Titremesi azaldığında ayağa kalkıyorum ve elleri anında kemerimde oluyor. Pantolonumu ve boxer külotumu kalçalarımın altına aşağı çekiyor ve sikim serbest kalır kalmaz dudaklarını etrafına sarıyor, sanki bir saniye daha bekleyemezmiş gibi ilk kez tadıma bakıyor.

İnliyorum, o beni yalamaya ve emmeye devam ederken ellerimi saçlarına çarpıyorum. Boşalmak istiyorum. Sikimi gırtlığının arkasına gömmek ve beni öğürtene kadar onu sertçe becermek istiyorum.

Ama bundan daha fazlası, onun aletimin etrafında parçalandığını hissetmek istiyorum.

Saçlarından nazıkçe çekerek onu kendimden uzaklaştırdım. Bana bakıyor, gözleri cam gibi ve dudakları benim ve kendi öpücüklerimden şişmiş.

"Boğazından aşağı boşalmak istediğim kadar, içine boşalmayı daha çok istiyorum."

Gözleri parlıyor ve başını sallayarak yatakta biraz daha geriye kayıyor. Pantolonumu çıkarıp tekmeledikten sonra komodine yöneliyorum.

Çekmeceyi açıp bir prezervatif alıyorum.

Kaşlarını kaldırdı, ben de omuz silktim.

"Hüsnükuruntu."

Gülüyor ama ben onu derinden öpünce gülmesi kesiliyor. Dudaklarımı onunkilerden ayırmadan yatağa sürünerek bacaklarının arasına yerleşiyorum. Öpüşmemize ara veriyorum ve titreyen parmaklarımla prezervatif paketini yırtarak açıyorum.

Scout bunu kaçırmıyor. Elleri benimkileri tutuyor ve ben de ona bakıyorum.

"İzin ver," diyor usulca, ben de başımı sallıyorum.

Prezervatifi ambalajından çıkarıyor, sonra sikimin üzerine geçiriyor, aşağı doğru yuvarlıyor ve bana birkaç ekstra vuruş yapıyor.

"Gergin misin?" diye soruyor, eli hâlâ aletimin üzerinde.

Başımı sallıyorum. "Hayır. Titriyorum çünkü bana dokunmaya devam edersen boşalacağım ve bu daha başlamadan bitecek."

Gölüyor, ellerini karın kaslarımda gezdirmeden önce bana son bir kez hafifçe vuruyor ve yatağa düşerken beni üstüne çekiyor.

Ona yalan söylemiyorum; gergin değilim. Olmam gerektiğini hissediyorum, ama içimde bunu bulamıyorum ve bunun nedeni şu an mı? Tam burada Scout'la?

Bu doğru.

Elimi aramızda kaydırıyorum ve sikimi onun vücuduyla aynı hizaya getiriyorum.

Sonra, santim santim içine giriyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyorum omzuna doğru, verebileceğim başka bir şey kalmayana kadar yavaşça içeri kayarken. Ona o kadar sıkı tutunuyorum ki morarmamasına imkan yok ama beni sabit tutacak bir dengeye ihtiyacım var çünkü yemin ederim şu anda hissettiğim saf coşkuyla havada süzülmemi iki saniye kalmış gibi hissediyorum.

"Bu... Sen... Siktir."

Kıkırdıyor, bu da sikimi daha da sert sıkmasına neden oluyor ve ben ölmek istiyorum.

Bekle, hayır. Kesinlikle bu anı yaşamaya devam etmek istiyorum. Aslında, sonsuza kadar böyle yaşamak, Scout'un içine gömülmek, asla geri dönmek istiyorum.

İnanılmaz hissettiriyor. Doğru hissettiriyor. Hayatımda eksik olan her şey gibi hissettiriyor.

Benim gibi hissediyor.

Hareket etmek istemiyorum. Hareket edersem, yükümü boşaltacağımdan ve bunun hayatının en hayal kırıklığı yaratan birkaç dakikası olacağından çok korkuyorum.

Başka bir şey düşün Miller. Finallerde kaybetmek. Yüzüme bir sopa yemek. Çizmemde bir disk yakalamak.

"Grady... Hareket etmene ihtiyacım var. Lütfen," diye fısıldayarak yalvarır.

Ve onu inkar edemem.

Telaşsızca kalçalarımı sallıyorum. İyi hissettiriyor, o kadar iyi ki artık kendimi tutamıyorum. Hızımı artırıyorum, tekrar tekrar içine giriyorum, kalçalarını itişlerimi karşılamak için açarken inlemelerinin seslerinin kulaklarımı doldurmasına izin veriyorum.

Gerçekten titriyorum. Terin sırtımdan aşağı aktığını hissedebiliyorum. O kadar yakınlık ki, önümüzdeki birkaç saniye içinde boşalmazsa, bu iş bitecek.

Bitmesini istemiyorum.

Aramıza uzanıyorum, başparmağımın klitorisinin üzerinde gezinmesine izin veriyorum ve birkaç hamle daha yapınca çığlık atmaya başlıyor.

"Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım."

Amcığı sikimi sıkıldığı an, işim biter.

O kadar sert boşalıyorum ki yemin ederim yaşam gücüm yavaş yavaş içimden çekiliyor. Bir pislik gibi ona doğru yığılıyorum, ama hareket edemiyorum.

Hareket edemiyorum, doğru düzgün düşünemiyorum bile. O kadar yorgun ve bitkinim ki şu anda nefes almak için bile her şeyimi harcıyorum.

Umursamıyor olmalı çünkü kollarını bana doluyor, beni sıkıca kendine bağlıyor.

"Sen mükemmelsin," diye mırıldanıyorum ve onun güldüğünü hissediyorum. "Değilim."

"Benim için, Scout. Sen benim için mükemmelsin ve sana gerçekten bir şey söylemek istiyorum ama çıldırmandan korkuyorum."

"Ne oldu?" diye soruyor.

Ama ona cevap vermiyorum. Bunun yerine, yüksek sesle söylemekten korktuğum üç kelimeyi kafamda tekrarlayarak uykuya dalıyorum.

Seni seviyorum.

OceanofPDF.com

İZCİ

Miller'ın bekaretini aldım.

Miller'ın bekaretini aldım ve bana beni sevdiğini söyledi.
Bunu söylerken yarı uykuluydu ama yine de duydum.

Yine de önemli bir şey olmadığından eminim, sadece o anlık bir şeydi çünkü merhaba, bekaretini yeni almıştım. Eminim bunu o anda herhangi bir kadına da söyleyebilirdi.

Ayrıca, Miller beni sevemez...sevebilir mi? Sevse bile, sevmesini istiyor muyum?

Gözlerimi açtığımda düşünceleri gömmeye çalışıyorum, daha sonra uğraşmak üzere bir kenara atıyorum. Güneş yeni yeni gökyüzünü aydınlatmaya başlıyor ve muhtemelen kalkıp Rosie'ye kamyonda yardım etmem gerektiğini biliyorum ama enerjimi toplayamıyorum. Dün geceden dolayı çok yorgunum.

Gecenin seksle bitmesi gibi bir niyetim yoktu, onun da olduğunu sanmıyorum ama oldu işte. Oldu ve ben sanki ilk kez seks yapıyormuşum gibi çıldırıyorum. Onun nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum.

Onu kontrol etmek için dönüyorum ve midem bulanıyor.

Yatak boş.

Aman Tanrım.

Burada olmadığını fark edince boğazıma bir şeyler düğümleniyor.

Miller pişman mı? Geri alabilmeyi, başka birini bulabilmeyi diliyor mu? Daha iyi birini mi? Düşünceler kafamın içinde o kadar hızlı ve gürültülü bir şekilde yarışıyor ki, etrafımdaki odayı zar zor fark ediyorum.

Bu yüzden banyo kapısını açıp bana sırtına kadar Miller'ın hâlâ burada olduğunu fark etmiyorum.

"Hey, kalkmışsın," diyor, sesi uykudan hâlâ cızırtılı. Yatağına geri tırmanıyor, bana yaklaşıyor ama tam olarak dokunmuyor.

Ona gülümsüyorum ve garipliğin yerleşmesini bekliyorum, ama asla gelmiyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

Kahkahalara boğulmamız sadece iki saniye sürüyor.

Yüzümü kapatıyorum. "Tanrım, bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Kulağa çok aptalca geliyor ama yemin ederim filmlerde biri bekaretini kaybettikten sonra böyle derler, ben de bunu söylemem gerektiğini düşündüm."

Ellerimi yüzümden çekip alıyor. "Sorun yok, ben de iyi hissediyorum. Aynı, gerçekten. Ama aynı zamanda... daha hafif? Eğer bu mantıklıysa. Yani, son yirmi dört yıldır o anı bekliyordum. Bu... güzeldi."

"Güzel mi?"

"İnanılmaz." Üstüme çıkana kadar yuvarlanıyor, sanki dünyanın en doğal yeriymiş gibi bacaklarımın arasına yerleşiyor. "İnanılmaz. Şimdiye kadar yaptığım en iyi şey,

Buna Stanley Kupası'nı başımın üzerine kaldırdığım zaman da dahil."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu vajinam için oldukça iyi bir iltifat."

"Harika bir vajina. Ama cidden..." Burnumun ucuna yumuşak bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim. Sen olduğun için gerçekten çok mutluyum Scout."

"Teşekkür etmek mi? Teşekkür ederim. Dün gece bir değil iki kez orgazm oldum."

Boğazımda biriken duygunun neden yanmasına neden olduğunu ya da gözlerimin neden yanmaya başladığını bilmiyorum, ama öyle.

"Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim."

Sırıttıyor ve sonra bana yumuşak bir öpücük veriyor, bu kısa sürede daha fazlasına dönüşüyor.

Muhtemelen sabah nefesim için endişelenmeliyim, ama bu noktada umurumda değil. Onu öpmek çok bağımlılık yapıyor.

Bana karşı sertleşen sikini hissediyorum, en iyi şekilde ağrıyan bacaklarımın arasına doğru bastırıyor ve kalçalarımı ona sürtünmek için kaldırıyorum.

İnliyor, sonra ağzını benimkinden çekiyor. "Her ne kadar tekrarını çok istesem de -ki gerçekten çok isterim çünkü bu sefer tam beş dakika boyunca aklını başından alabilirim -Antrenmanım var. Yine de istediğin kadar kalabilirsin. Gitmen için acele etmene gerek yok."

"Minnettarım ama muhtemelen kamyonu gitmeliyim. Rosie harika biri ama yine de kapıyı tek başına açabileceğinden emin değilim."

"Çok çalışıyorsun. Burada kalmalısın. Dinlen, bunu hak ediyorsun."

Dinlenmek kulağa hoş geliyor.

Ama aynı zamanda kamyonu gitmeden önce eve gidip dizüstü bilgisayarımı almak istiyorum. Yeni bir bölüm için bir fikrim var ve unutmadan önce onu ortaya çıkarmak istiyorum.

Ama bunu ona söylemedim. Onun yerine, "Halkın çöreklerle ihtiyacı var. Gitmeden önce duş almamın bir sakıncası var mı? Bu yağmur kafası cennet gibi hissettiriyor."

"Komik... Dün gece ben de senin amın için aynı şeyi düşündüm." Onun huysuzluğu karşısında kızarıyorum ve kalçalarımı sıkıyorum çünkü bu kelimenin onun dilinden dökülme şeklini seviyorum. Üzerimden kalkmadan önce beni bir kez daha hızlıca öpüyor. "Ama evet, çekinme. Duş tamamen senin."

Yataktan fırladım, bu konuda çok heyecanlıydım. Gülüyor, ama çabuk kayboluyor.

Onu bu kadar sessiz yapan şeyin ne olduğunu anlamak için döndüm. Görünüşe göre benmişim.

Sabah ışığı yavaş yavaş odayı aydınlatmaya başlarken onun önünde bu kadar çıplak olmaktan utanacak enerjiyi bile bulamıyorum. Daha önce birinin yanında kendimi hiç bu kadar çıplak hissetmemiştim ama Miller'ın yanında hissediyorum ve bunun nedeni bana şu anda baktığı gibi bakıyor olması - sanki beni istiyor, sanki doyamıyormuş gibi.

"Sorun nedir?" Gözlerinin sabitlendiği yere bakarak soruyorum.

Neye baktığını fark etmemek çok zor. Kalçalarımın her birinde dün gece beni kavradığı yerden kalma beş küçük morluk var.

Sertçe yutkunuyor, sonra gözlerini benimkilere dikeyor.

"Bunu seksi bulmam garip mi?"

Başımı sallıyorum çünkü onun seksi bulması tuhafsa, benim seksi bulmam da tuhaf demektir.

Miller'ın beni işaretlemesi fikri hoşuma gidiyor. Kendimi ona aitmişim gibi hissettiriyor... ve bu fikirden tamamen nefret etmiyorum.

Dikkatli ol, Scout. Derin sularda yüzüyorsun.

"Biliyorsun... Hızlı sürebilirim," diyor, gözleri hala vücudumda geziniyor.

"Yani, normalde sürdüğün gibi mi?" Alay ediyorum. "Kadın," diye homurdanıyor.

"Bu kadar erken saatte edepsiz konuşma mı?" Cık cık.

"Sen iflah olmazsın, Grady."

Adını söylediğimde gözleri parlıyor ve bunun onun felaketi olduğunu biliyorum.

"Siktir et," diyor ve yataktan uçuyor.

Beni kollarına aldı ve kendisiyle birlikte duşa sürükledi.

Onu belinden sıkıca kavradı ve ağzını onunkine yapıştırdı. Öpücük sert ve yaralayıcıydı ama Charlie buna aldırmadı. Biraz sertlikten hoşlanıyordu, özellikle de durmadan hayalini kurduğu ateşli hokey oyuncusunun ellerinde.

Sonunda onu serbest bıraktığında, dizleri birbirine çarpıyordu, öyle çok titriyorlardı ki.

"Sikimi çıkar," dedi Brady.

Charlie bunu yapmaya hevesliydi.

Dizlerinin üzerine çöktü ve

"Hey, Scout Teyze?"

Ürkek bir nefes alıyorum ve bu ani saldırı karşısında sıçradığımda dizüstü bilgisayarım neredeyse tezgahdan düşüyor.

Onu kurtarmayı başarıyorum ama aynı şey üç spatula, kürdan süsleri ve yere düşürdüğüm serpm kasesi için söylenemez.

"Tüh," dedi yeğenim. "Özür dilerim."

Kafamı kaldırdığımda Macie'nin kamyonun ucunda durduğunu görüyorum, elinde annesinin on dakika önce sipariş ettiği yarısı yenmiş bir çörek var. Yüzünde krema var ve az önce ödümü koparmış olsa da çok sevimli görünüyor.

Ayrıca bir şey istiyormuş gibi görünüyor.

"Sorun değil." Dizüstü bilgisayarımı kapatıp bir kenara koyduktan sonra yaptığım dağınıklığı toplamaya başladım.

İşteyken yazdığım için başıma bunlar geliyor. Hikâyenin içinde o kadar kayboluyorum ki etrafımda olup bitenlere dikkat etmeyi bırakıyorum. Bu hafta ikinci kez kurgusal dünyama o kadar odaklandım ki her şeyi berbat ettim.

Bir yandan, hikayeye bu kadar dalmış olmam iyi bir şey, ama kesinlikle yapmam gereken şeyin önüne geçmesine izin veriyorum. Dizüstü bilgisayarımı işe getirmeyi bırakmalıyım.

Miller'ın tekrar yola çıkmasıyla son birkaç gündür rüzgar gibi yazıyorum ve ilk taslağı bitirmeye o kadar çok yaklaştım ki, parmaklarım klavyenin üzerinde her boş saniyemi harcıyorum.

Bunu yüksek sesle itiraf etmek istediğimden emin olmasam da, işler hala sıcakken bu kitabı bitirmezsem korkuyorum

ve Miller'ın ağırlığıyla, ilham perim kuruyabilir ve asla bitmez.

Ve bunu gerçekten yapmak istiyorum.

"Neye ihtiyacın var, tatlım?" Onu kapıda oyalanırken yakaladığımda sordum.

Bana dişlek bir sırıtış atıyor. "Noel'in nasıl yakında geleceğini biliyor musun?"

"Noel'e daha bir aydan fazla var ama evet, Noel'in ne zaman olduğunun farkındayım."

"Miller artık erkek arkadaşın olduğuna göre, sence bana Noel için Comets bileti alır mı?"

Bir kahkaha atıyorum ve bir avuç kürdan süsünü alıp çöp kutusuna atıyorum. "Ona sorabilirsin."

"Şu anki gibi mi?"

"Şey, hayır. O işte, tatlım."

"Hayır, değil. O burada."

"Bir erkek böyle bir karşılamaya alışabilir," diye gürlüyor derin sesi.

Kafamı kaldırdığımda Miller'ın kamyonun girişine yaslanmış olduğunu görüyorum, eminim dizlerimin üzerinde beni görünce sırıtıyordur.

Bana da cazip gelmedi desem yalan olur.

Geçmişte oral seks yapmaktan hiç hoşlanmamıştım, ama Miller'la ilgili bir şey, eskiden hiç hoşlanmadığım şeyleri bir şekilde daha iyi hale getirip getirmeyeceğini görmek için tekrar denemek istememe neden oluyor.

"Merhaba," diyorum, dikkatimi dağınıklığa geri veriyorum ve yanaklarımın ne kadar kızardığını görmemesini umuyorum.

Çünkü kesinlikle düşünmemem gereken şeyleri düşünüyorum.

"Alo? Hepsi bu mu?"

"Evet."

Gölüyor ve kamyonun içine doğru yürüyor, araç ayaklarının altında gıcırıyor. Ayakkabıları ellerinden önce ortaya çıkıyor. Tek parmağını çenemin altına sokuyor ve yüzümü kendisiyle buluşacak şekilde yukarı çekiyor.

"Tüm alabileceğim bu mu?" diye tekrarlıyor, sesi derin ve boğuk, içime bir ürperti gönderiyor.

Sanki bedenim kendi kendine hareket ediyormuş gibi, ayağa kalkıyorum. Miller tek kelime etmeden beni kendine çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Ayakkabılarımızın altındaki serpintiler çıkırdıyor ve kamyonetimin ortasında herkesin bizi görebileceğı bir yerde durduğumuzun farkındayım, ama umurumda değil, beni böyle tutarken, dudakları dudaklarıma karşı bu kadar iyi hissederken değil.

Ona bağlanıyorum. Tehlikeli bir şekilde.

Ama elimde değil. Miller'la birlikte olmak çok iyi, çok doğru hissettiriyor.

Bana bir daha beni sevdiğini söylemedi, bu yüzden bunu kesinlikle uykulu beynine bağlıyorum, ama bu kelimeleri tekrar duymak için can atıyorum.

Ve bu beni korkutuyor.

Ne kadar süre birbirimize kilitli kaldığımızı dair hiçbir fikrim yok çünkü o beni öperken sanki zaman duruyormuş gibi hissediyorum. Biri boğazını temizleyene kadar gerçekliğe geri dönmüyorum.

Ayrılıyorz ve ben pencereye doğru döndüğümde Harper ve Ryan'ın çok eğlenmiş bir şekilde bize baktıklarını görüyorum.

"İtiraf etmeliyim ki bunu beklemiyordum," diyor Harper.

"Bilmiyorum, o gün bir tür titreşim yayıyorlardı. Bağışçı," diyor Ryan ona. "İçimdeki romantizm böyle şeyleri görmemi sağlıyor."

"Öyle mi? Sana kendi kocana aşık olduğunu söylemek zorunda kalan kişinin ben olduğuma eminim."

"Şey, teknik olarak..."

Harper en iyi arkadaşına gözlerini devirir. "Teknik detaylarmış, kıcımın kenarı."

"Siz ikiniz bitirdiniz mi?" Miller sözlerini keser.

Ryan gülüyor. "Bunu senden duymak çok güzel, Bay Ağzına Saldır."

"Ona saldırmadım. Onu öptüm ve bu onun hoşuna gitti."

Üçü de sanki onaylamamı ya da reddetmemi bekliyorlarmış gibi bana bakıyorlar.

"Hoşuma gitti," diyorum onlara. "Ha! Gördün mü!"

Miller diyor ki.

Ona ters ters baktım. "Git başımdan. Müşterilerim var."

"Ugh. İyi." Ellerini havaya kaldırır. "Gidip Macie'nin neyin peşinde olduğuna bakacağım."

"Maçlarınızdan birine bilet istiyor, daha önce duymadıysanız diye söylüyorum."

"Bilet mi? Tabii ki ona bilet alacağım. Gidip Stevie ile halledeceğim."

Kamyonun arkasından çıkıp gidiyor ve giderken çaldığı Çikolatalı Fındık Ezmeli çöreği kaçırmıyorum.

"Hanımlar," diyor yanlarından geçerken kızlara.

O uzaklaşırken gözlerini ondan ayırmıyorlar ve o uzaklaşır uzaklaşmaz bana sorular yöneltmeye başlıyorlar.

"Bu ne zaman oldu?" "Siz
ikiniz çıkıyor musunuz?"

"Miller gerçekten iyi öpüşüyor mu?"

"Bu artık maçlara geleceğiniz anlamına mı geliyor?"

"Onun aleti gerçekten-"

Ryan "ın son sorusunu durdurmak için elimi
kaldırıyorum. "Tamam, peki." Ellerini kaldırıyor. "Çok
uzak. Ama..." Kaldırıyorum

kaşla uyarı. "Bu oyunlara geleceğin anlamına mı geliyor?
Sen artık bir WAG'sın ve biz havalı olanlar birbirimize
destek olmalıyız. Diğerlerinden bazıları çok..."

Harper, "Liseyi yeniden yaşıyormuş gibi hissediyorum,"
diye açıklıyor.

Ryan başını sallar. "Evet! Aynen öyle. Ama daha kötü
çünkü hepsinin parası var ve klon gibi görünüyorlar."

"Benim için bile ürkütücü," diyor Harper. Hayatını korku
temalı şeyler yaparak kazandığını düşünürsek, bu
gerçekten de önemli bir şey. Ürkütücülük onun uzmanlık
alanı.

"WAG'ın flört etmekle bir ilgisi olduğunu
varsayıyorum?" Harper başını sallıyor. "Eşler ve kız
arkadaşlar."

"Ah, anladım."

"Eğer gelmeye karar verirsiniz, harika. Kesinlikle hoş
geldin. Gelmezseniz de sorun değil. Hokey maçlarının
herkese göre olmadığını biliyoruz. Collin'le tanışana kadar
ben bile bu sporu sevmezdim."

"Ve şimdi uykunda istatistikler okuyorsun."

"Aman Tanrım, Ryan, o bir kereydi!" Harper diyor ki.
"Ayrıca, makyaj büyücülüğünü yaptın ve

kaç tane hokey maskotuna dönüştünüz?"

"Sen kendi işine bak." Ryan dilini dışarı çıkardı.

Gülüyorum.

Belki de onlarla bir maça gitmeliyim. Hokey maçının bana göre olduğundan emin değilim ama eğlenceli olabilir ve hiç değilse iyi bir kitap araştırması olur.

Ama bu gece değil. Bu gece tek yapmak istediğim eve gidip yazmak, özellikle de Macie tam her şey yoluna girmeye başlamışken sözümü kestiği için.

"Bu akşamki maça gelemeyeceğim, ama belki bir sonrakine?"

Harper ellerini çırpıyor. "Yaşasın!"

Bana detayları verdi ve onun evinde buluşmak için plan yaptık, böylece iki gün sonra evlerinde oynayacakları bir sonraki maça hep birlikte gidebilecektik.

Onlara mesaj atacağıma dair söz vererek her zamanki siparişlerini verdim ve vedalaştılar, çıkarken Miller'ı bizden bahsetmediği için azarlamayı da ihmal etmediler.

Miller kamyonu geri dönüp tezgâha yaslanarak, "Bazen biraz korkutucu oluyorlar," diyor.

Gülüyorum. "Bence çok tatlılar."

"Oyun için plan yaptınız mı?" Ona baktım. "Ne için?" Omuz silkiyor. "Bunca zamandır dinlemiyordum."

"Sadece çoğunu."

En azından utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Yalan söylemeyeceğim, seni maçımda göreceğim için çok heyecanlıyım. Benim formamı giyeceksin, değil mi?"

"Vücudumdan tam anlamıyla koparmaya çalıştığın ama sonunda sadece yanmama neden olan şeyi mi kastediyorsun?"

"Üzgün olduğumu söyledim! Ve daha iyi öptüm. Ayrıca, filmlerde birinin kıyafetlerini yırtmayı bu kadar kolay göstermeleri benim suçum değil."

Başımı sallıyorum. "Son zamanlarda kimse sana çok yorucu olduğunu söyledi mi?"

"Daha dün gece yaptın."

Uzaklardan döndükten sonra olanları düşününce yüzüm kızardı. Beşe karşı sıfır kazanmışlardı ve maçın berabere bitmesinin ardından bir kutlama yapılması gerekiyordu.

Böylesine harika bir gece için onu ödüllendirenin ben olmam gerektiğini söylemeye çalıştım ama yüzüne oturmamın onun ödülü olduğunda ısrar etti. Bu konuda şikayet edecek değildim.

"Yarınki randevumuz hâlâ geçerli mi?"

"Evet, efendim. Altı mı?"

"Oh, bir daha söyle."

Burnumu kırıştırıyorum.

"Altı mı?" "Hayır.

Efendim kısmı."

"Size efendim demiyorum."

"Hmm...Bilmiyorum. Kulağa hoş geliyor."

"Miller..." İnledim. "Seni dinlemek gibi gülünç bir şey yapmadan önce git buradan."

Gülüyor. "Pekala, tamam. Ben gidiyorum." Tezgâhın karşısına geçip yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra geriye doğru yürüyor. "Yarın görüşür müyüz?"

"Evet, efendim," diye takılıyorum.

Duraklıyor, başını yana eğiyor, o sıvı altın gözleriyle bana bakıyor.

Onlarda daha önce görmediğim bir şey var, parmağımı tam olarak koyamadığım bir şey. Her ne ise,

Ayak parmaklarımdan parmak uçlarıma kadar
karıncalanmama neden oluyor ve seksi bir şekilde bile değil.

Bu başka bir şey.

Farklı bir şey. İyi bir
şey.

"Ne oldu?" Daha fazla dayanamayarak ona sordum.

"Bu..." Sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi başını usulca sallıyor. "Önemli bir şey değil."

"Emin misin?"

"Evet. Yarın görüşürüz!" d i y e sesleniyor omzunun üzerinden, topuklarının üzerinde dönüp neredeyse koşarak otoparka giderken.

Az önce ne oldu öyle?

OceanofPDF.com

MILLER

Kesin bir sonuca vardım: Scout Thomas'a aşığım.

İlk başta, ona karşı hissettiklerimin inanılmaz seksin etkisiyle bulanıklaştığını ve belki de kendimi aştığımı düşündüm, ama durum hiç de öyle değildi.

Çok uzak bir ihtimal değil.

Dün kamyonda vedalaşırken ona baktım ve delirmediğimi, çok ileri gitmediğimi anladım. Elbette, onu sadece bu yazdan beri tanıyorum ama mesele de bu, Scout'u tanıyorum. O da beni tanıyor.

Ona aşık olduğumu biliyorum.

Ve ona bu gece söylemeyi planlıyorum... eğer nasıl yapacağımı bulabilirsem.

İşte tam da bu yüzden kapısının önünde durmuş, kendimi kapıyı çalmaya ikna etmeye çalışıyorum. Hayatımda hiç bu kadar gergin hissetmemiştim. Stanley Kupası Finali bile bu kadar sinir bozucu değildi.

Sakinleştirici bir nefes üfleyerek parmak eklemlerimi kapıya vuruyorum ve bekliyorum.

Yaklaşık dört saniye sonra kapı gıcırdayarak açılır ve Scout'un yüzü boşluğu doldurur.

"Gelmişsin!" diyor kapıyı sonuna kadar açarken. "Sen de erkencisin."

"Evet, videolarla işimiz erken bitti, ben de bu tarafa doğru gideyim dedim. I..." Ne giydiğine bakarken sözlerim kesiliyor.

Saçları bir havluyla sarılmış, üzerinde bir şort ve spor sutyeni var.

"Kadın..." Homurdanıyorum, aceleyle daireye girip kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Kapıyı böyle açarak ne halt ediyorsun?"

Gözlerini deviriyor, havluyu başından çekip saçlarını havlunun içinde sıkıyor. "Sakin ol. İnsanlar spor salonuna giderken hep böyle şeyler giyiyor."

Beni orada tutuyor ama yine de hoşuma gitmiyor. "Sana söylemiştim!" Stevie sesleniyor.

"Evet ve seni görmezden geldim," diye bağıyor Scout kız kardeşine. Sırıtarak bana geri dönüyor. "Merhaba." Yanağımdan öpüyor. "Burada olmana çok sevindim."

"Ben de burada olduğuma memnunum."

"Gel, sana etrafı göstereyim."

Dairenin içine doğru ilerlerken Stevie mutfaktaki adadan, "Hey, Grady," diyor. "Lütfen dağınıklığı görmezden gel. Burada insanlar yaşıyor."

Gülüyorum. "Sorun değil. Bir parça bile umurumda değil." Elimdeki çiçek buketini uzatıyorum. "Bunlar sizin için hanımlar."

"Kapa çeneni!" diyor, onları benden alarak. "Çok tatlısın. Ben bir vazo alayım. Umarım onları daha önce öldürmem

Babamla akşam yemeği, çünkü harika bir orta süsü olurlar."

Her ihtimale karşı gelecek hafta davet edildiğim akşam yemeği için bir buket daha almayı aklıma not ediyorum.

Stevie tabureden atlar ve dolaptan bir vazo alarak onları düzenlemeye başlar.

Oturma odama ve mutfağıma sığabileceğinden emin olduğum dairenin etrafına göz gezdiriyorum. Bulunduğu bina eski ama daire şık parke zeminler ve granit tezgahlarla yeni yenilenmiş gibi görünüyor. Çok hoş.

Stevie yalan söylemiyor, burada insanlar yaşıyor ve bu da etraftaki biblolardan ve yere asılı sırt çantasından anlaşılıyor. Bazen bir müze gibi hissettiren dairemin aksine, bir ev gibi görünüyor. Orada çok fazla zaman geçirmiyorum, özellikle de sezonda, bu yüzden dağınık olması bile zor, ama yine de. Bu rahat alanı sahip olduğum alana tercih ederim.

Benim ve Scout'un programı nedeniyle, Stevie ya da Macie'yi rahatsız etmemek için benim evimde vakit geçirmek her zaman buradan daha kolay oluyor. İlk kez her şey onun evinde olabileceğimiz şekilde gelişti ve ben şimdiden ayrılmak istemiyorum.

Bu akşam hakkında çok şey duyduğum meşhur peynirli makarna gecesı olması da işin bonusu.

"Yemek harika kokuyor," diyorum ocağın başında küçük bir taburenin üzerinde durmuş erişteyi karıştıran Macie'ye. "Bugünkü gizli malzeme ne?"

"Sosisli sandviç ve kuru fasulye!"

Dudaklarımı kıvırmak istiyorum, ama son anda, dokuz yaşında bir çocukla konuştuğumu hatırlıyorum.

Daha önce hiçbir şey için olmadığım kadar heyecanlıydım, bu yüzden gülümsemeye zorladım.

"Kulağa... harika geliyor."

"Aslında öyle," diyor Scout sessizce yanımdan. "İlk başta ben de senin şu anda düşündüğün şeyi düşündüm ama aslında düşündüğümden çok daha iyiydi."

"Sanırım benim ilklerimden birini daha yaşayacaksın," diyorum ona göz kırparak.

Kıkırdıyor, sonra elimi tutuyor. "Ben giyinmeyi bitirirken sana odamı göstereyim."

Dairenin içinde onu takip ediyorum ve beni odasına çekip kapıyı arkasından kapattığı anda üzerine atılıyorum. Kapıya doğru bastırarak onu arkadan kafesledim. Elimi boğazına doladım, dudaklarım kulak memesini bulurken başını geriye doğru eğdim. Isırdım ve nefesi kesildi.

"Yenilebilir görünüyorsun," diyorum ona sessizce. Kulağının altından omzuna doğru sevdiği o noktayı kemirdiğimde bir inilti serbest kalıyor. "Beni bununla öldürüyorsun."

Ciddi olduğumu hissetmemesine imkân yok. Sikim kot pantolonuma karşı o kadar zorlanıyor ki, aklımın yarısı bu daracak kıyafeti vücudundan söküp atmak ve sırf biraz şımarıklık olsun diye adımı haykırana kadar onu becermek.

Ama yapamam. Yalnız değiliz.

Bunun yerine, elimi onun etrafında kaydırarak ve dar pamuklu şortunun içinden onu kavrayarak, başparmağımı klitorisine bastırarak kendi kendime biraz alay ediyorum.

"Şu anda senin bu güzel amcığının tadına bakmak için neler vermezdim..."

"Grady..." diye sızlanıyor. "Lütfen."

Tek bir kelimeyle onu döndürüp önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve bu sırada şortunu aşağıya çekiyorum. Bir saniye bile kaybetmeden dilimi bacaklarının arasına sokup hızlıca tadına bakıyorum.

Kahretsin, çok tatlı. Şimdiye kadar sahip olduğum en güzel şey. Bunu sonsuza dek yapabilirim. Sonsuza kadar onun tadına bakıp çığlık attırabilirim.

Ama şu anda, ne kadar istesem de yapamıyorum.

Geri çekiliyorum, şortunu yukarı çekiyorum ve aramıza iki metre mesafe koymadan önce dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum.

Ne olduğunu, daha doğrusu ne olmadığını anlaması bir saniyesini alır.

Gözlerini açtığında, gözlerindeki ateşi görmemek mümkün değil. Oyuna getirildiği için kızgın.

"Sen en kötüsüsün," diye feveran ediyor. "Ben ne yaptım ki?"

Öfkeli bir şekilde yanımdan geçip dolabına doğru yürüyor. Askıdan bir gömlek çekti ve öfkeyle giydi.

Odasından çıkıp banyoya doğru yürürken bir yandan da gülüyorum, çünkü şu anda yalnız olmayı dileyen tek kişi o değil.

Yatak odasına ilk kez gerçekten bakıyorum ve hemen her yerde kitap olduğunu fark ediyorum. Duvarları kaplayan raflarda ve yerde kelimenin tam anlamıyla yığınla kitap var. Zaten küçük bir alan, bu yüzden tüm

Buradaki kitaplar burayı daha da küçük hissettiriyor ama önemli değil çünkü Scout diye bağıyor.

Onu seviyorum. Onu seviyorum.

İncelemeye devam ediyorum. Duvarda birkaç resim var.

Bir fotoğrafta iki yaşlı adam -birini babası olarak tanıyorum, diğerinin de babam olduğunu tahmin ediyorum-

kollarını ona dolamışlar. Kep ve cüppe giymiş; mezuniyet

töreni olmalı. Macie ve Stevie'yle çekilmiş birkaç

fotoğrafının yanı sıra tanımadığım ama arka planlarına

bakarak yazar olduklarını tahmin ettiğim kişilerle

çekilmiş birkaç fotoğrafı daha var. Rafları dolduran birçok

kitabın sırtlarını tarıyorum.

Çoğu romantik başlıklara benziyor, ancak birkaçı tamamen farklı bir şey, bu da bana kendisinin mi yoksa başkasının mı olduğunu merak ettiriyor.

Yanlışlıkla köşedeki küçük yazı masasına çarptığımda, açık dizüstü bilgisayarı canlanıyor ve ekranda bir Word belgesi açılıyor.

Bakmamalıyım.

Bunu biliyorum.

Ama gözüme çarpan birkaç kelimeye engel olamıyorum.

Hokey.

Bakire.

Ne oluyor be?

Parmaklarımı farenin üzerine koyup kaydırıyorum.

En az yüz elli sayfa var ve başlangıca ulaşmak için belgenin içinde gezinirken pek çok tanıdık şey gözüme çarpıyor.

Bir kere yaparsam, donarım.

Pucked by the Virgin [Working Title] yazan Scout Thomas

Okumaya başlıyorum ve sayfalar ilerledikçe çok açık olan bir şey var: Bu kitap bizimle ilgili.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Sıçırıyorum, dizüstü bilgisayarını kapatıp arkamı döndüğümde çok kızgın bir Scout'un kapıda dikildiğini görüyorum. Odaya uçarak giriyor ve beni geçip bilgisayarını alıp göğsüne bastırıyor.

"Bu özel bir mesele Miller! Buna hakkın yoktu!" Yanakları kızarmış ve gözleri öfkeyle parlıyor.

Az önce dizüstü bilgisayarında okuduğum şeyi düşününce çok komik buldum. Bir NHL takımının bakiresiyle gol atmasıyla ilgili bir hayran kurgusuna benziyordu.

Ama bu bir hayran kurgusu değil çünkü gerçek oldu. Ne oluyor be?

"Özür dilerim ama buna hakkım yok muydu?" Kendimi işaret ederek soruyorum. "Benim hakkımda lanet bir kitap yazdın Scout. Bizim hakkımızda."

"Bu bizimle ilgili değil."

"Gerçekten mi? Çünkü bana kesinlikle öyle göründü."

"Öyle olup olmaması kimin umurunda?" Alaycı bir şekilde gülüyor. "Bütün bu

Bu senin için sadece bir deneydi. Bekaretini kaybetmek istiyordun, bu yüzden kolay hedefi seçtin, sana aşık olan ve seni geri çevirmeyecek kızı. Bu son olmayacak ve bunu sen de biliyorsun."

Çenem gevşiyor ve içimdeki her şey iliklerime kadar acıyor. "Bizim hakkımızda böyle mi düşünüyorsun?"

Çenesini yukarı kaldırıyor ama bir şey söylemiyor.

Burada durdukça daha da sinirleniyorum.

"Tüm bunlar sizin için sadece bir oyun muydu? Son birkaç aydır yaptığımız her şey

Kitabın için araştırma mı? Beni kullanarak mı? Lanet ailem gibi.

yaptın mı?"

Suçlamalarım karşısında gözlerinde incinmiş bir ifade beliriyor ama yine de bir şey söylemiyor.

Göğsümün üzerinde bir fil duruyormuş gibi hissediyorum ve nefesimi tutamıyorum.

Ona daha önce hiç yapmadığım kadar açıldım. Ona kimsenin benim hakkımda bilmediği şeyleri anlattım... ailem hakkında.

Bunun süreceğini sanmıştım.

Kapı dikkatimizi çekecek şekilde çalınıyor. "Hey," diyor Stevie, kapıyı iterek açıyor. "Duyabiliyoruz Bilginize."

Aramıza bakıyor, sonra uzun, çok uzun bir süre Scout'a bakıyor. Bu bakışı daha önce ailemden de görmüştüm, hayal kırıklığı.

Stevie bana son bir kez bakıp kapıyı kapatıyor. Scout'a bakıyorum ama o bana bakmıyor. Göğsüne sıkıca bastırıldığı bilgisayarına bakıyor.

Bundan hoşlanmıyorum. Şu anda ne kadar incindiğimi görmemesinden hoşlanmıyorum çünkü gerçekten incindim. Ondan beklediğim bu değildi. Bana karşı temkinli olduğunu biliyorum, geçmişte incindiğini biliyorum ama bu? Böyle olacağını düşünmemiştim.

Ona doğru bir adım atıyorum ve ancak o zaman başını kaldırıyor. "Sana haberlerim var Scout." Ela gözleri benimkilerle buluştu.

alt dudağını ısırırken. "Bu benim için bir oyun değildi. Bu bekaretimi kaybetmekle ilgili değildi. Bu benim için gerçektir. Sana güvenmiştim. Sana aşık oldum." Sertçe yutkunuyorum, enseme avuçlayıp sıkıyorum çünkü o lanet olası

Gerginlik geri döndü. "Sana aşık oldum. Seni seviyorum ama senin için sadece bir komplo noktasıyım."

Çenesi düşer ama ağzından bir şey çıkmaz.

Sözlerimi yalanlamıyor. Bana yanıldığımı söylemiyor. Orada öylece sessizce duruyor ve yemin ederim ki bu, Wright'ın tokatlarından birini yemekten daha çok acıtıyor.

Orada ne kadar durduğumuzu, bana ne kadar uzun süre gözlerini dikerek baktığını, ne kadar süre tek kelime etmediğini bilmiyorum...

Ama bir şeyi bilmem için yeterince uzun bir süre; haklıyım ve bundan hiç bu kadar nefret etmemiştim.

OceanofPDF.com

İZCİ

Geçen hafta hayatımda önemsemiğim herkesi bir şekilde kızdırmayı başardım.

Macie mi? Ona göre, peynirli makarna gecesinin büyüsünü mahvettim.

Stevie mi? Bana sessiz muamele yapıyor çünkü her şeyi duymuş.

Rosie mi? Bu sabah onu tersledim ve bugünlük eve gönderdim, sonra da kamyonu erken kapattım.

Ya Miller? Bu çok açık.

Bana beni sevdiğini söyledi ve ben orada öylece durdum. Donup kalmıştım, tamamen şaşırmıştım.

Elbette, bunu bana daha önce de söylemişti ama o zaman seks sonrası uyku sersemliği içindeydi. Hiçbir anlamı yoktu.

Bu sefer uyanıktı ve yeni sikilmemişti. Ve her kelimesinde ciddiye.

Aptal kitabımı bulduğuna inanamıyorum. Bir kahkaha attım çünkü o aslında bir kitap bile değildi; yaptığım bir yazma alıştırmasıydı, beynimi harekete geçirmeye yardımcı olması gereken aptalca bir tüyo. Yaratıcı yazarlık için online bir kurs alıyordum ve önerilerden biri de

eğlenceli ve sıradan bir hikaye yazmak istedim. Bakire hokey oyuncusu ve kitap kurdu hakkında yazmaya başladım çünkü bu harika bir mecazdı ve benimle ilgilenme ihtimali hala aklımı başımdan alıyor.

Ama tamamen kurgusal. Elbette, karakter ona benziyor, hokey oynuyor, bakire ve kadın kahraman aşk romanları okuyor, ama hepsi bu. Kitaptaki diğer hiçbir şey onunla, bizimle ya da birlikte yaptığımız hiçbir şeyle ilgili değil. Tamamen uydurma ve benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Miller bunu açıklamama izin vermedi. Sadece sinirlendi ve üç kelimelik kocaman bir bomba patlatıp gitti.

Macie yarım saat boyunca ağladı çünkü onun gitmesine sosisli sandviç ve kuru fasulyenin neden olduğunu düşünüyordu. Ona gitmesinin onun değil benim hatam olduğunu söylediğimde benimle konuşmayı kesti.

Annesi de kısa süre sonra aynı şeyi yaptı ve bu yüzden Stevie şu anda öfkeyle mutfığı temizliyor, ben de kanepede oturup Miller'ı hatırlattığı için Prenses Günlükleri filmlerini tekrar tekrar izliyorum.

Dolabı üçüncü kez çarparak kapatıyor ve bu benim sinirlerimi biraz daha bozuyor. Televizyonun sesini açıyorum.

Daha da yüksek sesle çarpıyor. Sonra, yemin ederim, bir tencere çıkardı ve tahta bir kaşıkla vurmaya başladı.

Resmen canıma tak etti.

"Dur!"

Tencereye daha sert vuruyor. "Hayır!"

"Kes şunu Stevie. Çocukça davranıyorsun!" Ben de bağıríyorum.

"Ben mi? Ben mi çocukça davranıyorum?" Dairenin içinde tepindiğini duyuyorum. Tam televizyonun önünde durana kadar durmuyor. Düz ekranın arkasına uzanıyor ve kabloyu duvardan çekip çıkarıyor, elleri kalçalarında orada dururken göğsü öfkeyle kabarıyor. "Şu anda üzgün bir ergen gibi davranan sensin, ki düşününce bu kesinlikle çok komik çünkü kalbi kırık olan sen değilsin."

"O zaman neden öyleymişim gibi hissediyorum?" Çığlık atıyorum.

Ne söylediğimin farkına bile varmadan kelimeler ağızımdan uçup gidiyor.

"Neden böyle hissediyorsun?" Fısıldıyorum.

Aaron beni aldattığında incinmiştim. Kalbim kırılmıştı ama bundan farklı hissetmiştim. İhanete uğramış ve utanmış hissettim.

Miller ile... bu ıstırap.

Stevie derin bir iç çekiyor, sonra yanımdaki kanepeye çöküyor. Kalçamı okşadı. "Çünkü onu seviyorsun, seni aptal."

Miller bir hafta önce bu apartmandan çıktığından beri ilk kez ağlıyorum - tüm vücudum titreyerek, sümüklü sümüklü ağlıyorum. Çirkin, berbat ve kendimi çöp gibi hissetmeme neden oluyor ama bunu hak ediyorum çünkü Miller'ın da aynı şekilde hissetmesine neden oldum çünkü ona umutsuzca aşık olduğumu itiraf etmekten çok korkuyorum.

Stevie bana kağıt mendil uzatıyor, sonra da bir bardak su veriyor. Ben suyu yudumlarken omuzlarıma bir battaniye sarıyor, sonra boş bardağı alıp masanın üzerine koyuyor. Tekrar yanıma oturuyor ve kalçalarını sıvazlıyor.

Tıpkı çocukken yaptığım gibi başımı kucağına koyuyorum ve o da parmaklarını saçlarımda gezdirerek beni rahatlatıyor. Sessizlikte ne kadar süre böyle oturduğumuzu bilmiyorum ama titremelerimin geçmesine yetecek kadar uzun bir süre.

"Biliyor musun," diyor Stevie bir süre sonra, "sanırım sadece şaşırdım. İki yıldır falan ona aşıksın. Nasıl olur da her zaman istediğin şey bu olmaz?"

"İşte bu Stevie, sadece bir aşktı, zararsız, aptalca, liseli bir aşk. O sporcu. Ben kitap kurdum. Birlikte hiçbir anlam ifade etmiyoruz. Benim aşkım güvenliydi çünkü fanteziydi."

"Ama şimdi öyle değil. Bu gerçek."

"Evet." İnliyorum, kucağından inip doğruluyorum ve battaniyeyi etrafıma daha sıkı sarıyorum. Belki kendimi yeterince sıkı sararsam, bu bir kalkan görevi görür ve beni şu anda hissettiğim mutlak kalp ağrısından korur. "Bu çok gerçek ve ben bunun gerçek olmasına hazır mıyım bilmiyorum."

Stevie kaşlarını çatıyor ve bundan nefret ediyorum çünkü acıma dolu. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Hayır."

"Bence aptallık ediyorsun."

"Duymak istemediğimi söyledim."

"Hadi oradan, çünkü söyleyeceğim. Aptallık ediyorsun Scout. Bu adam seni seviyor. Hem de çok seviyor."

"Unutmayın ki daha bu yaz başında benim kim olduğumu bile bilmiyordu."

"Hayır." Beni işaret etti. "Bunu yapma. Eğer onu affettiğini söylediyse, onu gerçekten affetmen gerekir. Bu konuyu tekrar açmaya hakkın yok. Ayrıca, bir süredir

seninle ilgilenmediği için pişman olmadığını
düşünüyorsan

son birkaç yıldır, fena halde yanılıyorsunuz. Birbirinize bakış şekliniz..." Küçük bir kahkaha atarak başını sallıyor. "Bana babamı ve babamı hatırlatıyor."

Bunu öylesine söylemediğini biliyorum. Babalarımızın yıllara meydan okuyan bir aşk hikayesi vardı; genç yaşta tanışıp birbirlerinden kopmuşlar ve yıllar sonra yeniden bir araya gelmişlerdi. Onların hikayesi her zaman dinlemeyi en sevdiğim hikayelerden biri olmuştur ve babama bana anlatması için yalvarırdım.

Eğer Stevie haklıysa ve Miller beni babamla birbirimizi sevdiğimiz kadar bile seviyorsa, bu çok büyük bir şey.

"Onu seviyor musun, Scout?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve başımı sallıyorum. "Hem de çok. Sanırım otoparka girdiği anda ona aşık oldum."

"O zaman söyle ona. Ne yapman gerekiyorsa yap, söyle ona. Bunun seni geçip gitmesine izin verme. Hep okuduğun, hep yazmak istediğin türden bir sonsuza dek mutlu sonu hak ediyorsun."

Sözleri içimde bir şeyleri harekete geçiriyor ve battaniye kalkanımı bırakarak koltuktan kalkıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Yatak odama doğru yürürken Stevie soruyor.

"Yazmak için."

Ben masama oturup derin bir nefes alırken o yüksek sesle "Woohoo!" diye bağırıyor.

Sonra dizüstü bilgisayarımı açıyorum... ve yazıyorum.

"Hey, Scout, ilk onluğumu alıyorum!" Rosie kamyonun içinden sesleniyor.

Bir elimi klavyede tutarken diğer elimi kaldırıyorum ve onu duyduğumu anlaması için el sallıyorum.

Bunu bile yapabildiğime şaşırdım.

Son birkaç gündür dizüstü bilgisayarım bana bağlı, neredeyse başka bir uzvum haline geldi. Yemek yemek ve uyumak için zar zor zaman bulabildim. Kamyon konusunda Rosie'ye güvendiğimi söyleyebilirim çünkü buradayken bile gerçek anlamda orada değilim.

Tüm hayatım bu kitabın etrafında dönüyor. Karakterlere, bana hissettirdiklerine bağımlıyım. Tüm kalp kırıklıklarımı ve acılarımı, yıllar boyunca hissettiğim her bir iniş ve çıkışı hikayeye aktarıyorum.

Ve her şeyden çok, ona sevgimi katıyorum. Pişirmeye olan aşkımla, yazmaya olan aşkımla.

Miller için.

Kurgusal bir dünyaya dalmış ve kurgusal karakterlere aşık olmuş olsam da ona olan sevgim azalmadı. Aksine, daha da güçlendi. Onu çok özlüyorum. Kamyonda görünmediği her gün kalbimin acıdığı bir başka gün, ama bu zamana ihtiyacım olduğunu biliyorum. Buna sadece kitabımı bitirmek için değil, son üç yılda kaybettiğim kadını bulmak için de ihtiyacım var. Miller'dan uzak olmak berbat bir şey ama gerekli de. Şu anda olduğum kişiyi sevmiyorum, o halde onu hak ettiği şekilde sevmem nasıl beklenebilir?

"Orada ne yazıyorsun?"

Ani davetsiz misafir karşısında sığıyorum ve arkamı döndüğümde babamın birkaç adım ötede durduğunu görüyorum.

"Baba!" Banktan kalktım ve kollarımı boynuna doladım.

Tepkimden ürkütü, ben de ürkütüm. Babamı görmeyi her zaman sevmediğimden değil, seviyorum ama genellikle bu kadar güçlü tepki vermiyorum.

Sanırım içten içe ona ihtiyacım vardı. Hokey yüzünden gelemeyeceğini söylediğimde Miller'ın kaçırdığı yemek sırasında anlayışlı davrandı. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama bize katılamamasının gerçek nedenini açıklamak istemedim. Sanırım Stevie yine de ona söyledi, ama babamın doğasına sadık kalarak ben hazır olana kadar bu işin dışında kaldı.

Bugünün o gün olduğunu biliyor olmalıydı.

Babam da beni sıkıyor, öyle sıkı sarılıyor ki nefesimi tutmakta zorlanıyorum. Sonunda beni bıraktığında, uzanıp yanağımdan bir damla yaş silene kadar ağladığımı bile fark etmiyorum.

"Kızım nasılmış bakalım?"

"İyi değil baba," diyorum bir çırpıda. "Kendimi... çürümüş hissediyorum." "Çürümüş mü?"

Başımı salladım. "İçten dışa doğru. Sadece... Kendimi yanlış hissediyorum.

Beni ayakta tutan tek şey bu kitabı bitirmek."

Sözlerim karşısında gözleri parlıyor. "Acı çektiğin için ne kadar üzgün olsam da, devam etmene yardımcı olacak bir şeyin olmasına sevindim."

"Ben de." Gözlerimin acımaya başlamasından rahatsız olarak tekrar çitlatıyorum. Son birkaç haftadır Miller için çok ağladım ve bu kendimden başka kimsenin suçu değil.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Babam ellerini ceplerine sokup başını yana eğerek soruyor.

"Sanırım bu hoşuma giderdi." Bu sözler beni bile şaşırttı. "Bize kahve getireyim."

Kamyona doğru ilerliyorum ve ilk durağım bir peçete alıp ağlamaktan yüzümü temizlemek oluyor. Bize iki buzlu kahve dolduruyorum ve biraz çörek alıyorum, sonra Rosie'nin molasının tadını çıkarabilmesi için Hemen Döneceğim tabelasını yerleştiriyorum.

Geri döndüğümde babam ekranımdakileri pek de belli etmeden okuyordu.

Kızgın bile değilim, çünkü yazdıklarımla gurur duyuyorum. Çok uzun zamandır ilk kez doğru hissettiriyor.

İçeceklerimizi ve atıştırmalıklarımızı masaya koyup karşısına geçiyorum. Sonunda gözlerini ekrandan ayırıp bana baktığında, gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Bu..." Boğazını temizliyor. "Bu inanılmaz, Scout."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Kahvesinden bir yudum alarak başını sallıyor. "Evet. Bugüne kadar yazdıklarının en iyisi diyebilirim."

"Ben de öyle düşünüyorum, ama bunu sadece babam olduğun için söylemiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Eğer çöp olsaydı, sana doğrudan verirdim. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Kıkırdadım, çünkü gerçekten yapardı.

Babam sonunda korktuğum soruyu sormadan önce birkaç dakika sessizlik içinde çöreklerimizi yiyoruz.

"Miller'a ne oldu?"

İç çekerek çöreğimi yere bıraktım ve sonra güldüm çünkü farkına bile varmadan Miller'ın en sevdiği çöreği almıştım.

"Her şeyi berbat ettim."

"Batırdın mı?" Babam gür kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Ben... Tam da her şey başladığında kendimi ona kapattım.

Gerçekçi olmak. Ona birlikte bir geleceğimiz olmadığını söyledim,

Bunun onun için benden daha önemli olduğunu söyledi... Gözlerimin içine bakıp beni sevdiğini söylediğinde tek kelime etmedim."

Babam yüzünü buruşturdu. "Ouch."

"Evet." Başımı salladım. "Ah gerçekten de." Elimi yüzümde ovuşturarak inliyorum. "Kırıldım mı?"

"Eğer sen kırıldıysan, ben de kırıldım." "Ne demek istiyorsun?"

Babam iç geçiriyor ve kollarını masaya dayayıp öne doğru eğiliyor. "Yani, birbirimize sandığından çok daha fazla benziyoruz. Babamla aramızda her zaman inanılmaz bir bağ olduğunu biliyorum ve bunu ikiniz için de çok sevdim çünkü seninle benim de bazı şeylerimiz vardı ama bu sefer demek istediğim şu" -elini aramızda sallıyor- "şu anda bu... insanları uzaklaştırıyoruz. Değer verdiğimiz insanları, sevdiğimiz insanları. Ve bunu yapıyoruz çünkü incinmekten korkuyoruz. Ben bunu yıllar önce babamla onca yıl görüşmediğimizde yapmıştım, şimdi de yapıyorum çünkü o haksız yere çok erken aramızdan ayrıldı, ben de bu yüzden kızgınım ve somurtuyorum."

"Yine de temkinli olmak için nedenlerimiz var."

Başını salladı. "Haklısınız. Yapıyoruz, ama bu hangi noktada insan olarak kim olduğumuzu engelliyor? Hangi noktada bu bizim kim olduğumuz haline geliyor? Bu hayatımızı nasıl şekillendirir? Sonsuza kadar saklanamayız. Sonsuza kadar saklanamazsın, Scout."

Yutkunuyorum çünkü o haklı. Saklanmaya devam edemem. Özellikle de artık gerçekten yaşamamanın nasıl bir his olduğunu biliyorken.

Ve bunların hepsi Miller sayesinde oldu. "Nasıl daha iyi olabiliriz?"

Ona sordum.

"Zaman. Pratik. Bize yardım edecek doğru insanları

bulmak." Ağır bir nefes üflüyor. "Ben de bu yüzden

Aslında bugün buraya geldim."

"Tamam..." Ne demek istediğini tam olarak anlayamadığım için kelimeyi uzatıyorum.

Elini kaldırıp sakalını birkaç kez sıvazladıktan sonra "Biriyle tanıştım" diyor.

Sözleri içimde pek çok duyguya yol açtı: şok, öfke ve mutluluk bunlardan sadece birkaçı. Bunu söylemesini beklemiyordum, çünkü birini aradığını bile fark etmemiştim.

"Çıktığınızı bilmiyordum," diyorum dikkatlice.

"Ben değilim. En azından henüz değilim. Ama o sordu ve..." "Evet dedin."

"Evet dedim." Kahvesinden bir yudum daha alıyor ve elinin nasıl titrediğini fark etmiyorum.

Bunu bana söylediği için gergin. Neden?

"Babamı çok sevdiğini biliyorum, benim de onu çok sevdiğimi biliyorsun, öyle ki üç yıl sonra bile onu daha dün kaybetmişiz gibi acı çekiyorum. Ama... saklanıyorum, bana onu hatırlatan o eve kapandım, eskiden birlikte yaptığımız her şeyi yapıyorum, ki bu da bana onu hatırlatıyor. Hayatıma devam edebilmem için farklı bir şeye ihtiyacım var. Ve hayatıma devam etmem gerekiyor." Masanın öbür ucuna uzanıp elimi sıkıca kavradı. "Zamanı geldi Scout. İkimiz için de."

İçimde onun hayatına devam etmesi fikrinden nefret eden, bunu yaparak babama ihanet ediyormuş gibi hisseden saçma ve çocuksu bir yan var. Bu yanlış ve bunu biliyorum.

Babamı seviyor. Onu hep sevecek. Ama sonsuza dek yalnız kalamaz ve Pops da bunu istemez.

"Senin adına çok mutluyum baba," diyorum ona, her kelimesinde ciddi olarak. İfadem karşısında yüzü aydınlanıyor ve sanırım

bunu duymaya tahmin ettiğinden daha fazla ihtiyacı vardı. "Bence bu senin için gerçekten iyi olacak."

"Bu senin için de iyi olabilir, biliyorsun. Babamı kaybetmenin zor olduğunu biliyorum ve sonra o küçük sersem Aaron kalbini kırdı, ama bunun bizi geride tutmasına izin veremeyiz. Yaşayacak hayatlarımız, maceralarımız var. Bizim tarafımızdan sevilme isteyen insanlar var. Tüm bunları deneyimlememiz gerekiyor."

O konuştuğu, söylediklerinin tam da ihtiyacım olan şey olduğunu daha iyi anlıyorum.

"Haklısın."

"Tabii ki haklıyım. Ben senin babanım."

Göz kırpıyor, ben de gülüyorum. Güzel bir kahkaha, gerçekten ihtiyacım olan bir kahkaha.

"Ne olursa olsun, ben de senin adına mutluyum. Bence bu" -başını dizüstü bilgisayarına doğru eğdi- "senin için gerçekten iyi olacak. Miller da öyle, ne zaman hazır olursan."

Sakinleştirici bir nefes üflüyorum. "Sanırım bu konuda da haklı olabilirsin."

"Öyleyim," diyor kendinden emin bir şekilde. Kahvesini alıp kalanını da içtikten sonra ayağa kalkıyor. "Ben buradan çıkacağım ve sen de yazmaya devam edeceksin."

"Gitmek zorunda değilsin."

Söylemediğim şey ise yazmaya geri dönmek için can attığım. Üç yıl boyunca yazmadım ve şimdi içimden öyle hızlı bir kitap dökülüyor ki başım dönüyor. "Yazıyorum.

Hazırlanmam gereken bir randevum var ve senin de yapman gereken işler var." Kaşlarını işaret edercesine

kaldırdı ve içimden bir ses

Bahsettiği iş sadece benim yazdıklarım değil.

"Tamam."

Ayağa kalkıp masanın sonunda onunla buluşuyorum ve
beni tekrar kucaklıyor. Bu sefer ağlamıyorum.

Bu sefer kendimi
yenilenmiş hissediyorum.
Hazır hissediyorum.

OceanofPDF.com

MILLER

Normalde antrenmandan sonra Scout'un kamyonetine giderdim ama şu anda böyle bir seçeneğim yok.

İşte buradayım, elimde bir tepsiyle Wright, Rhodes ve Lowell'a doğru yürüyorum, onları dikkat dağıtmak için kullanabileceğimi umuyorum çünkü buna çok ihtiyacım var.

"O zaman," diyor Wright ben otururken, "erkek arkadaşı bana baktı ve 'Sen William değilsin,' dedi."

Bütün çocuklar gülüyor ama benim kafam tamamen karışmış durumda.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Ben soruyorum.

"Wright'ın kardeşi şehre geldi ve erkek arkadaşını da yanında getirdi. Onun ve Harper'ın evinde kalıyorlar," diye açıklıyor diğer takım arkadaşlarımızdan Harkens. "Wright dün antrenmandan eve geldi ve erkek arkadaşı Wright'ın kardeşi olduğunu düşünerek öpmek için dudaklarını büzerek kapıyı açtı."

"Bok yok mu?" Kıkırdıyorum. "Ne yaptın sen?"

Wright omuz silkerek, "Onu öptüm," diye cevap veriyor. "Adamı ortada bırakamazdım."

Herkes yine gülüyor.

"Harper bütün gece bana kimin daha iyi öpüştüğünü sordu, onun mu yoksa onun mu?"

"Ve?" Rhodes sorar.

Wright sırtıyor. "Ona sırf dalga geçmek için beraberlik olduğunu söyledim. Bütün sabah benimle konuşmadı. Daha sonra makyaj seksi için sabırsızlanıyorum."

"Sen delisin dostum," diyor Harkens, sandalyesinden kalkıp Wright'ın sırtını sıvazlayarak. "Ben çıkıyorum. Eve gitmeliyim, çocuğum tuvalet eğitimi alıyor ve karımdan gelen mesaja bakılırsa, oraya vardığımda beni bir karmaşa bekliyor."

Harkens ve birkaç kişi daha gitti, bana sadece Wright, Rhodes ve Lowell kaldı.

"Ee, son zamanlarda neyin var Miller?" Rhodes Gatorade'inden bir yudum alıp bana bakıyor.

Lowell, "Evet, bizi kızdırmak için pek ortalıkta yokmuşsun gibi hissediyorum," diyor.

Wright onlara "Bir kız arkadaşı olduğunu duydum," diyor.

"Öyle mi?" Rhodes gözlerini bana doğru çevirdi. "Tanıdığımız biri mi?"

Gözlerimi deviriyorum çünkü Scout ve benim hakkımdakileri bildikleri açık ve bunu eşlerinden duyduklarını varsayıyorum. Sanırım hikayenin geri kalanını kaçırdılar.

"Ha, ha. Hepiniz bir grup komedi dâhisisiniz."

Lowell, "Bence biz çok eğleneliyiz," diye mırıldanıyor.

Homurdanıyorum, tabağımdaki makarnayı bıçaklıyorum ve ağzıma bir lokma atıyorum.

"Uh-oh. Şimdiden cennette sorun mu çıktı?"

Rhodes soruyor. "Ha?" Yukarı baktım.

Yemeğime doğru başını sallıyor. "O makarnayı öyle bir sapladın ki çatalını eğdin."

Elimdeki metal alete bakıyorum ve yeterince eminim ki bükülmüş.

Yine de tam olarak şaşırmadım. Kızgınım. Çok kızgınım. Scout nasıl olur da onun için hiçbir şey ifade etmediğimizi ve bizim için bir gelecek olmadığını söyleyebilir? Ben ona içimi dökerken nasıl orada öylece durup bana bakabilir?

Çok fena acıyor.

"İyi misin dostum?" Lowell soruyor, sesine ihtiyat karışıyor.

Artık işe yaramayan çatal bıçak takımımı iç çekerek yere atıyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. Uzun bir iki hafta oldu ve yorgunum. Ne zaman yatağıma uzanıp gözlerimi kapatsam, tek görebildiğim, ona aşık olduğumu itiraf ettiğimde Scout'un bana deliymişim gibi bakıyor olması. Gecede yaklaşık dört saat uykuyla idare ediyorum ve paten kayacak enerjiyi bulacak kadar bile yemek yemiyorum.

Birçok nedenden dolayı iyi değil. Bir an önce kendimi toparlamam lazım.

"Miller?" Ben bir şey söylemeyince Wright soruyor. Tek kelimede endişe var ve bu bana şu anda gerçekten istemediğim bir bok hissettirmiyorsa lanet olsun. "Bizimle konuşabilirsin, biliyorsun. Her konuda."

Bunu biliyorum. Biliyorum. Sadece... Bu konuda konuşmak isteyip istemediğimi bilmiyorum çünkü çok kötü.

Ama hepsi daha önce buradaydı. Belki ne yapmam gerektiğini bilirler.

"Ben bakireyim," diye ağzımdan kaçırıyorum. Sonra alaycı bir şekilde gülüyorum. "Artık değilim ama Scout'a kadar öyleydim. Greer biliyordu ve işin boktan tarafı ben bile bilmiyordum."

Onunla flört edene kadar ondan hoşlanıyordum ve bundan nefret ediyordum çünkü onunla flört edenin ben olmamı istiyordum. Sonra bir şey diğerine yol açtı ve şimdi seks yapıyoruz ve bu harika ve hiç sorun değil. Sorun şu ki ben ona aşığım ve bunu ona söyledim ama o hiçbir şey söylemedi. Bu, hakkımızda bir kitap yazdığını öğrendikten sonra oldu. O kısma o kadar üzülmedim bile. Onun için her şeyi ortaya döktüğüm gerçeğine daha çok kızgınım ve o orada öylece durdu, ona aşık olma cüretini gösterdiğim için bana pislikmişim gibi baktı. Ama gerçekten suçlanabilir miyim? O harika biri. Zeki ve muhteşem ve kitaplarını okurken karakterlerin yüz ifadelerini taklit ettiği çok sevimli bir şey yapıyor ve ben onunla vakit geçirmeyi gerçekten çok seviyorum ve tek yapmak istediğim de bu. Ben..." Keskin bir nefes çekiyorum ve sonra nefesimi veriyorum. "Ona umutsuzca aşığım ama yine de ona çok kızgınım."

Masaya bir sessizlik çöktü. Ben Yukarı bakmak istiyorum; yüzlerindeki ifadeleri görmekten çok korkuyorum.

Ama ben de merak ediyorum.

I sinsi a bakış at Rhodes ve lanet olsun.

Gülümsüyor mu?

Wright ve Lowell'a bakıyorum, onlar da aynı şeyi yapıyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

Hepsi kahkahalara boğuldu.

Wright tepsisinden su şişesini aldı ve büyük bir yudum alarak başını salladı. "Sen kesinlikle aşıksın, dostum."

"Biliyorum. Ben de öyle dedim."

Rhodes bana "Evet, ama sen gerçekten aşıksın," diyor. "Biliyorum," diyorum tekrar.

"Gerçekten, gerçekten aşık gibi."

"Biliyorum lan!" Neredeyse bağıríyorum. Bu, yanımdan geçen birinin dikkatini çekiyor ve koltuğuma daha da gömölüyorum. "Biliyorum," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha sessiz. "Ne yapacağım ben? Ya o da beni sevmezse?"

Uzun bir süre kimse bir şey söylemiyor ve bundan nefret ediyorum çünkü bu, sahip olduğum tüm korkuları çok daha gerçek kılıyor.

"Harper beni sevmedi. En azından hemen değil," diye itiraf ediyor Wright. "Önce ben ona aşık oldum."

"Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Evet. Bu duygulara karşılık vermesi kesinlikle biraz zaman aldı. Yalan söylemeyeceğim, ilk başta duymak canımı yaktı. Gerçekten çok acıdı. Bunu bir daha hissetmektense Beast'ten on tane disk darbesi yemeyi tercih ederim."

"Şu anda böyle hissediyorum. Morarmış ve kırılmış gibiyim ve her şey yanlış geliyor. Bu garip mi?"

Herkes kafasını sallar.

"Ona hem çok kızgınım hem de onu çok seviyorum. Bu garip mi?"

"Hayır, dostum. Berbat bir şey ama aşk bazen böyledir," diyor Wright.

"Bu arada sen ne yaptın? Harper'ın kendine gelmesi zaman aldığında yani."

"Onu bekledim." Omuz silkiyor. "O buna değ erdi, ben de bekledim."

"Nasıl? Nasıl bekledin?"

Kıkırdıyor. "Siktir, dostum. Gerçekten emin değilim çünkü bu beni gerçekten öldürdü. Ama ona ne istediğini, benim hakkımda gerçekten ne hissettiğini anlaması için gereken boşluğu vermem gerektiğini biliyordum. Neyse ki sonunda her şey yoluna girdi ama..."

Yutkunuyorum. "Beni sevmezse hayatıma nasıl devam edeceğimi bulmam gerekiyor."

Yüzünü buruşturarak ciddiyetle başını sallıyor.

Bundan nefret ediyorum, haklı olabileceği ihtimalinden, Scout'un benim ona karşı hissettiklerimi asla hissetmeyeceğini kabul etmek zorunda kalabileceğim ihtimalinden kesinlikle nefret ediyorum.

Ama ben bunun doğru olduğuna inanmıyorum. Onu tanıyorum. Onu kolayca okuyabiliyorum. Bunun tek taraflı olmasına imkan yok. Bana karşı hisleri var; bunu biliyorum.

Belki Wright haklıdır. Belki de tek ihtiyacı olan şey zamandır. Ve sanırım benim ona vermem gereken şey de bu.

"Şu bakire olayına ve Greer'in neden bizden önce bunu bildiğine dönebilir miyiz?" Rhodes soruyor ve hepimiz gülüyoruz, gerginlik dağılıyor.

Ben de onlara her şeyi anlatıyorum.

"Bay Miller?"

Döndüğümde güvenlik görevlilerimizden birinin kapalı otoparkta beni beklediğini görüyorum. Benim sayemde kazanamadığımız bir maçtan yeni çıkmıştık. Haftalardır sayı yapamıyorum. En son ne zaman şut çektiğimi hatırlamıyorum ve top kalecinin kalesinin yaklaşık üç metre dışına çıkmamıştı.

Oyundan düştüm. Takım bunu biliyor, Koç da biliyor. Kötü görünüyor ve böyle devam edersem mahvolurum. Koç'un buzda kalma süremi azaltmasına bir maç kaldığını söyleyebilirim ve bunu gerçekten kaybetmek istemiyorum. Berbat oynuyor olabilirim ama şu anda aklımı başımda tutan tek şey hokey. İtmeye, yanmaya ve acıya ihtiyacım var. Beni ayakta tutacak bir şeye ihtiyacım var çünkü Scout'u beklemeye devam etmenin gerçekten umutsuz olduğunu hissetmeye başladım.

"Hey, Dom. N'aber?"

"Biri bunu senin için bıraktı." Kocaman sarı bir zarfı bana doğru tutuyor.

Yere bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum. "Ne oldu?"

"Emin değilim." Omuz silkiyor. "Yani tehlikeli olmadığından emin olmak için açtım ama sadece üzerinde yazılar olan bir sürü sayfa vardı. Gerçi hepsini okumadım," diye acele ediyor.

"Tamam..." Uzattığı avucundan zarfı alarak "Teşekkür ederim" diyorum. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

"Sorun değil. İyi geceler, Bay Miller."

Arabama kadar yol boyunca ağır pakete baktım. Kahretsin, onunla ve ne olabileceğiyle o kadar meşgulüm ki, arabamın önünden bile geçiyorum.

İçeri girdiğimde, açmak için beklemeye karar veriyorum, yolcu koltuğuma atıyorum ve arabayı sürüyorum.

Rastgele bir arsaya girmeden önce iki mil yapmıştım. Nerede olduğumu görmek için kafamı kaldırdığımda güldüm.

Tabii ki.

Eski açık hava sinemasının kirli, yırtık ekranı benimle alay ediyor... ama zarf kadar değil.

Elime aldım ve yırtarak açtım. Ne olduğunu ve kimden geldiğini hemen anlıyorum ve onu özlediğim için kalbim sızlıyor.

Onu son gördüğümünden bu yana neredeyse bir ay geçti, bana sorarsanız bu çok uzun bir süre.

Herkes Noel tatili için hazırlanıyor. Hepsi çok mutlu ve neşeli ve ben hayatımda hiç bu kadar Grinch gibi hissetmemiştim. Geçen ay bana Noel planlarımın ne olduğunu sorsaydınız, tatili çıplak ve Scout'a sarılmış bir şekilde geçireceğimi söylerdim, ama şimdi yalnız geçireceğim, votkada boğulacağım ve bekleyeceğim.

Wright'ın dediği gibi ona zaman tanımam gerektiğini biliyorum ama uzak durmak çok zor. Kamyonetinin yanına gidip ona yanıldığını söylemek, aramızdaki şeyin anlamsız bir şey olmadığını, her şey demek olduğunu söylemek istiyorum.

O her şey demek.

Bunu ona da söyledim. Nasıl hissettiğimi biliyor. Şimdi bekliyorum.

Ve beklemek berbat bir şey.

Bir yığın sayfaya ve üstündeki yapışkan nota bakıyorum.

Grady,

Bu benim yazmam gereken kitap.

Senin hakkında böyle hissediyorum.

Seninkiler,
İzci

Bir dakika boyunca sadece nota bakıyorum, çünkü itiraf etmeliyim ki korkuyorum. Bunun onun bana siktirip gitmemi söyleme şekli olmasından korkuyorum çünkü o benim gibi hissetmiyor ve asla hissetmeyecek, bana sadece hayatıma devam etmem gerektiğini ve bunun onun için gerçekten hiçbir şey ifade etmediğini söyleme şekli.

Ama sonra gözlerim imzasına takılıyor.

Seninkiler.

Belki... sadece belki... bir şansım var.

Ve böylece, okumaya başladım.

OceanofPDF.com

İZCİ

Müziğin bas sesi vücudumu titretiyor ve kafamda tek bir şey yüksek sesle ve net bir şekilde çınlıyor: Hokey oyunları bana göre değil.

"Bu harika!" Macie yanımdan bağılıyor, kulaklıkları kulaklarını kapatıyor çünkü onun için bile burası çok gürültülü. "Burayı çok seviyorum!"

Yüzündeki sırıtış bulaşıcı ve ben de ona gülümsüyorum. "Eğlenmene sevindim."

"Ne?" diye bağılıyor.

Başımı sallayarak gülüyorum.

Miller'la aramız pek iyi olmayabilir ama yeğenime verdiği sözü tuttu ve Noel için ona maç bileti aldı. Kimsenin görmesine izin vermedim ama süslü ağacın dalları arasına sıkıştırılmış zarfın üzerine karalanmış el yazısını gördüğümde ağladım. Biletleri Stevie'ye nasıl ulaştırdı, emin değilim ama sanırım şaşırmamalıyım. Miller'ın kendi yöntemleri var.

Onu görmeyeli tam bir ay olduğuna inanamıyorum. Onu çok özlüyorum, hayatımda hiç kimseyi özlemediğim kadar çok özlüyorum, ama aynı zamanda zaman ayırdığım için de mutluyum.

Bu ayı yazarak geçirdim ve bununla birlikte hazırlıklı olmadığım pek çok duygu da ortaya çıktı. Stevie'nin ısrarı üzerine terapiye gittim ve kendim hakkında çok şey öğrendim, örneğin babamın kaybına hiçbir zaman gerçekten üzülmeyişimi ve kendimi işe ve fantezilere gömerek iyiymişim gibi davrandığımı.

Bir terapistle gitmenin yanı sıra bir kitap kulübüne katıldım ve yeni arkadaşlar edindim.

Örgü örmeye başladım. Berbatım ama eğlenceli.

Yeni restoranlar denedim ve istiridye yedim. Korkunç bir deneyimdi ama başardım.

Ben yaşadım.

Ve iyi hissediyorum. Hiç olmadığım kadar iyi.

"Gerçekten geldiğine inanamıyorum," diyor Harper yanımda. "Aylardır soruyorduk ve sonunda geldin!"

Neyse ki Miller ve benim yaşadıklarımıza rağmen kızlar kamyonu uğramayı bırakmadılar. Aksine, onlar ve ortakları daha sık uğrar oldular. Greer bile haftada bir geliyor. Bunu Miller yüzünden mi yaptıklarından emin değilim ama her halükarda minnettarım.

"Daha sevmedin mi?" Ryan soruyor. "Bu...tamam."

Harper dramatik bir şekilde nefesini tutuyor, Ryan onun tepkisine gözlerini deviriyor ve ben gülüyorum.

Ryan başparmağını Harper'a doğru uzatıyor. "Bu kadının eskiden hokeyden nefret ettiğine inanabiliyor musun? Kız kardeşi de öyle ve şimdi kaptandan bir çocuğu var."

"Oldukça iyi bir seksen yaptı," diyorum.

Emilia sinsi bir sırıtışla, "Hayatınızın bu kadar kısa sürede bu kadar değişebilmesi çok çılgınca," diye ekliyor. Sosyal medya yöneticiliğinden yönetmenliğe geçerek ve eski oyuncularından biriyle çıkarken koça dönüşerek hayatında büyük değişimler yaşamış.

Son birkaç yılda hepsinin hayatında büyük değişiklikler oldu. Onlar istediklerinin peşinden giderken ben kenardan izledim.

Ve şimdi... şimdi sıra bende.

Oyuncular ısınma hareketleri için buzda kaymaya başladığında ışıklar kararır ve müzik yükselir - tabii bu mümkünse.

"Bakın! İşte Wright!" Macie işaret ediyor. "Ve Beast! Ve kaptan!"

Nedenini bilmesem de herkesi görebilmek için neredeyse koltuğunun üzerinde duruyordu. Miller ona cam kenarında bilet ayarladı.

Wright, Rhodes ve Lowell patenle kayarak sopalarını Macie'nin önündeki cama vururlar ve Macie sevinç çılgınlıkları atar. Rhodes, Macie'nin kendi formasını giydiğini görünce ona bir disk bile fırlatıyor.

Gözlerim buzı tarıyor, numarasını taşıdığım adamı arıyor.

"İşte orada!"

Macie yolun karşısını işaret ediyor ve nefesim ciğerlerimden çalınıyor.

Ekipman müdürü bir şeyi düzeltirken patenini sıranın üzerine koymuş ama ona hiç dikkat etmiyor.

Hayır.

Bana bakıyor.

Bakışlarının sıcaklığı üzerime çöküyor ve yemin ederim ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyorum. Bunu özlemişim, bana sanki odadaki tek kişi benmişim gibi bakmasını özlemişim. Binlerce insanla dolu bu arenada bile, hala burada sadece biz varmışız gibi hissediyorum.

Bu duyguyu daha önce hiçbir şeyi özlemediğim kadar çok özledim.

O da özlüyor mu? O da beni özlüyor mu? Beni affedebilir mi? Kitabımı okudu mu? Acaba beğendi mi, içindeki aşk hikayesinin bizimki olduğunu fark etti mi? Onun için hissettiğim her şey ve daha fazlası.

Ona bunu ve daha pek çok şeyi sormak istiyorum ama soramıyorum.

Henüz değil.

Onun yerine elimi kaldırıp el sallıyorum. Yemin ederim dudaklarının seğirdiğini gördüm.

Ve bu bir aydır hissettiğim en büyük mutluluk.

İkinci Oyun

Miller, Macie'ye birden fazla maç için bilet almış.

Bu sefer ısınma hareketleri sırasında buzun üzerinden ona el salladığımda başını sallıyor.

Üçüncü Oyun

O da el salladı.

Ve yavaş yavaş hokeyin cazibesini anlamaya başlıyorum.

Dördüncü Oyun

Gülümsedi.

Gülümsedi ve ben eridim.

Beşinci Oyun

Macie son iki maça benimle gelmedi. Bu noktada, ben gerçek bir Carolina Comets taraftarıyım.

Buzda süzülüşlerini, vuruşlarını, birbirleri için mücadele edişlerini ve tabii ki attıkları golleri izlemeyi seviyorum.

Takım galibiyet serisi yakalamış durumda ve bunun yarattığı heyecan bulaşıcı. Kendimi oyuna o kadar kaptırmışım ki birinin dikkatimi çekmeye çalıştığını anlamam için Harper'ın koluma birkaç kez dokunması gerekiyor.

"Ha?"

Koridorun sonunda beliren iri adamı işaret ediyor.

"Scout?"

"Evet?" Bunun ne hakkında olduğundan emin olmadan soruyorum.

Gömleğinin önünde GÜVENLİK yazan adam bana yapışkanlı bir not uzatıyor. "Bu senin için."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, kare kağıdı alıp şaşkınlıkla bakıyorum.

Taslağıma yapıştırdığımın aynısı, sadece şimdi arkasında iki satır yazılı.

"Ne o l d u ?" Ryan neler olduğunu görmek için Harper'ın üzerine eğilerek soruyor.

Harper ona "Bu bir not," diyor ve "Sanırım Miller'dan," diye eklediğini duyuyorum.

Onların spekülasyonlarına katılmıyorum.

Yapamıyorum. Siyah mürekkeple karalanmış kelimelere çok odaklandım.

Maçtan sonra buluşalım.

Nerede olduğunu biliyorsun.

MILLER

Arabamın arkasına yaslanıp bekliyorum.

Soyunma odasından otuz dakika önce çıktık ve doğruca buraya geldim. Umarım gelir ve maç sonrası trafiğine takılır. Çikolatalı su şişesini elime alıp bir yudum alıyorum, ne kadar çok sevdiğimden nefret ediyorum.

On dakika geçti.

Yirmi.

Otuz.

"Beş dakika daha," diye kendime söz veriyorum.

Ama gelip gittiğinde umudum azalmaya başlıyor ve geceyi sonlandırmaya karar veriyorum.

Maçlarıma gelmesiyle bunun olabileceğini düşündüm, hazır olabileceğini düşündüm.

Yanılıyor olabilirim ve bu sadece hüsnükuruntu da olabilir. Belki de o lanet yapışkan not aptalca bir fikirdi ve onu daha da uzaklaştırdı.

Yine de kendimi yazmaktan alıkoyamadım.

Onu çok özledim.

Noel'den sonra onu maçımda görünce uzun zamandır ilk kez umutlandım. Belki de tüm bunlar

Belki o da beni sevebilir diye düşündüm.

Sonra geri geldi.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Ve onu her gördüğümde, ona karşı duyduğum çekimin daha da güçlendiğini hissettim. Hiçbir sonuç çıkmasa bile bir şeyler yapmalıyım.

Görünüşe göre şu anda olan da bu. Kırk beş dakika oldu.

O gelmiyor.

İç çekerek arabamdan iniyorum ve sürücü kapısına yöneliyorum. Tam kapıyı açarken, farlar görüş alanıma giriyor ve donup kalıyorum.

Sonra frenlerin gıcırtısını duydum ve anladım.

Geldi.

Eski, külüstür Toyota'sı yanıma yanaştığında sarsılarak otoparka giriyor. Farların parıltısı yüzünden arabanın içini pek göremiyorum ama kapısının açıldığını, ayaklarının kaldırıma vurduğunu ve bana doğru hızlı adımlar attığını duyuyorum.

Işığın önüne geçiyor ve dünyamdaki her şey yeniden yoluna giriyor.

Her zaman olduğu kadar güzel. Saçları biraz daha kısalmış, omuzlarının hemen üzerine düşüyor ve ela gözleri her nasılsa her zamankinden daha parlak görünüyor, ama yine de Scout gibi görünüyor.

İzdim.

"Merhaba," diyor sessizce.

Ağzımın kenarları seğiriyor. Ona doğru bir adım attım.

Bunu yaptığımda nefesi kesiliyor, ben de bir tane daha alıyorum. Ve bir tane daha.

Birkaç santim uzaklaşana kadar, ondan gelen o çok tanıdık şekerli tatlılık kokusunu duyana kadar durmuyorum.

"Tüm alacağım
bu mu?" Hepsi bu
kadar.

Kimin kimi önce yakaladığı hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim ağızlarımızın birbirine kaynaştığı ve bir aydan uzun süredir ilk kez kendimi bütün hissettiğim. Vücudu benimkine baskı yapıyor ve belini kavıyorum, onu daha yakın tutuyorum çünkü kaybolacağından çok korkuyorum ve uyanacağım ve bunların hepsi acımasız, acımasız bir rüyadan başka bir şey olmayacak.

Öpüşmeyi ne zaman bıraktığımızdan emin değilim ama sonunda bırakıyoruz. Yine de hareket etmiyoruz. Orada duruyoruz, birbirimize tutunuyoruz, dudaklarımız hala birbirine değiyor.

"Miller..." diyor sessizce. "Özür
dilerim." Başımı salladım. "Sorun
değil."

"Öyle değil." Bana bakmak için başını geri çekti. "Çok aptaldım. İncinmekten o kadar korkuyordum ki seninle denemeye bile izin vermedim. Sen bana güvendin. Bana içini açtın. Beni içine aldın. Kendini bana verdin ve ben hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Her şey önemliyken sana önemsizmiş gibi hissettirdim. Ve o aptal kitap..." Gülüyor. "Yemin ederim bizimle ilgili değildi. Sadece aptalca bir yazı alıştırmasıydı. I..." Başını iki yana sallar. "Çok üzgünüm."

"Sorun yok Scout." Dudaklarımı alnına bastırıyorum.
"Her şey yolunda."

"Bunu nasıl söylersin Miller? Sana yaşattığım onca acıdan sonra bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü seni seviyorum."

"Sen... biliyor musun?"

Gülüyorum. "Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki yapıyorum. Sen..." Nefes veriyorum. "Sen her şeyimsin Scout. İyi hissettiren, beni mutlu eden ve sürekli yaptığım aynı şeylerden beni uyandıran bir şeye sahip olmak için çok uzun süre bekledim. Meğer seni bekliyormuşum."

Bana bakıyor, gözleri yaşlarla dolup taşıyor. "Başından beri oradaydım Miller."

"Biliyorum," diyorum başparmağımı yanağında gezdirerek. "Öyle olduğunu biliyorum. Daha önce fark etmediğim için çok üzgünüm ama artık seni görüyorum. Seni görüyorum Scout ve gitmene asla izin vermeyeceğim."

"Güzel, çünkü bunu yapmanı istemiyorum. Bu kez sensiz... Seni özledim."

Sırıtiyorum. "Yapacağını biliyordum."

Gülüyor ve beni şakacı bir şekilde itiyor. "Hâlâ sinir bozucu olduğunu gördüğüme sevindim."

"İzin verirsen seni sonsuza dek kızdıracağım."

İç geçiriyor, başını göğsüme yaslıyor. "Kulağa... hoş geliyor."

"Öyle mi?"

"Evet." Başını sallıyor ve sonra bana bakıyor. "Biz ayrıyken biraz vicdan muhasebesi yaptım ve artık sonsuzluk beni korkutmuyor. Seninleyken değil."

Kahretsin, sözleri beni tam göğsümden vurdu. Onları duymaya beklediğimden çok daha fazla ihtiyacım vardı.

"Sevindim çünkü seninle sonsuza dek birlikte olmak beni de korkutmuyor. Sen sadece bir deney değildin Scout. Asla öyle olamazdın."

"Biliyorum. Bunu söylediğim için çok özür dilerim. Ve kitap... aptalcaydı. Ben çok daha iyi bir şey yazdım."

"Biliyorum. Okudum."

Gözleri büyüdü. "Sen mi yaptın?"

Başımı salladım. "Seks sahneleri bile." Yanakları kızarıyor ve ben gülüyorum. "Utanma, çok ateşliydi."

Yüzünü göğsüme gömmeye çalışıyor ama ben izin vermiyorum. "Saklanma. Gerçekten bayıldım.

Yayınlayacak mısın?" Omuzlarını kaldırdı. "Emin değilim.

Sanırım istiyorum,

ama yayıncılık hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Sana yardım edeceğim" dedim ve edeceğim de. Ben de bu konuda hiçbir şey bilmiyorum ama onun için öğreneceğim. "Ve eğer ajanslara göndermek istersen, bu konuda da sana yardım ederim."

Sırıttıyor. "Sen gerçekten bir şeysin, bunu biliyor musun?" "Ben en iyi türden bir şeyim."

İç çekiyor ve başını göğsüme yaslıyor. "Gerçekten öylesin."

O kollarıma sarılmışken ve ben onu bırakmazken orada ne kadar durduğumuza dair hiçbir fikrim yok. Ne kadar uzun olursa olsun, yeterince uzun olmadığını biliyorum, çünkü asla olamazdı.

"Hey, Grady?" diyor bir süre sonra.

"Hmm?"

"Seni seviyorum, biliyorsun."

"Bana karşı koyamayacağını biliyordum."

"Ugh," diye inliyor, e l i m d e n kurtulmaya çalışıyor.

"Kapa çeneni, Miller."

Onu kendime çekip ellerimle yüzünü kavriyorum. "Yap beni."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor... ve yapıyor.

EPİLOG

İzci

Ben yaptım.

Geçen yıl başardığım her şeyle gurur d u y a r a k geniş bir gülümsemeyle odaya bakıyorum.

Herkes benimle birlikte kutlama yapmak için burada ve ben hâlâ bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum.

"Scout'a!" Miller yanımdan bana dünyada en sevdiğim şey haline gelen o sırtışını fırlatıyor. "En sevdiğim kız, en sevdiğim çörekçi ve şimdi de en sevdiğim yayınlanmış yazar." Göz kırpıyor. "Seninle gurur duyuyorum, kadın."

"Miller..." İnliyorum, ama bana kadın demesine rağmen herkesin önünde, yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

Şu anda olduğumdan daha mutlu olduğumu hiç sanmıyorum.

"Scout'a!" Herkes kadehlerini havaya kaldırarak yankılanıyor.

Onlara kibarca gülümsüyorum, tüm bu ilgi karşısında içten içe ölüyorum.

Miller bana bir parti vereceğini söylediğinde gülüp geçtim ama şaka yapmadığını anlamalıydım.

Gerçekten de şaka yapmıyormuş: bir otelde çok pahalı bir oda kiralamış, bir DJ tutmuş, yemek servisi yaptırmış ve tanımadığım yaklaşık yüz kişiyi davet etmiş. Abartılı ve tamamen saçma ama hepsi Miller'a ait, bu da benim hoşuma gidiyor.

Kolunu bana dolayarak beni kendine çekiyor. Ben de elimden geldiğince kolumu onun boynuna doluyorum.

"Ciddiyim, seninle inanılmaz gurur duyuyorum. Bir kitap yayınladın ve bir tane daha sattın! Buna inanabiliyor musun?"

"Gerçekten yapamam."

Bakire hokey oyuncusu hakkında başladığım o aptalca hikâye mi? Bazı ağır düzeltmelerden sonra Miller beni onu saklamaya ve takma bir isimle yayınlamaya ikna etti. Öyle yaptım, sonra iki tane daha yazıp yayınladım ve seride üç tane daha planladım. Şimdiye kadar satışlar istikrarlı ve eleştiriler de sağladı. Çalışmalarımın gurur duyuyorum.

Menajerimin sattığı diğer kitapla da aynı derecede gurur duyuyorum, Miller'a gönderdiğim kitapla. Hemen sorgulamaya başladım ve bir şekilde hibrit bir yazar olmak istememi sorun etmeyen bir menajer bulmayı başardım. Bir ay önce, çocukluğumdan beri beklediğim haberi aldım: kitabım bir yayınevi tarafından alındı.

Sözleşmeyi bu sabah tamamladık.

"Tanıdığım hiç kimse bunu senden daha fazla hak etmiyor," diyor. "Umarım bunu biliyordur."

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Desteyiniz olmadan bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Evet, yapabilirdin. Seni tanıyorum Scout, kendine verdiğin değerden çok daha belalı birisin."

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Teşekkür ederim. Sen de çok fenasın. Sezonun bittiğini biliyorum ama siz sezon sonrası çok ilerlediniz!"

"Evet, ama kupayı alamadık."

"Her kupayı alamazsınız. Bu kış tekmelemediğiniz anlamına gelmez."

"Tampa'ya attığın gol inanılmazdı, değil mi?" Olması gerektiği gibi kendisiyle gurur duyuyor. Berabere biten seriyi kazanmalarını ve bir sonraki tura geçmelerini sağlayan gol buydu. Nihayetinde yedinci maçta kaybettiler ama yine de zorlu bir seriydi.

"Oldukça sıcaktı."

"Sıcak, ha?"

"Oh, çok ateşli. Biliyor musun, Harper hokeyin onu azdırdığını söylediğinde deli olduğunu düşünmüştüm ama şimdi anlıyorum."

"Tamam, öncelikle benim için ve hokey için azgın olduğundan bahsetmene bayılıyorum. Ancak Harper ve Wright hakkındaki bu bilgiyi bilmemeyi tercih ederim."

Gülüyorum. "Bu adil. Bu benim Stevie hakkında bilgi almam gibi bir şey olur-"

"Ah! Hayır. Orada dur. Ben de bu bilgiyi duymak istemiyorum."

"Birlikte olduklarına inanabiliyor musun?"

"Bu beklediğim son şeydi, orası kesin." "Ben de öyle. Macie'nin babasından sonra işi bitti sanmıştım ama İşte burada. İşte buradalar."

"Çılgın bir yıl, ha?"

"En vahşisi", katılıyorum.

"İşte benim kızım!" diye bağılıyor babam, Miller'ı iterek önümden çekiliyor ve kollarını bana doluyor.

Ben de ona sarılırken gülüyorum ve Miller babamın omzunun üzerinde durup sırtarak başını sallıyor.

"Hey, baba. Ernesto nerede?"

Babam, erkek arkadaşının Macie'yle birlikte şekerli ikramları dikkatle seçtiği tatlı masasını işaret ediyor. Ernesto'nun tabağına koyduğu her ikram için, o da Macie'ninkine bir tane koyuyor. İkisi de tıka basa dolu ve bu akşam ona bakan kişiyi kıskanmıyorum.

"Bir elmanın iki yarısı gibiler," diye yorumluyor yüzünde bir sırıtışla. İlk başta Ernesto'nun yaklaşımlarına direnç gösterdi ve ağırdan aldılar ama şimdi ayrılmaz bir ikili oldular. Ernesto'nun babamdan yanına taşınmasını isteyeceğini biliyorum çünkü önce benim iznimi istedi, gereksiz olduğunu düşündüğüm ama yine de sevimli bir şey.

"Onu seviyor," diyorum ve sonra ona bakıyorum. "Ve seni." "Evet, biliyorum. Bir kıza aşık olan tek kişi o değil. Thomas." Babam Miller'a sert bir bakış attıktan sonra şu anda bir Comets oyuncusunun kollarında geriye doğru yatırılmakta olan Stevie'ye bakıyor. "Görünüşe göre son zamanlarda şansımız yaver gidiyor, özellikle de sen, Küçük Bayan Yayıncı Yazar. Seninle gurur duyuyorum."

"Sağ ol baba. Ben de kendimle gurur duyuyorum."

"Ve babam da öyle." Elini kalbinin üzerine koydu. "Bunu hissedebiliyorum."

Gözlerim doluyor ama ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. "Ben de hissediyorum."

Ve bunda ciddiym. Terapiye gitmeye ve konfor alanımın dışına çıkmaya devam ettim. Hâlâ geri çekilmek istediğim ve kederin çok fazla olduğu zamanlar oluyor, ancak bunu zorluyorum ve her zaman diğer taraftan iyi çıkıyorum.

İçine kaçabileceğim kitaplarımın olması da Miller'ın etrafımda olması da yardımcı oluyor. Daha önce onu kendimden uzaklaştırmaktan nefret ediyordum ama sanırım en iyisi buydu. Bir parçamı başkasına vermeden önce kendimi bulmam gerekiyordu.

"Şey, sadece seni kontrol etmek istedim. Eminim işlerini halletmişindir ve arkadaşlarının yanına dönmek istiyorsundur. Ernesto ve ben o tabağı bitirdikten sonra dışarı çıkacağız. İlk kitap tanıtımında olduğu gibi şeker hastası olmadan önce buna bir son vereceğim." Babam başını sallıyor ama erkek arkadaşını sevdiğini biliyorum.

"Geldiğiniz için teşekkürler."

Alınmış görünüyor. "Sanki bunu hiç kaçıracakmışım gibi." Başıma bir öpücük kondurduktan sonra Miller'ın elini sıkıyor. "Seni görmek her zaman güzel, evlat."

Her söylediğinde olduğu gibi, babam ona oğlum dediğinde de Miller ısıldıyor. Bu çok tatlı ve biraz da üzücü, ama Miller'ın kendi anne babasıyla berbat bir ilişkisi olmasına rağmen benimkilerle böyle bir ilişkisi olmadığı için mutluyum.

"Aynı şekilde, Dan."

Babam son bir kez hızlıca sarıldıktan sonra çekip gidiyor ve Miller kolunu tekrar bana doluyor.

"O haklı, biliyorsunuz - Thomas'a aşık olan tek kişi Ernesto değil."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle. Hâlâ her gün sana aşık oluyorum."

"Bu söylediğin çok sevimsiz bir şey Miller."

"Ne diyebilirim ki? Sanırım aşk romanlarınız beni etkiliyor."

Her zaman destekleyici bir adam olan Miller, kitaplarımı bir spor adamının bakış açısından özgünlük için okumakta ısrar ediyor. Yalan söylemeyeceğim, onun içgörüsü işe yaradı, seks sahnelerini birlikte planlayacağımız birinin olmasının eğlenceli olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Onları seviyorsun."

"Seni seviyorum," diyor, beni kollarının arasına alıp belime doluyor ve tehlikeli bir şekilde aşağıya doğru kaydırıyor. Şu anda kalabalık bir odada olmasaydık, ellerinin çoktan kıcımda olacağından eminim. "Bu orman yeşili elbiseyi bu gece üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

"Onu çıkarmana izin vermek için sabırsızlanıyorum."

Başını eğiyor, dudakları kulağımda. "İçeri girdiğimizde seni dizlerinin üzerinde bana bakarken görmek için sabırsızlanıyorum."

Kalbim güm güm atıyor ve sözleri karşısında tüylerim diken diken oluyor.

"Dairemizin içinde," diye ekliyor ve ellerini bir santim daha aşağı indirdiğinde içimden bir ürperti daha geçiyor.

Zaten tüm zamanımı Miller'ın evinde geçiriyordum, bu yüzden iki hafta önce bunu resmileştirdik. İki haftadır durmaksızın seks yapıyoruz ve ben bundan hiç şikayetçi değilim.

"Kendi partinden erken ayrılmaya izin var mı?" diye fısıldıyor, dudakları kulağımın kabuğunda geziniyor, sonra boynuma iniyor. "Bu gece sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki Scout."

Bir titreme daha. "Eminim buna karşı kurallar vardır ama şu anda umurumda değil."

"Sayılır mı?"

"Kesinlikle hayır. Hiç umurumda değil." "Öyle mi?"

Daha fazla öpücük ve dizlerim titremeye başlıyor. "Durmalsın," diye inliyorum.

"Ben..."

Öptüm.

"...düşün..."

Öptüm.

"...Yapabilirim."

Ellerimi boynundan yukarı kaydırıp saçlarının uçlarında gezdiriyorum ve bana puslu, şehvet dolu altın gözlerle bakana kadar çekiştiriyorum. "O zaman beni eve götür, Grady."

Göğsünden derin bir hırıltı yükseliyor ve dileğim yerine geliyor.

Sonunda sonsuza dek mutlu olacağım.

**

SCORING CHANCE'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Umarım Miller & Scout'u beğenmişsinizdir.

Daha fazla Carolina Comets ister misiniz?

Sırada **GLOVE SAVE** (Greer'in kitabı) var!

[Tek Tıkla ELDİVEN TASARRUFU Şimdi >](#)

Daha fazla Miller & Scout ister misiniz?

Bonus sahne için haber bültenime kaydolun!

Daha fazla Comets arıyor ama nereden başlayacağınızdan emin değil misiniz?

PUCK SHY şimdi satışa sunuldu!

Çevrimiçi/yanlış kimlikli bir hokey romantik komedisi olan **PUCK SHY**'nin önizlemesi için kaydırmaya devam edin...

OceanofPDF.com

PUCK SHY ÖN İZLEME

Collin

"Hayır, hayır, hayır..."

Daha iyi günler gördüğü kesin olan eski püskü Land Cruiser'ımın kaputunun altından dumanlar yükseliyor. Bir homurdanmayla bankete doğru ilerliyorum ve tam son lastiği de ana yoldan çıkarırken araba tamamen duruyor.

Dehşet içime çöktü.

Bir hokey sopasını İngiliz anahtarından daha iyi idare edebilirim ama ben bile böyle bir dumanın iyiye işaret olmadığını bilirim.

İçimi çekip imdat frenini çekiyorum, sonra da hayal kırıklığı içinde elimi direksiyona vuruyorum. Patlayan iki lastiğimin yerine yeni lastiklerin gelmesini beklerken zaten iki gündür önemsiz bir kasabada mahsur kalmıştım.

Şimdi, evime dört saatten az bir süre kalmışken, yine boku yedim.

Eski hurda aracı ülkenin bir ucundan diğer ucuna götürmenin muhtemelen iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Arabayı düz **vagonla** taşımamı önerdiğinde babamı dinlemeliydim. Arabayı biliyordu.

Kansas'ın göbeğinden Kuzey Carolina'ya kadar gitmezdi.

Yine de tatilimin son birkaç gününü kendime ayırmaya kararlıyım. Sadece ben ve açık yol, bana eşlik edecek düşüncelerimden başka bir şey yok.

Bunun da kötü bir fikir olduğu ortaya çıktı çünkü düşüncelerim de bu araba kadar berbattı.

Geçen sezonun sonu beynimde sürekli tekrarlanıyor ve tüm yol boyunca Stanley Cup'ı kaybetmemek için farklı yapabileceğim her şeyi düşündüm.

Berabere biten normal sürenin bitimine dakikalar kala penaltı kullanmamak gibi ki bu da uzatmalarda bir gole ve Altıncı Maçın kaybedilmesine neden oldu. Birinci maçı kazandıktan sonra kendimizi iyi hissediyorduk ve sonuna kadar götürmeye hazırdık. Ancak İkinci, Üçüncü ve Dördüncü Maçları uzatmalarda kaybettikten sonra kendimizi yenilmiş hissettik. Beşinci maç için toparlandık ve zar zor bir galibiyet aldık ama o kıvılcım geri gelmişti. Sonra Altıncı Maç oldu ve son dakikada iskambil kâğıtlarından bir ev gibi çöktük ve seriyi kaybettik.

Kalbime tam bir yumruk oldu.

Keşke benim için en kötüsünün bu olduğunu söyleyebilseydim.

Bir araba hızla geçerek SUV'u sarsıyor ve beni hayatımın en kötü anlarından birini hatırlamaktan alıkoyuyor.

Anılara yolculuk yapmama gerek yok. Şu anda eve dönmek için ne yapacağımı bulmam gerekiyor. Koç takımın yarın saat 10'da rapor vermesini bekliyor.

Sabah 8'de ve geçen sezon onu hayal kırıklığına uğrattıktan sonra geç kalamam. Bu yıl geçen yıldan daha iyi geçmeli. Bir kontratım var. Kendimi toparlamalıyım, değerli olduğumu kanıtlamalıyım.

zaman ve para. Comets'te kalmak istiyorum ve bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacağım.

Kaputu açtım ve hasara bakmak için arabadan indim.

Motora baktığımda yakın zamanda bir yere gitmeyeceğim belli oluyor. Düzensiz bir sıvı var ve sessiz yolda alçak bir tıslama yankılanıyor; dumanın yükseldiği yerden geliyor.

Kesinlikle çekilmesi gerekiyor.

Ellerimi kotuma siliyorum -annem görse beni öldürürdü- ve arabaya dönüp bardaklıktan telefonumu alıyorum.

En yakın tamirciyi aradım ve çıkan sonuçlarda GO tuşuna bastım.

Ve bekliyorum.

Sonra biraz daha bekle.

Bir şey yok.

Sonuçların yüklenmesi için yeterli hizmet yok.

Yolda bir aşağı bir yukarı yürüyorum ama faydası yok. Hiçbir yerin ortasındayım. Kilometrelerce hiçbir şey yok.

Hayal kırıklığım artarken arabama geri dönüyorum ve etrafı inceliyorum. Ne aradığımdan emin değilim. Belki bir kurtarma? Araba sürerken çok fazla araba geçmedim, bu yüzden yakın zamanda kimsenin yoldan uçarak gelmesini beklemiyorum.

Gün batımına yaklaşık bir buçuk saat var, belki daha az, ve sanırım beş mil kadar geride bir çıkış vardı. Acele edersem, muhtemelen hava kararmadan yetişebilirim.

"Siktir et," diye mırıldanıyorum kendimden başka kimseye. "Yürüyeceğim." Belki de bana iyi gelir.

Kafamı boşaltmama yardımcı olur.

Orta konsoldan cüzdanımı ve her ihtimale karşı torpido gözünden bir el feneri alıp arabayı kilitliyorum.

Ektepe beni boğmak istemeyen tek kişi olan Rhodes'a bir mesaj atıyorum, sonunda ulaşacağını ve yardım için birini gönderebileceğini umuyorum.

Telefonumu arka cebime koyuyorum ve bir şekilde -daha önce yüzlerce kez yapmış olmama rağmen- ıskalıyorum.

Pahalı metal parçası yere düştü. Ekranın paramparça olduğunu anlamak için elime almam bile gerekmiyor çünkü son zamanlarda şansım böyle yaver gidiyor.

Telefonun bozuk olması umurumda değil. Sorun olmadan başka bir tane alabilirim.

Benim sorunum, Kupa'yı üflediğimizden beri ters gidebilecek her şeyin ters gitmiş olması.

Kaybettikten sonraki hafta, takımdan birkaç kişi - hala benimle konuşanlar - üzüntülerimizi bastırmak için yerel bir barda bir araya geldi. Etrafta çok fazla içki içildikten sonra, bazı pisliklerin bir kadını tartakladığına tanık olduktan sonra bir arbede çıktı.

Ben doğru olanı yaptım. Araya girdim ve her şeyi hallettim.

Ama bilin bakalım her şey olup bittikten sonra kelepçeler kime vuruldu?

Ben. Bu lanet olası kim.

Neyse ki kavgayı neyin başlattığına dair gerçek ortaya çıkınca pislik herif suçlamaları geri çekti.

Ama olan olmuştu. Basın geçmişimi araştırmaya başlayınca asabi biri olarak damgalandım ve temiz olması gereken bir dosya birdenbire temiz olmaktan çıktı.

Saldırıdan iki tutuklama mı? Takım için iyi bir görüntü değil.

Adım ve yüzüm manşetlere ve sosyal medyaya yansıyınca, Koç yaz boyunca ortalıkta görünmememi ve gelecek sezondan önce kafamı toplamamı önerdi. Ben de çantamı topladım ve batıya, ailemin çiftliğine doğru yola çıktım.

Ailemin evine giden uçak mı? İki kez ertelendi. Üstüne üstlük valizim kayboldu ve orada bulunduğum ilk üç gün boyunca kardeşimin çok küçük kıyafetlerini giymek zorunda kaldım.

Annem eski yatak odamı ofise çevirdiğini söylemeyi unuttu, ben de ortaokuldan beri kullandığımız aynı hantal, rahatsız kanepeye uzandım. Boyum 1.80, kanepenin uyumam gereken son yer. Evdeki ilk haftam boynumda bir bükülme ile geçti ve yemin ederim hala berbat durumda.

Bu, ardından gelecek olan bok fırtınasının sadece başlangıcıydı.

Yaz için eve dönmenin bana iyi geleceğini, hayal kırıklığına uğrattığım şehirden uzak kalmanın en iyisi olacağını düşündüm. Kaybı ve dedikoduları arkamda bırakabilir ve aklımı başıma toplayabilirdim. Ama ters gidebilecek her şey ters gitti ve her şey ters gittikçe bunun bir şekilde benim hatam olduğunu düşünmekten kendimi alamadım.

Burnumu parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum, sakın kalmak için yavaşça nefes alıp veriyorum.

Baskı altında bir şeyleri çözmek benim için tipik bir sorun değil. Sıcağa dayanamayarak NHL'de ilk turda seçilemezsiniz.

Ama bugün, soğukkanlılığımı koruma becerim inanılmaz bir şekilde sınanıyor.

Önce arabam, şimdi de telefonum.

"Değişiklik olsun diye tek bir şey doğru gidemez mi?"

Öfkeyle, hasarı değerlendirmek için telefonumu yerden aldım.

Beklendiği gibi, ekran kızarmış. Ama asıl can alıcı nokta?

Açılmıyor.

"Tek kelimeyle harika." Şimdi eğer mesajım bir şekilde Rhodes'a ulaşırsa, bana ulaşmasının hiçbir yolu olmayacak.

İçimde öfke kabarıyor ve işe yaramaz cihazı bir ağaca çarpıp parçalamaktan başka bir şey istemiyorum, ama kaçınıyorum.

Bunun yerine, başımı eğerek ve iki şeritli otoyoldan uzak durmaya dikkat ederek tekrar yola koyuluyorum. Gökyüzü beklediğimden çok daha hızlı kararıyor ve ya gün batımına ne kadar süre kaldığını ya da bu çıkışın ne kadar geride olduğunu yanlış değerlendirmişim.

Yaklaşık bir mil yürüdükten sonra uzaktaki bir tepenin üzerinde farların belirdiğini görüyorum. Her kimse, uçuyorlar.

Bu da beni endişelendiriyor çünkü yolun kenarına yaklaştıkça bana daha da yaklaşıyorlar.

Evren benden o kadar çok mu nefret ediyor ki, hiçliğin ortasında kimsenin tanık olmayacağı bir yerde biçilmek üzereyim? Cesedimi günlerce bulamayacakları bir yerde?

Sürücü yavaşlama ya da kenara çekilme belirtisi göstermiyor.

Onlar yaklaşırken yürüyüşümü yavaşlatıyorum, gerekirse yolumdan çekilmeye hazırım. Ve gerçekten zorunda kalacağımı düşünüyorum.

Tam güvenliğim için hendeğe dalmak zorunda kalacağımdan emin olduğum anda, frene basıp yolun her tarafına savrulduklarında yüksek bir gıcırtı havayı deliyor.

Araba tamamen durmadan önce otuz metre kadar daha kayar.

Fel oldum.

Hareket edemiyorum. Yolun ortasında öylece duran arabadan başka bir yere bakamıyorum.

Az önce ne oldu yle?

Gökyüzü hala yeterince aydınlık, arabanın içindeki sürücüyü görebiliyorum. Orada kıpırdamadan oturduklarını, muhtemelen benimle aynı şok durumunda olduklarını görebiliyorum.

Sonunda başlarını sallarlar ve ayaklarını frenden ekerler.

ylece çekip gidecekler mi? Neredeyse bana çarptıktan sonra mı? ylece çekip gidecekler mi?

Araca doğru iki adım atıyorum, ne yapacağımı bile bilmiyorum. Onlara bağırayım mı? Peşlerine mi dşeyim? Bu aptalca olurdu. Ayrıca, başımı daha fazla belaya sokmak istemiyorum.

Ama kızgınım. Kim neredeyse bir insana çarpıp sonra da hiçbir şey olmamış gibi çekip gider ki?

Araba yavaşça bankete yanaştığında ve sürücü motoru durdurduğunda yürümeyi bırakıyorum.

Sanırım artık duracaklar.

Her kimse ilk hamleyi yapmasını bekliyorum. Camı açıp iyi olup olmadığını sormasını. İnip zr dilemesini. Orada oturmaktan başka bir şey yapmasını. Arabanın iini tamamen göremeyecek kadar karanlık ama dikiz aynasından bana baktıklarını hissedebiliyorum.

Gözlerimi dikip bakıyorum, öfkem her saniye artıyor.

Yemin ederim kapı açılana kadar saatler geçiyor.

"Senin derdin ne?" Kapı aralandığı anda onlara saldırdım. "Bana vurmaya ne kadar yakın olduğun hakkında bir fikrin var mı? Öldürebilirdin-"

Bir buçuk metreyi geçmeyen bir kadın arabadan inip bana doğru döndüğünde şaşkınlığımı dizginlemeye çalışıyorum.

Uzun, dalgalı saç tellerini yüzünden uzaklaştırıyor. Hâlâ bir buçuk metre uzakta ama gözlerindeki şoku buradan görebiliyorum. Çenesi düşmüş, elleri iki yanında titriyor.

Bana doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha.

Arabasının arkasında durdu ve kocaman gözlerle bana baktı.

Ama hayranlarımdan gördüğüm aynı şaşkın bakışlar değil.

Yüzünde tanıma belirtisi yok.

Aklını kaçırarak kadar korkmuş görünüyor. Benden korkmuş gibi.

Neredeyse ölecek olanın ben olduğumu düşünürsek çok saçma. Birkaç dakika boyunca birbirimize **b a k t ı k , t e k k e l i m e e t m e d i k**. Dışarısı sakın, pek esinti yok. Yapacak bir şey yok.

onun sessiz nefesleri dışında aramızdaki sessizliği dolduramazdı.

Buradaki görgü kuralları nedir bilmiyorum. Birkaç dakika önce ona saldırmaya hazırdım, ama bana bakışı...

"Ben,

uh..."

Bir

durakla

ma.

On saniye geçti.

"I..." Tekrar deniyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. Alttakini dişlerinin arasına çekip orada hapsediyor, bir yandan da ne söyleyeceğini düşünüyor.

Bir iç çekiş.

Ve son olarak, "İyi misin?"

Sesi yumuşaktı. Çekingen.

Başımı salladım.

"Ben... Ben seni görmedim. Sonra gördüm. Ama gerçek olmadığını düşündüm."

Başımı eğiyorum. "Gerçek değil mi?"

Muhtemelen uzun süredir kimseyle konuşmadığım için sesim istediğimden daha boğuk çıkıyor. O da en az benim kadar şaşırmış görünüyor.

"Bu yolla ilgili hikâyeleri bilirsin. Senin Hayalet Serseri olduğunu sanıyordum."

"Ghostly Drifter?"

Neden onun cümlelerinin sonunu tekrar ettiğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Aldırmıyor gibi görünüyor.

"Hikayeleri duymadın mı?"

Başımı sallıyorum.

Ellerini ovuşturuyor, gözlerini etrafımızdaki yoğun ağaçlık alana dikeyyor. "Sözüm ona, bu otoyol boyunca bir serseri dolaşıyor. Alacakaranlıkta ortaya çıktığı ve sadece yalnız insanlara görüldüğü söyleniyor. Arabasının bozulduğunu söyleyip sizi arabasına almak istiyor. Eğer onu arabanıza alırsanız, ona izin vermiş olursunuz."

"Ne için izin?"

"Ruhunu yemek için. Tüm iyi yanlarınızı emdiği, kötü yanlarınızı ise geride bıraktığı söylenir. Onu yakaladığını bildiren herkes takip eden haftalarda korkunç bir suç işlemiş."

"Bu... kulağa saçmalık gibi geliyor."

Bir kahkaha atıyor. "Ama bu geceden önce bu yollarda dolaşan kimseyi görmemiştım ve şey..." Omuzlarını kaldırıyor. "Beni korkuttu. Muhtemelen Garip, Karanlık ve Gizemli'yi dinlediğim içindir."

"Johnny'yi dinliyor musun?"

Gözleri şokla açılıyor ve sırtıyor. "Podcast'in hayranı mısın?"

"Onu her zaman dinliyorum..." Duraksıyorum, kim olduğum hakkında çok fazla şey açıklamak istemiyorum. Bu kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Beni tanıdığına dair herhangi bir belirti göstermiyor ama benimle oynuyor olabilir. Bu ilk defa olan bir şey değil. "Uçağa bindiğimde," diye bitiriyorum.

"Çok uçmak mı?"

"Bazen istediğimden daha fazla."

Aramıza tekrar sessizlik giriyor ve ellerini sıkmaya devam ediyor. Gergin, ama ona böyle hissettiren ben miyim yoksa ikimiz de az önce neredeyse hayatımızı değiştirecek bir şey yaşadık mı bilemiyorum.

"Ben... Ben gerçekten üzgünüm," diyor sessizce. Sesi ancak fısıltıyı aşıyor, ama bana kolaylıkla ulaşıyor.

Yolun bu kısmının ne kadar sessiz olduğunu yeni yeni fark ediyorum. Ve onun hikayesinden sonra - tamamen saçmalık olmasına rağmen

-Burada olmak biraz ürkütücü.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Arabam bozuldu."

Dudaklarından yumuşak bir gıcırtı çıkıyor ve ben kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Ben o serseri adam değilim, söz veriyorum."

Gözleri kısıldı. "Bu tam da onun söyleyeceği bir şeye benziyor."

"Sanırım bunu öğrenmenin tek yolu beni arabana almak."

Yüzü düştü ve benden bir adım geri çekildi.

"Siktir." Başımdaki kasketi kaldırıyorum ve yerine takmadan önce bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Kulağa çok ürkütücü geliyor, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Bak," diyorum, ona doğru bir adım atarak. Tekrar geri adım atıyor ve ben de duraklıyorum, muhtemelen şu anda onu çok korkuttuğumu fark ediyorum. "Bu sabah altıdan beri yoldayım ve şimdi arabam bozuldu. Çekici çağırmaya çalıştım ama sinyal kesildi. Sonra telefonumu düşürdüm ve bugünlerde hiçbir şey eskisi gibi yapılmadığı için bozuldu. Yani şimdi mahsur kaldım. Birkaç mil geride bir çıkış gördüm ve o tarafa doğru yürürken az kalsın eziliyordum."

Yüzünü buruşturuyor, bana bunun için üzgün olduğunu söylüyor. "Sadece uzun bir gün oldu," diyorum ona.

"Yorgunum ve

ve sadece gideceğim yere varıp kaza yapmak istiyorum. Bana vurmadığın için teşekkürler. Ben iyiyim. İyisin." Başparmağımı omzumun üzerinden atıyorum. "Daha fazla ışık kaybetmeden yola koyulacağım."

Topuklarımin üzerinde dönüyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum, başka birinin tepeden aşağıya doğru hızla gelip beni neredeyse öldürmeye karar vermesi ihtimaline karşı başımı dik tutuyorum.

Ne lanet bir gün.

Ve şimdi burada zifiri karanlıkta olacağım. Umarım el fenerim bozulmaz. "Bekle!"

Yaklaştıkça ayakkabılarının altındaki çakılların çıtırtısını duyuyorum.

Geri dönüp bekliyorum.

"I..." İç çekiyor. "Şu gördüğün çıkış mı? Orası en az on beş mil geride."

"Ne? Emin misin?" İki milden fazla olmadığına yemin edebilirdim.

Ama buradaki her şey aynı görünüyor.

Başını sallıyor. "Bu yoldan yüzlerce kez geçtim. Springsville'in çıkışı. Bir sonraki çıkış şu tarafta" - yöneldiği yolu işaret ediyor- "on mil daha var." Elini bırakıyor, arka cebine sokuyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Gerçekten kırsal bir bölgedeyiz ve cep telefonları çekmiyor. Bozulmak için gerçekten kötü bir yer seçmişsin."

Harika. Yanlış yönde yürüdüğümü bilmek güzel.

"Nereye gidiyorsun?"

Ona söylemek dilimin ucunda, ama bunun yapılacak en akıllıca şey olacağını sanmıyorum. Tek bildiğim, onun Hayalet Serseri olabileceği.

Aptal olma, Albay. Hayalet diye bir şey yoktur.

Onun yerine "Jonesville yakınlarında" diyorum. Tam olarak gittiğim yer değil ama bir kasaba ötede.

"Bartlett'e gidiyorum. Yolumun üzerinde..."

O... "Beni oraya kadar götürmeyi mi teklif ediyorsun?"
Omuz silkiyor. "Neredeyse seni eziyordum. Bu sadece doğru görünüyor."

"Tehlikeli olabilirim."

Başını yana eğip beni dikkatle izliyor.

Buradan gözlerinin rengini net olarak göremiyorum ama bahse girerim parlak bir şeydir.

"Öyle olduğunu sanmıyorum."

Değilim, ama... "Beni tanımıyorsun."

"Beni tehlikeli olduğuna ikna etmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır. Sadece o zamandan beri-"

"Ben bir kadını, çaresizim ve kendimi idare etmekten aciz miyim?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup kalçasını dışarı çıkarıyor. Sert gözlerle bana bakıyor. "Torpido gözümde bir silahım var."

Şu anda çok sert görünüyor, sanki bunu benden almayacakmış gibi. Kendini savunması hoşuma gidiyor ama yine de... "Bunu söylemeyecektim. Ama silahını nerede sakladığını da bana söylememelisin."

Dudaklarını birbirine yapıştırıyor. "Bu adil. Gerçi bu konuda yalan söylüyor olabilirim..."

Öyle olmadığını
hissediyorum. "Seni
bırakmamı istiyor musun,
istemiyor musun?"

Hiç tanımadığı birine araba teklif etmesinden gerçekten nefret ediyorum ama o yabancının ben olmasından memnunum.

"Bugün Pazar," diyor. "Tamirhaneler kapalı olacak. Sen ne yapacaksın? Biri gelip seni alana kadar bir yerlerde takılmaya mı çalışacaksın?"

Halkın içinde saatlerce takılmak kulağa pek hoş gelmiyor. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok ve birine ulaşacak telefonum da yok.

"Pekâlâ," diye kabul ediyorum. "Bir araç harika olur. Daha sonra çekici çağırabilirim."

Bana başıyla bir selam veriyor ve arabaya doğru ilerliyor. Tekrar dönmeden önce dört adım atmıştık.

Bu sefer ona çok daha yakınlım, şimdiye kadarki en yakınlım.

Gözleri parlak mavi, o kadar parlak ki neredeyse beyaz. Dudakları sarkık ve dolgun, alttaki üsttekinden biraz daha büyük. Burnu küçük ve ucu kalkık ama dikkat dağıtacak şekilde değil. Çok şirin.

Çok tatlı.

"Adın ne senin?"

"Ha?" Gözlerimi ağzından çekip bana dikkatle bakan gözlerine çeviriyorum.

"Adın ne?"

"Adım..."

Collin."

"Neden bundan emin olmadın? Bu sahte bir isim mi?"

"Değil." Birinin kim olduğumu bilmemesine pek alışık değilim. "Benim adım Collin. Arkadaşlarım bana Col der." Soyadımı bilerek söylemiyorum.

"Collin." Sanki sevip sevmediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi adımın dudaklarında sınıyor. Elini bana doğru uzatıyor. "Harper."

"Memnun oldum Harper." Elini elime alıyorum ve dev pençelerime kıyasla ne kadar küçük olduğunu fark ediyorum. Teni de yumuşacık. "Beni ezmediğin için teşekkür ederim."

Dudaklarının kenarında bir sırtış beliriyor. "Hadi ama. Daha önümüzde yaklaşık dört saatlik bir yol var."

"Ben kullanayım mı? Gece görüşüne tam olarak güvendiğimden emin değilim."

Beyaz mavi gözleri kısıldı. "Silah, hatırladın mı?"

"Doğru, torpido gözünde. Hatırlıyorum."

Topuklarının üzerinde dönerek küçük beyaz Honda'nın sürücü tarafına doğru ilerliyor.

İşte o zaman fark ettim.

Carolina Comets tampon çıkartması.

Hay sikeyim.

Beni hiç tanımamış gibi görünüyordu ama belki de gerçekten iyi bir oyuncudur? Bunu dayandırabileceğim bir şey yok. Onu tanımıyorum. Bu da beni onunla isteyerek arabaya bindiğim için daha da aptal yapıyor.

Tereddüt ettiğimi fark etmiş olmalı.

"Plakamı mı ezberliyorsun?"

Çoktan yaptım. "Hayır. Etiketini fark ettim. Hokey hayranı mısın?"

Tek bir kahkaha atıyor. "Hayır. Sporla hiç ilgilenmiyorum. Arabayla birlikte geldi." Omuzlarını kaldırıyor. "Öyle misin?"

"Hayranınız olduğumu söyleyebilirsiniz."

"Oh harika." Ben yolcu kapısına doğru ilerlerken gözlerini deviriyor. "Sadece lütfen tüm yol boyunca bu konudan bahsetme yoksa direksiyon başında uyuyakalabilirim."

Bu uzun bir dört saat olacak.

[OKUMAYA DEVAM ETMEK İÇİN TEK TIK >](#)

TEAGAN HUNTER İSİMLİ YAZARIN DİĞER ESERLERİ

CAROLINA COMETS SERİSİ

[Puck Shy](#)

[Blind Pass](#)

[Tek](#)

[Seferlik](#)

[Günah](#)

[Kutusu](#)

[Skor Şansı](#)

[Eldiven Kurtarma](#)

ODA ARKADAŞI ROMPS SERİSİ

[Komşunuzdan Nefret](#)

[Edin Komşunuzu Sevin](#)

[Komşunuzu Arzulayın](#)

[Komşunuzu Ayartın](#)

SLICE SERİSİ

[A Pizza Kalbim Bu](#)

[Gece Seni](#)

[Yoğuruyorum](#)

[Doughn't Let Me Go](#)

[Bir Dilim Sevgi](#)

[Gözleri Peynirli](#)

TEXTING SERİSİ

[Metinsel Olalım](#)

[Sana Mesaj Atmak _](#)

[İstiyorum Bunu Atamam](#)

[Bana Bir Kez Daha Mesaj At Bebeğim](#)

BİRBİRİNE BAĞLI BAĞIMSIZLAR

Siz Öyle

Diyorsanız Biz

Yıldızız

SERİNİN ŞEREFİNE

Yarının şerefine Dünün

şerefine .

Sonsuza dek: Bir Novella

İşte Şimdi

Eğlenceli bir okuyucu grubunun parçası olmak, özel içeriklere ve çekilişlere erişmek ve beni daha yakından tanımak ister misiniz?

[Facebook'ta Teagan's Tidbits'e katılın!](#)

Yeni çıkan kitaplarımdan haberdar olmak ister misiniz?

[Yeni Yayın Uyarıları için kaydolun!](#)

[OceanofPDF.com](#)

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap, bu muhteşem insanların desteği olmadan mümkün olamazdı:

Bir teslim tarihine yetişmek için günlerce ayakta kaldığımda her zaman yanımda olan ve saçmalıklarına katlanan Denizci. Seni her zaman ve sonsuza dek seviyorum.

Laurie (dünyanın en iyi asistanı ve arkadaşı). Hayatımı benim için bir arada tuttuğun için teşekkürler.

İnanılmaz editör ekibim: Caitlin, Julia ve Julie... Siz gelmiş geçmiş en iyi üçlüsünüz!

Bana kız gücü mojosu vermek için her zaman orada olan #oulmate Kristann!

Annem, Miranda ve Lindsey. Gelmiş geçmiş en iyi anne ve kız kardeşler!

Bana şans veren tüm Bloggerlar, Bookstagrammerlar ve BookTokerlar. Desteğiniz gerçekten hayatları değiştiriyor.

My Tidbits on Facebook. Seni çok seviyorum.

SEN. Bu kitaba şans verdiğiniz için teşekkürler. Umarım sevmişsinizdir.

Sevgi ve sonsuz minnettarlıkla,
Teagan

YAZAR HAKKINDA

TEAGAN HUNTER, bolca iğneleme ve bir parça kalp içeren ateşli romantik komediler yazıyor. Pizzayı, hokeyi ve aşk romanlarını seviyor, ancak bu sırayla değil. Yazmadığı zamanlarda onu saatlerce Supernatural, One Tree Hill veya New Girl izlerken bulabilirsiniz. Hafif bir takıntısı var Cadılar Bayramı ve daha serin havaları tercih ediyor. Lise aşkıyla evlendi ve şu anda PNW'de yaşıyorlar.

www.teaganhunterwrites.com



OceanofPDF.com

